

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om værdipapirhandel m.v., lov om betalingstjenester og elektroniske penge og forskellige andre love¹

(Erstatningsansvar ved handlinger i strid med god skik reglerne, forbrugerbeskyttelse ved kaution, krav om grundkursus til bestyrelsesmedlemmer, brugerbeskyttelse ved udbud af betalingstjenester og udstedelse af elektroniske penge m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 928 af 4. august 2014, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1,«

2. § 1, stk. 12, ophæves.

Stk. 13-16 bliver herefter til stk. 12-15.

3. Efter § 43 indsættes:

»§ 43 a. Handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.«

4. § 48 affattes således:

»§ 48. Inden der indgås aftale om en kautionsforpligtelse uden for erhvervsforhold for lån eller kreditter ydet af et pengeinstitut, skal instituttet sikre sig, at kautionisten er tilstrækkelig informeret om indholdet og konsekvenserne af at påtage sig en kautionsforpligtelse. Denne information skal indeholde oplysninger om, hvad den konkrete kautionsforpligtelse indebærer og indeholde en afbalance-ret beskrivelse af de risici, der er forbundet hermed. Endvidere skal pengeinstituttet for den debitor, hvis gæld kautionsforpligtelsen skal sikre, udlevere

- 1) den seneste årsopgørelse fra SKAT,
- 2) de seneste tre lønsedler, eller
- 3) det seneste årsregnskab, hvis der kautioneres for en erhvervsdrivendes gæld.

¹ Loven indeholder bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014 af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i EU og om værdipapircentraler samt om ændring af direktiv 98/26/EF, direktiv 65/2014 EU og forordning (EU) nr. 236/2012/EU EU-Tidende 2014, nr. 257.

Stk. 2. Et pengeinstitut, som ikke har overholdt informationskravet i medfør af stk. 1, kan kun gøre kautionsforpligtelsen gældende, såfremt kautionisten på anden vis har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme de risici, der var forbundet med at indgå kautionsforpligtelsen.

Stk. 3. Kautionsaftaler efter stk. 1, skal udfærdiges på papir eller på et andet varigt medium for at kunne gøres gældende.

Stk. 4. En aftale om en kautionsforpligtelse efter stk. 1 kan tilsidesættes helt eller delvist, hvis den står i misforhold til kautionistens økonomi.

Stk. 5. En kautionist kan ikke hæfte for et beløb, der er større end lånets hovedstol eller kredittens maksimum ved kautionsaftalens indgåelse.

Stk. 6. Hvis låntageren udebliver med betaling af hovedstol, afdrag eller renter, skal der senest 3 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag gives meddelelse herom til kautionisten på papir eller på et andet varigt medium. Bestemmelsen i 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse, hvis pengeinstituttet giver låntageren henstand, uden at kautionisten har givet samtykke hertil i det konkrete tilfælde.

Stk. 7. Overskrides fristen i stk. 6, kan kautionsforpligtelsen kun gøres gældende over for kautionisten for det beløb, som låntagerens gæld efter den sikrede fordring ville have udgjort, hvis låntageren havde betalt alle ydelser rettidigt indtil det tidspunkt, som ligger 3 måneder forud for det tidspunkt, hvor meddelelse gives.

Stk. 8. Overskridelse af fristen i stk. 6 medfører, at pengeinstituttet taber sit krav over for kautionisterne, i det omfang disses regreskrav mod låntagerne er blevet forringet, selv om nedsættelsen af kautionsforpligtelsen efter stk. 7 tages i betragtning.

Stk. 9. En kautionsforpligtelse efter stk. 1 bortfalder efter 10 år eller, hvis kautionsaftalen er indgået til sikkerhed for en kredit med variabelt beløb eller for et lån uden fast forfaldstidspunkt, efter 5 år, medmindre forpligtelsen forinden er gjort gældende af pengeinstituttet. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på lån, der efter deres vilkår kan finansieres ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, såfremt kautionisten udtrykkeligt er oplyst herom samt virkningen heraf.

Stk. 10. Ved kautionsaftaler efter stk. 1 skal pengeinstituttet årligt og skriftligt meddele kautionisten størrelsen af den gældspost, som kautionen er stillet til sikkerhed for.

Stk. 11. Stk. 1-10 finder tilsvarende anvendelse på tredjemands pant uden for erhvervsforhold.«

5. Efter § 53 indsættes:

»§ 53 a. § 48, stk. 1-8, 10, 11, finder tilsvarende anvendelse på realkreditinstitutter, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 48, stk. 5, finder ikke anvendelse på realkreditlån, når den pantsatte ejendom anvendes til beboelse for kautionisten og låntageren, og kautionisten er udtrykkeligt oplyst om, at hæftelsen kan overstige lånets hovedstol ved kautionsaftalens indgåelse.«

6. Efter § 64 a indsættes:

»§ 64 b. Et medlem af bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab skal hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen, gennemføre et grundkursus i de kompetencer, der er nødvendige for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i den virksomhedstype, som den pågældende er indtrådt i.

Stk. 2. Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet om at gennemføre et grundkursus, hvis medlemmets viden, faglige kompetence eller erfaring må anses for tilstrækkelig.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om indholdet af et grundkursus, og hvad der skal til for, at kurset efter stk. 1 kan anses for gennemført.«

7. I § 81, stk. 5, indsættes som 3. pkt.:

»Hvis repræsentantskabet alene vælges af sparekassens garant, skal mindst én garants garantkapital være stemmeberende.«

8. I § 126 a, stk. 9, indsættes efter »investeringselskaber«: »og i regler udstedt i medfør af artikel 25-88«.

9. § 162 b affattes således:

»§ 162 b. En kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8, skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, 3, 4 eller 5.

Stk. 2. Formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 3. Formuen kan investeres i likvide midler, herunder valuta, eller i de instrumenter, der er nævnt i bilag 5, og under forudsætning af, at

- 1) højst 10 pct. af formuen investeres i finansielle instrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern,
- 2) formuen fuldt ud kan investeres i obligationer udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et land i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltager i, og
- 3) formuen fuldt ud kan investeres i

a) obligationer udstedt af Danmarks Skibskredit A/S, realkreditobligationer udstedt af danske realkreditinstitutter og lignende realkreditobligationer udstedt af kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern,

b) særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO) og særligt dækkede obligationer (SDO) udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller Danmarks Skibskredit A/S eller tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern.

Stk. 4. Formuen kan udelukkende investeres i pengemarkedsinstrumenter, idet højst 30 pct. af formuen kan anbringes i pengemarkedsinstrumenter udstedt af den samme emittent eller emittenter i samme koncern, dog således, at formuen fuldt ud kan investeres i pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i og som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 5. Formuen kan investeres i andele i afdelinger i UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter, hvis vedtægter indeholder de i § 162 a anførte begrænsninger, dog således, at højst 75 pct. af formuen må anbringes i andele udstedt af en enkelt afdeling af disse UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter.«

10. I § 202, stk. 1, udgår »årlige«, og efter »overskudsdeling« indsættes: »og beløb, som sparekassens repræsentantskab beslutter at anvende til forrentning af sparekassens garantkapital«.

11. I § 202, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »beløb«: »fra sparekassens årlige overskud«.

12. § 202, stk. 3, ophæves.

Stk. 4 bliver herefter stk. 3.

13. I § 343, stk. 1, indsættes efter »kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser«: », samt regler udstedt i medfør af disse kapitler,«.

14. § 343 m, stk. 1, affattes således:

»Kapitel 21 om tilsyn, kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser og kapitel 24 om straffebestemmelser, samt regler udstedt i medfør af disse kapitler, finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse for investeringsrådgivere.«

15. I § 343 r indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Kapitel 21 om tilsyn, kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser og kapitel 24 om straffebestemmelser, samt regler udstedt i medfør af disse kapitler, finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler.«

16. § 343 æ affattes således:

»§ 343 æ. Kapitel 21 om tilsyn, kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser og kapitel 24 om straffebestemmelser, samt regler udstedt i medfør af disse kapitler, finder med de fornødne tilpasninger tilsvarende anvendelse for CO2-kvotebydere.«

17. I § 344, stk. 8, indsættes efter »en finansiell holdingvirksomhed«: », en forsikringsholdingvirksomhed«.

18. I § 346, stk. 1, ændres », forsikringsholdingvirksomheders og fælles datacentralers forhold« til: »og forsikringsholdingvirksomheders forhold«.

19. I § 347, stk. 1, udgår »fælles datacentraler,«.

20. I § 347 a indsættes efter »finansielle virksomheders«: »finansielle holdingvirksomheders og forsikringsholdingvirksomheders«, og to steder ændres »den finansielle virksomhed« til: »virksomheden«.

21. I § 347 b, stk. 1, ændres », en forsikringsholdingvirksomhed eller en fælles datacentral« til: »eller en forsikringsholdingvirksomhed«.

22. I § 351, stk. 2, ændres »§ 64, stk. 2 eller 3, eller § 64 a« til »§ 64, stk. 2 eller 3, eller § 64 a eller for et medlem af bestyrelsen i et pengeinstitut, realkreditinstitut eller forsikringsselskab også § 64 b, stk. 1«.

23. I § 351, stk. 5, ændres »stk. 3, nr. 2, 3 eller 4,« til: »stk. 3, nr. 2, 3 eller 4, § 64 b,«.

§ 2

I lov om værdipapirhandel m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 831 af 12. juni 2014, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 (CO2-auktioneringsforordningen), EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen), EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012 (EMIR), EU-Tidende 2012, nr. L 201, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.« til: »I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 1031/2010/EU af 12. november 2010 (CO2-auktioneringsforordningen), EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012/EU af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen), EU-Tidende 2012, nr. L 86, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012/EU af 4. juli 2012 (EMIR), EU-Tidende 2012, nr. L 201, side 1, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. § 7, *stk. 1*, affattes således:

»I denne lov forstås ved en operatør af et reguleret marked et aktieselskab, hvis virksomhed består i at drive et reguleret markeds forretninger.«

3. I § 7, *stk. 2*, ændres »De virksomheder, der er nævnt i stk. 1« til: »En virksomhed som nævnt i stk. 1«.

4. I § 7 *a* indsættes som *stk. 3* og *4*:

»*Stk. 3.* I denne lov forstås ved en central modpart (CCP) en virksomhed med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen).

Stk. 4. I denne lov forstås ved en værdipapircentral (CSD) en virksomhed med tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i EU og værdipapircentraler (CSD'er).«

5. § 8, *stk. 1, 2. pkt.*, ophæves.

6. § 8, *stk. 2, nr. 2*, affattes således:

»2) at selskabet har en aktiekapital, der mindst skal udgøre 8 mio. kr.«

7. § 8, *stk. 3 og 4*, ophæves.

Stk. 5 bliver herefter *stk. 3*.

8. Efter § 8 c indsættes:

»§ 8 d. En central modpart (CCP), jf. § 7 a, stk. 3, skal have regler og tilslutningsaftaler, der indeholder bestemmelser som fastsat i § 57 c.«

9. § 9, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

10. I § 9, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2, nr. 1 og 3« til: »stk. 2 og stk. 3, nr. 1 og 3«.

11. I § 9, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1 og 3« og »stk. 2« til: »stk. 2 og 3«.

12. I § 11 udgår », af en clearingcentral, af en værdipapircentral«.

13. I § 12, stk. 2, udgår », værdipapirclearingvirksomhed« og »registreringsvirksomhed samt«.

14. I § 12 e, stk. 1 og 2, ændres »§ 9, stk. 2« til: »§ 9, stk. 2 eller 3«.

15. I § 12 e, stk. 3, ændres »§ 9, stk. 2, nr. 1« til: »§ 9, stk. 3, nr. 1«.

16. I § 12 e, stk. 4, ændres »§ 9, stk. 2, nr. 2 eller 3« til: »§ 9, stk. 2 eller stk. 3, nr. 2 eller 3«.

17. I § 12 f, stk. 1, udgår »clearingcentraler og værdipapircentraler,«.

18. Efter § 12 f indsættes:

»§ 12 g. Bestyrelsen for et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal fastlægge en politik for mangfoldighed i bestyrelsen, der fremmer tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer.«

19. I § 13, stk. 1 og 2, og to steder i § 13, stk. 3, udgår »nr. 1 og 2,«.

20. I § 23, stk. 4, nr. 9, indsættes efter »udbuddet«: »i Den Europæiske Union og lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,«.

21. I § 23, stk. 4, nr. 10, indsættes efter »udstedelsen«: »i Den Europæiske Union og lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,«.

22. I § 50, stk. 7, ændres »clearingcentral« til: »en central modpart (CCP), eller en værdipapircentral (CSD)«.

23. §§ 51-53 ophæves.

24. § 54, stk. 1, ophæves.

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 1-4.

25. I § 54, stk. 2, der bliver stk. 1, ændres »clearingcentraler« til: »centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er)«.

26. I § 54, stk. 3, 1. pkt., der bliver stk. 2, 1. pkt., ændres »clearingcentralen« til: »værdipapircentralen (CSD'en)« og »Clearingcentralen« ændres til: »Værdipapircentralen (CSD'en)«.

27. § 54, stk. 4 og 5, der bliver til stk. 3 og 4, ophæves.

28. I § 55, stk. 1 og stk. 4, 1. pkt., to steder i § 55, stk. 7, 1. pkt., og i § 56, stk. 2, ændres »clearingcentral« til: »værdipapircentral (CSD)«.

29. I § 55, stk. 1, ændres »clearingcentralen« til: »værdipapircentralen (CSD'en)«.

30. To steder i § 56, stk. 2, ændres »clearingcentralens« til: »værdipapircentralens (CSD'ens)«.

31. I § 57, stk. 1, i § 57 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, i § 57 c, stk. 1 og 2, i § 57 d, stk. 3, og i § 57 e, stk. 1-3, ændres »clearingcentral« til: »central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD)«.

32. To steder i § 57, stk. 2, ændres »clearingcentralen« til: »den centrale modpart (CCP'en), værdipapircentralen (CSD'en)«.

33. I § 57, stk. 3 og 4, i § 57 b, stk. 4, og i § 57 d, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, ændres »clearingcentraler« til: »centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er)«.

34. I § 57, stk. 3, ændres »Kommissionen i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF« til: »Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF med senere ændringer«.

35. I § 57 b, stk. 1, indsættes efter 1. pkt., som nyt punktum:

»Hvis en systemoperatør har stillet sikkerhed overfor en anden systemoperatør i forbindelse med et interoperabelt system, kan den sikkerhedsstillende systemoperatørs ret til nævnte sikkerhed ikke omstødes efter konkurslovens § 70, stk. 1, eller § 72, stk. 2.«

36. I § 57 b, stk. 3, ændres: »clearingcentraler og betalingssystemer, der er anmeldt til Kommissionen i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF, hvis sikkerheden er stillet i overensstemmelse med clearingcentralens eller betalingssystemets regler.« til: »centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er) og betalingssystemer, der er anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i medfør af artikel 10, 1. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF med senere ændringer, hvis sikkerheden er stillet i overensstemmelse med den centrale modparts (CCP'ens), værdipapircentralens (CSD'ens) eller betalingssystemets regler«.

37. I § 57 e, stk. 2, ændres: »anmeldt til Kommissionen i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF,« til: »anmeldt til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i medfør af artikel 10, 1. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF,«.

38. I § 57 f, stk. 1, indsættes efter »central modpart«: »(CCP)«.

39. I § 58 b, nr. 4, ændres »central medkontrahent« til: »central modpart (CCP)«.

40. § 59, stk. 1, 4 og 6, ophæves.
Stk. 2, 3 og 5 bliver herefter stk. 1-3.

41. I § 59, stk. 2, der bliver til stk. 1, to steder i § 59, stk. 3, der bliver til stk. 2, to steder i § 62, stk. 1, to steder i § 62, stk. 5, i § 64, stk. 1-4, i § 65, stk. 1, i § 66, stk. 1 og 4, i § 67, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, i § 69, stk. 1, 1. pkt., i § 70, i § 71, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i § 74, i § 75, stk. 1, to steder i § 75, stk. 2, 1. pkt., i § 77, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., i § 78, nr. 3, to steder i § 80, stk. 1, 1. pkt., i § 80, stk. 2, i § 81, stk. 1 og 4, og i § 82, stk. 3, ændres »værdipapircentral« til: »værdipapircentral (CSD)«.

42. I § 59, stk. 3, der bliver til stk. 2, indsættes efter »værdipapircentralen«: »(CSD'en)«.

43. Overskriften i kapitel 20 ophæves.

44. §§ 60 og 61 ophæves.

45. I kapitel 21 indsættes i overskriften efter »værdipapircentral«: »(CSD)«.

46. I § 62, stk. 1, nr. 6, og stk. 4, ændres »clearingcentraler« til: »centrale modparter (CCP'er) og værdipapircentraler (CSD'er)«.

47. I § 62, stk. 5, ændres »clearingcentral« til: »central modpart (CCP)«.

48. § 63 ophæves.

49. I § 64, stk. 1, ændres »central« til: »værdipapircentral (CSD)«.

50. I § 64, stk. 4, 2. pkt., i § 66, stk. 3, to steder i § 68, stk. 2, i § 71, stk. 2, i § 75, stk. 2, 3. pkt., og i § 77, stk. 3, 2. pkt., indsættes efter »værdipapircentralen«: »(CSD'en)«.

51. I § 65, stk. 2, indsættes efter »værdipapircentralers«: »(CSD'ers)«.

52. I § 68, stk. 3, indsættes efter »værdipapircentralens«: »(CSD'ens)«.

53. I §§ 68, stk. 5, i § 76, stk. 2, i § 78, nr. 2, i § 82, stk. 1, og i § 82 a, indsættes efter »værdipapircentrals«: »(CSD's)«.

54. § 82 ophæves.

55. I § 83, stk. 1, ændres »Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2012/648 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra afsnit 6 og 7« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen), samt forordninger og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra afsnit 6 og 7, samt forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen), samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen) samt forordninger og regler udstedt i medfør heraf.«.

56. I § 83, stk. 12, ændres »clearingcentral« til: »central modpart (CCP) og en værdipapircentral (CSD)«, og »clearingcentralen« ændres til: »den centrale modpart (CCP'en) eller værdipapircentralen (CSD'en)«.

57. I § 84, stk. 2, ændres »Kommissionens forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra artikel 17« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) bortset fra artikel 17 samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen), og forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen)«.

58. I § 84 a, stk. 6, indsættes efter nr. 30 som nyt nummer:

»31) Myndigheder, der varetager opgaver i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen).«

59. I § 84 b, stk. 1, indsættes efter »et registreret betalingssystem«: »en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD),«.

60. I § 84 c, stk. 1, indsættes som 10. pkt.:

»Tilsynsreaktioner givet for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen) skal offentliggøres i medfør af § 84 k.«

61. Efter § 84 j indsættes:

»§ 84 k. Finanstilsynet offentliggør på sin hjemmeside oplysninger om sanktioner, der er pålagt i medfør af § 93, stk. 5, og § 95 for overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) for så vidt angår afsnit III, IV og V og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen) for så vidt angår afsnit III og IV samt navnet på virksomheden eller personen. 1 pkt. gælder tilsvarende for sanktioner pålagt af Finanstilsynets bestyrelse i de i stk. 2 nævnte sager.

Stk. 2. Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ske af påtaler, påbud og tvangsbøder, som Finanstilsynet i medfør af § 93, stk. 3, og § 95 meddeler for overtrædelse af forordningen.

Stk. 3. offentliggørelse efter stk. 1 skal ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelsen vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller personen, hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, offentliggørelse vil true den finansielle stabilitet, eller hvis samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse af en persons navn må vurderes ikke at være proportionale med hensynet til personen.

Stk. 4. Indbringes påtalen, påbuddet eller tvangsbøden nævnt i stk. 1, jf. stk. 2, for Erhvervsankenævnet eller domstolene, skal dette fremgå af offentliggørelsen. Status samt det efterfølgende resultat af Erhvervsankenævnets eller domstolenes afgørelse skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst muligt.

Stk. 5. Offentliggørelse efter stk. 1-4 skal ske hurtigst muligt efter, at personen eller virksomheden er underrettet om påtalen, påbuddet eller tvangsbøden og skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen. Offentliggørelse, som vedrører personer, skal dog kun fremgå af Finanstilsynets hjemmeside, så længe oplysningerne anses for nødvendige i forhold til de samfundsmæssige hensyn bag offentliggørelsen.«

62. I § 86, *stk. 1, 1 pkt.*, og i § 87, *stk. 1*, udgår: »clearingcentraler, værdipapircentraler«.

63. I § 87, *stk. 5*, udgår: »en clearingcentral, en værdipapircentral«.

64. I § 88 *stk. 1*, ændres: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) med de begrænsninger, der følger af forordningen, og bortset fra artikel 14 og 15« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen), samt forordninger og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) med de begrænsninger, der følger af forordningen, og bortset fra artikel 14 og 15, samt forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen), samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen) samt forordninger og regler udstedt i medfør heraf.«

65. I § 88, *stk. 3*, udgår: »clearingcentraler og værdipapircentraler«.

66. Efter § 88 indsættes:

«§ 88 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Europa-Kommissionen i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen)«.

67. I § 92, *stk. 1*, udgår: »en clearingcentral og en værdipapircentral,«.

68. I § 92, *stk. 1, nr. 5*, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1-3«.

69. I § 92, *stk. 3, 1. pkt.*, udgår: »en clearingcentral eller en værdipapircentral«, og *stk. 3, 2. pkt.* ophæves.

70. I § 93, *stk. 1*, ændres »§ 9, stk. 3« til: »§ 9, stk. 5«, efter »§ 12 f, stk. 1, nr. 1« indsættes: »§ 12 g«.

71. I § 93 *stk. 3, 2. pkt.*, ændres »(shortselling-forordningen) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2012/648 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen)« til: »(shortselling-forordningen), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen)«.

72. I § 95, stk. 1, ændres »Undlader en direktion, bestyrelse eller revisor hos en værdipapirhandler, en operatør af et reguleret marked, en clearingcentral, en værdipapircentral,« til: »Undlader en direktion, bestyrelse eller revisor hos en værdipapirhandler, en operatør af et reguleret marked, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD),«, og efter »i medfør heraf« indsættes: »samt efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) afsnit III, IV og V eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen) afsnit III og IV«.

§ 3

I lov om betalingstjenester og elektroniske penge, jf. lovbekendtgørelse nr. 365 af 26. april 2011, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 1369 af 28. december 2011, § 6 i lov nr. 383 af 23. december 2012, § 2 i lov nr. 1460 af 17. december 2013, § 11 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og senest ved § 8 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, nr. 3, ændres »Udstedere af elektroniske penge, jf. kapital 3 a« til: »E-penge-institutter, jf. kapital 3 a«.
2. I § 4, nr. 10, indsættes efter »overføres«: », jf. dog § 79«.
3. I § 4 indsættes som nr. 15-17:
 - »15) Vederlagsfrie betalingssurrogater.
 - 16) Betalingssurrogater, hvor beløbet ikke kan overstige 3.000 kr., og hvor der ikke kan ske automatisk genopladning, jf. dog § 39 s.
 - 17) Elektroniske penge på op til 3.000 kr. med begrænset anvendelse, hvor der ikke kan ske automatisk genopladning, og hvor udstederens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvare værdien af 5 mio. euro, jf. dog § 39 s.«
4. I § 7, stk. 3, nr. 1, udgår: »stiftelsesoverenskomst,«.
5. § 18, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed skal til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende virksomhed.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et betalingsinstitut og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, skal til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.
6. I § 18, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 2 og 3«.
7. I § 18, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »og 2« til: »og 3« og »stk. 2« til: »stk. 2 og 3«.
8. Efter § 18 b indsættes:

»§ 18 c. Bestyrelsen i et betalingsinstitut skal fastlægge en politik for mangfoldighed i bestyrelsen, der fremmer tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer.«

9. I § 20, stk. 7, 1. pkt., ændres »skal betalingsinstituttets reviderede årsrapport yderligere omfatte et særskilt regnskab for henholdsvis betalingstjenester og andre aktiviteter« til: »skal betalingsinstituttet samtidig med årsrapporten indsende særskilte regnskabsoplysninger for henholdsvis betalings-tjenester og andre aktiviteter.«

10. § 20, stk. 7, 2. pkt., ophæves, og i stedet indsættes: »Regnskabsoplysningerne skal være ledsaget af en revisionserklæring udarbejdet af betalingsinstituttets revisorer.«

11. I § 20, stk. 8, indsættes efter betalingsinstitutter: »og om udarbejdelse af særskilte regnskabsoplysninger og revisionserklæring, jf. § 20, stk. 7.«

12. §§ 37-39 affattes således:

»§ 37. Finanstilsynet kan give en begrænset tilladelse til her i landet at udbyde:

- 1) betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, eller
- 2) betalingstjenester, hvis gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, ikke overstiger et beløb, der modsvare værdien af 3 mio. euro pr. måned. På ansøgningstidspunktet tages udgangspunkt i virksomhedens budget.

Stk. 2. En tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af § 37, stk. 1, nr. 2, bortfalder, hvis gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, overstiger et beløb, der modsvare værdien af 3 mio. euro pr. måned. Hvis virksomheden senest 30 dage efter indsender en fyldestgørende ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut efter § 7, stk. 3, kan virksomheden uanset 1. pkt. fortsætte sin aktivitet i henhold til stk. 1, nr. 2, mens ansøgningen behandles.

§ 38. Finanstilsynet giver tilladelse, når

- 1) virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark,
- 2) virksomhedens ledelse opfylder kravene i § 18,
- 3) ejere af kvalificerede andele, jf. § 7 stk. 1, nr. 6, ikke skønnes at ville modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden, og
- 4) virksomheden har tilstrækkelige forretningsgange på alle væsentlige områder.

Stk. 2. En ansøgning om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt, herunder

- 1) beskrivelse af virksomhedens forretningsmodel og forretningsomfang, herunder nuværende og planlagte aktiviteter, samt et budget for det kommende regnskabsår med oplysning om de forventede samlede betalingstransaktioner opgjort pr. måned med en gennemsnitsberegning, jf. § 37, stk. 1, nr. 2,
- 2) oplysninger om virksomhedens ledelse, der dokumenterer, at kravene i henhold til § 18 er opfyldt,

- 3) oplysninger om personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret ejerandel i virksomheden, størrelsen af disse ejerandele og dokumentation for disses egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden, og
- 4) virksomhedens væsentligste forretningsgange, jf. stk. 1, nr. 4.

Stk. 3. §§18 a og b finder tilsvarende anvendelse for virksomheder med begrænset tilladelse.

Stk. 4. Virksomheder med begrænset tilladelse kan ikke anvende agenter ved udbud af betalingstjenester.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter regler om sikring af midler modtaget fra brugerne.

§ 39. Virksomheder med begrænset tilladelse er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder væsentlige ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Stk. 2. Virksomheder med begrænset tilladelse, jf. § 37, stk. 1, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, når gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned.

Stk. 3. Virksomheder med begrænset tilladelse skal senest den 1. april hvert år indsende

- 1) erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden opfylder betingelserne for at opnå tilladelse efter §§ 37- 38,
- 2) oplysning om gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder opgjort pr. måned, og
- 3) oversigt over virksomhedens ledelse og kvalificerede ejere.«

13. § 39 j, stk. 2, affattes således:

»Hvis e-penge-instituttet udøver andre aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 4, skal e-penge-instituttets samtidig med årsrapporten indsende særskilte regnskabsoplysninger for aktiviteter omfattet af § 39 e, nr. 1-3, og for andre aktiviteter, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 4. Regnskabsoplysningerne skal være ledsaget af en revisionserklæring udarbejdet af betalingsinstituttets revisorer.«

14. I § 39 l, stk. 1, affattes således:

»E-penge-institutter, der udøver aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 4, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugere. Midlerne skal senest ved afslutningen af den arbejdsdag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på et særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko. Midlerne må ikke herved kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra e-penge-instituttets øvrige kreditorer.«

15. §§ 39 p-39 r affattes således:

»§ 39 p. Finanstilsynet kan give en begrænset tilladelse til her i landet at udstede:

- 1) elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, eller
- 2) elektroniske penge, hvor udstederens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

Stk. 2. Udstedere med tilladelse i henhold til stk. 1 nr. 1-2, er berettigede til at udbyde driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester, når de har tilknytning til udstedelse af elektroniske penge.

Stk. 3. En tilladelse til at udstede elektroniske penge, jf. § 39 p, stk. 1, nr. 2, bortfalder, hvis udstederens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro. Hvis virksomheden senest 30 dage senere indsender en fyldest-

gørende ansøgning om tilladelse som e-penge-institut, jf. § 39 a, stk. 3, kan virksomheden uanset 1. pkt. fortsætte sin aktivitet i henhold til § 39 p, stk. 1, nr. 2, mens ansøgningen behandles.

§ 39 q. Finanstilsynet giver tilladelse, når

- 1) virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark,
- 2) virksomhedens ledelse opfylder kravene i § 18,
- 3) ejere af kvalificerede andele, jf. § 7 stk. 1, nr. 6, ikke skønnes at ville modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden, og
- 4) virksomheden har tilstrækkelige forretningsgange på alle væsentlige områder.

Stk. 2. En ansøgning om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt, herunder

- 1) beskrivelse af virksomhedens forretningsmodel og forretningsomfang, herunder nuværende og planlagte aktiviteter, samt et budget for det kommende regnskabsår med oplysning om de forventede samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge opgjort pr. måned,
- 2) oplysninger om virksomhedens ledelse, der dokumenterer, at kravene i henhold til § 18 er opfyldt,
- 3) oplysninger om personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret ejerandel i virksomheden, størrelsen af disse ejerandele og dokumentation for disses egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden, og
- 4) virksomhedens væsentligste forretningsgange, jf. stk. 1, litra 4.

Stk. 3. §§18 a og b finder tilsvarende anvendelse for virksomheder med begrænset tilladelse.

Stk. 4. Virksomheder med begrænset tilladelse kan ikke anvende agenter ved udstedelse af elektroniske penge.

Stk. 5. Finanstilsynet fastsætter regler om sikring af midler modtaget fra brugerne.«

§ 39 r. Virksomheder med begrænset tilladelse er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder væsentlige ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Stk. 2. Virksomheder med begrænset tilladelse, jf. § 39 p, stk. 1, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, hvis virksomhedens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

Stk. 3. Virksomheder med begrænset tilladelse skal senest den 1. april hvert år indsende

- 1) erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden opfylder betingelserne for at få tilladelse efter § 39 q,
- 2) oplysning om højeste beløb af samlede udestående elektroniske penge i det forrige regnskabsår, og
- 3) oversigt over virksomhedens ledelse og kvalificerede ejere. «

16. I § 52, *stk. 2*, ændres »mikrobetalingsmidler« til: »mikrobetalingsinstrumenter«.

17. I § 73, *stk. 3*, indsættes efter »direkte debitering«: »og fremtidige betalingstransaktioner«, og som 2. *pkt.* indsættes: »Tilbagekaldelsen kan ske såvel over for betalerens udbyder som over for modtageren af samtykket til betalingsordren.«

18. I § 85, *stk. 3, nr. 2*, ændres »misbrug eller« til: »misbrug,«.

19. I § 85, *stk. 3*, indsættes efter nr. 2 som nyt nummer:

»3) sker med samtykke fra betaleren, og det udelukkende er betaleren selv, der har adgang til de behandlede oplysninger eller«.

Nr. 3 bliver herefter nr. 4.

20. I § 87 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* § 347 b i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse med de fornødne tilpasninger.«

21. I § 89 a, *stk. 1* og 2, ændres »*stk. 2*« til: »*stk. 2* og 3«.

22. I § 89 a, *stk. 3* og 4, ændres »§ 18, *stk. 2*« til: »§ 18, *stk. 3*«.

23. I § 90, *stk. 1*, nr. 5, ændres »med« til: »mod«.

24. Efter § 99 indsættes:

»§ 99 a. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan til brug for sin tilsynsvirksomhed efter lov om betalingstjenester og elektroniske penge foretage kontrolundersøgelser, der indebærer, at styrelsen skal have adgang til en virksomheds eller sammenslutnings lokaler og transportmidler med henblik på dér at gøre sig bekendt med og tage kopi af enhver oplysning, herunder regnskaber, regnskabsmaterialer, bøger og andre forretningspapirer, uanset informationsmedium. I forbindelse med en kontrolundersøgelse kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen forlange mundtlige forklaringer og forlange, at personer, der er omfattet af kontrolundersøgelsen, viser indholdet af deres lommer, tasker og lign., med henblik på, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan gøre sig bekendt med og eventuelt tage kopi af dette.

Stk. 2. Hvor en virksomheds eller sammenslutnings oplysninger opbevares hos eller behandles af en ekstern databehandler i Danmark, kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen få adgang til den eksterne databehandlers lokaler med henblik på dér at gøre sig bekendt med og tage kopi af oplysningerne, jf. *stk. 1*. Adgangen forudsætter, at det ikke er muligt for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen at få adgang til de pågældende oplysninger direkte fra den virksomhed eller sammenslutning, som er genstand for kontrolundersøgelsen.

Stk. 3. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens kontrolundersøgelser efter *stk. 1* og 2 kan kun finde sted efter indhentet retskendelse og mod behørig legitimation.

Stk. 4. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan indsamle en kopi af dataindholdet fra elektroniske medier, der er omfattet af kontrolundersøgelsen, med henblik på efterfølgende at gennemgå kopien. De indsamlede data skal forsegles eller på anden måde sikres mod læsning, inden kontrolundersøgelsen afsluttes. Den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, kan kræve, at denne selv eller en af denne udpegede repræsentant overværer, at de indsamlede data gøres tilgængelige for læsning, og at styrelsen gennemgår det indsamlede materiale. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har pligt til senest 40 hverdage efter kontrolundersøgelsens afslutning at give en kopi af de oplysninger, som styrelsen måtte have taget fra de indsamlede data, til den, der er genstand for kontrolundersøgelsen. Når gennemgangen af de indsamlede data er gennemført, skal dataene sikres mod læsning. De indsamlede data skal slettes, hvis styrelsen vurderer, at materialet ikke indeholder beviser for en overtrædelse af §§ 40 og 77-81 samt artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 samt artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-

forordningen).. Beslutter Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen at gå videre med sagen, skal de indsamlede data slettes, når sagen er endeligt afgjort.

Stk. 5. Hvis virksomhedens eller sammenslutningens forhold gør, at det ikke er muligt for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen samme dag, som kontrolundersøgelsen foretages, at få adgang til eller tage kopi af oplysningerne, jf. stk. 1, 2 og 4, kan styrelsen forsegle de relevante forretningslokaler og oplysninger i op til tre hverdage herefter.

Stk. 6. Under samme betingelser som i stk. 5 kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen medtage de oplysninger eller det medium, hvorpå oplysningerne befinder sig, med henblik på kopiering. Det materiale, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har taget med, skal sammen med et sæt kopier af de oplysninger, som styrelsen har taget til brug for en nærmere gennemgang, tilbageleveres til virksomheden eller sammenslutningen senest tre hverdage efter kontrolundersøgelsen.

Stk. 7. Fristerne i stk. 4, 5 og 6 kan i særlige tilfælde forlænges.

Stk. 8. Politiet yder bistand ved udøvelsen af beføjelserne efter stk. 1, 2 og 4-6. Erhvervs- og vækstministeren kan efter aftale med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

Stk. 9. Kapitel 2 og 3 i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter finder anvendelse ved kontrolundersøgelser efter denne bestemmelse.«

25. I § 102, stk. 1, udgår »elektroniske«, i nr. 1 udgår », og som er beregnet til elektronisk aflæsning«, og i nr. 3 udgår »Elektronisk registrerede«.

26. I § 107, stk. 2, ændres »§ 18, stk. 4,« til: »§ 18, stk. 5,« og efter »§ 18 a, stk. 1,« indsættes: »§ 18 c,«.

27. I § 107, stk. 4, ændres »Undlader en udbyder« til: »Den, der undlader«, og »vedkommende« udgår.

28. I § 107, stk. 5, ændres »En udbyder« til: »Den«.

§ 4

I lov nr. 597 af 12. juni 2013 om investeringsforeninger m.v., som ændret ved § 7 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, og § 9 i lov nr. 403 af 28. april 2014 foretages følgende ændringer:

1. I § 51, stk. 1, indsættes som nr. 5:

»5) fastlægge en politik for mangfoldighed i bestyrelsen, der fremmer tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer.«

2. I § 51 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Bestyrelsen skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå investeringsforeningens aktiviteter og de hermed forbundne risici.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

3. I § 52, stk. 1, indsættes som nr. 6:

»6) fastlægge en politik for mangfoldighed i bestyrelsen, der fremmer tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer.«

4. I § 52 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Bestyrelsen skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå SIKAV's aktiviteter og de hermed forbundne risici.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

5. § 57, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en investeringsforening eller af bestyrelsen i en SIKAV skal til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende investeringsforening eller SIKAV.

Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en investeringsforening eller af bestyrelsen i en SIKAV, skal til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

6. I § 57, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2, nr. 1, 3 og 4« til: »stk. 2 og stk. 3, nr. 1, 3 og 4«.

7. I § 57, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1 og 3« og »stk. 2« til: »stk. 2 og 3«.

8. I § 115, stk. 2, nr. 1, udgår: »og«.

9. I § 115, stk. 2, nr. 2, ændres »gæld.« til: »gæld, og«.

10. I § 115, stk. 2, indsættes som nr. 3:

»3) foreningens vedtægter, hvor foreningen har tilføjet »under afvikling« til foreningens eller afdelingens navn.«

11. I § 115, stk. 3, ændres »skal foreningen eller afdelingen tilføje »under afvikling« til sit navn« til: »kan foreningen påbegynde afviklingen«.

12. I § 119 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. En beslutning om fusion af den eneste eller sidste afdeling i en dansk UCITS, hvor denne er ophørende, anses samtidig for at være en beslutning om afvikling af den danske UCITS. En ansøgning til Finanstilsynet om godkendelse af en sådan fusion skal være vedlagt en erklæring fra den danske UCITS' ledelse om, at al gæld til kreditorerne, som ikke overtages af den fortsættende enhed som en del af fusionen, er betalt. For afvikling af UCITS i henhold til 1. pkt. gælder reglerne i § 112 ikke.«

13. I § 125 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:

»Stk. 7. En beslutning om fusion af den eneste eller sidste afdeling i en dansk UCITS, hvor denne er ophørende, anses samtidig for at være en beslutning om afvikling af UCITS'en. En ansøgning til Finanstilsynet om godkendelse af en sådan fusion skal være vedlagt en erklæring fra UCITS'ens ledelse om, at al gæld til kreditorerne, som ikke overtages af den fortsættende enhed som en del af fusionen, er betalt. For afvikling af danske UCITS i henhold til 1. pkt. gælder reglerne i § 112 ikke.«

Stk. 7 bliver herefter stk. 8.

14. I § 130 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. En beslutning om overflytning af den eneste eller sidste afdeling i en UCITS, anses samtidig for at være en beslutning om afvikling af UCITS'en. En ansøgning til Finanstilsynet om godkendelse af en sådan overflytning skal være vedlagt en erklæring fra UCITS'ens ledelse om, at al gæld til kreditorerne, som afdelingen efter overflytningen ikke hæfter for, er betalt. For afvikling af UCITS i henhold til 1. pkt. gælder reglerne i § 112 ikke.«

15. Efter § 146 indsættes i *kapitel 14*:

»Indberetninger om formue, anbringelse af midlerne, likviditet m.v.

§ 146 a. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger om en dansk UCITS' formue, anbringelse af midlerne, likviditet, m.v.«

16. § 157, stk. 1, affattes således:

»En dansk UCITS må ikke i et enkelt aktieselskab erhverve aktier med stemmeret, som giver den danske UCITS mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på aktieselskabet.«

17. § 157, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. En dansk UCITS må ikke erhverve mere end

- 1) 10 pct. af aktierne uden stemmeret fra en og samme emittent,
- 2) 10 pct. af obligationerne fra en og samme emittent,
- 3) 10 pct. af pengemarkedsinstrumenterne fra en og samme emittent eller
- 4) 25 pct. af andelene fra en og samme forening, afdeling eller investeringsinstitut som nævnt i § 143, stk. 1, nr. 2 og 3.«

18. I § 161, 1. pkt., indsættes efter »overholdelsen af«: »regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), og af«.

19. I § 161 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3 Finanstilsynet kan i særlige tilfælde anvende fremmed bistand.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

20. I § 172, stk. 1 og 2, ændres »stk. 2« til: »stk. 2 og 3«.

21. I § 172, stk. 3, ændres »stk. 2, nr. 1« til: »stk. 3, nr. 1«.

22. I § 172, stk. 4, ændres »§ 57, stk. 2, nr. 2, 3 eller 4« til: »§ 57, stk. 3, nr. 2, 3 eller 4«.

23. I § 190, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 51, stk. 1-5« til: »§ 51, stk. 1-6«, »§ 52, stk. 1-5« til: »§ 52, stk. 1-6« og »§ 57, stk. 4, jf. stk. 2, nr. 1 og 2« til: »§ 57, stk. 5, jf. stk. 3, nr. 1 og 2«.

24. I § 190, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§§ 38 og 40,«: »§ 51, stk. 1, nr. 5, § 52, stk. 1, nr. 6,«.

I lov nr. 598 af 12. juni 2013 om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som ændret ved § 4 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og § 4 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 3, stk. 1, nr. 24, affattes således:

»24) Minimumskapital: Forvalterens minimumskapital på ethvert tidspunkt, som består af midler omhandlet i artikel 26, stk. 1, litra a – e, i forordning (EU) 575/2013.«

2. I § 3, stk. 1, nr. 34, indsættes efter »investeringselskaber«: »og i regler udstedt i medfør af artikel 25-88«.

3. § 8, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Såfremt en forvalter har tilladelse til at udføre de i bilag 1, nr. 3, nævnte aktiviteter, finder §§ 43 og 72 i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse på forvalterens udførelse af disse tjenesteydelser. Hvis forvalteren har tilladelse til at udføre aktiviteter omfattet af i bilag 1, nr. 3, litra b, punkt. ii, finder § 16, stk. 1, 3. pkt., tillige anvendelse«.

4. I § 11, stk. 3, nr. 1, ændres »startkapital« til: »minimumskapital«.

5. § 13, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes:

»Et medlem af ledelsen i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde skal til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende forvalter.

Stk. 2. Et medlem af ledelsen i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde skal til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

6. I § 13, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2, nr. 1, 3 og 4« til: »stk. 2 og stk. 3, nr. 1, 3 og 4«.

7. I § 13, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1 og 2« til: »stk. 1 og 3«, og »i stk. 2« ændres til: »i stk. 2 og 3«.

8. § 15, stk. 1, affattes således:

»En forvalter af alternative investeringsfonde skal underrette Finanstilsynet om planlagte, væsentlige ændringer i forhold, der er lagt til grund for meddelelsen af tilladelsen til at forvalte alternative investeringsfonde, herunder væsentlige ændringer af oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget i forbindelse ansøgningen. Underretningen skal ske, før ændringerne gennemføres. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet straks efter, at ændringen er sket.«

9. I § 16, stk. 1, 1. pkt., ændres »startkapital« til: »minimumskapital«.

10. I § 16, stk. 1, 2. pkt., ændres »startkapital« til: »minimumskapital«.

11. I § 16, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Såfremt en forvalter har tilladelse til at udføre de i bilag 1, nr. 3, litra b, punkt ii, nævnte aktiviteter, skal forvalteren have en minimumskapital, der mindst udgør et beløb svarende til værdien af 730.000 euro.«

12. I § 16, stk. 7, 1. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5, nr. 1,«.

13. § 16, stk. 11, affattes således:

»Såfremt en forvalter tillige har tilladelse som investeringsforvaltningsselskab, jf., § 10 i lov om finansiel virksomhed, finder udover § 126 a i lov om finansiel virksomhed alene kravene i stk. 5 og 7 samt regler udstedt med hjemmel i stk. 8-10 anvendelse. Hvis en forvalter, der tillige har tilladelse som investeringsforvaltningsselskab, jf. § 10 i lov om finansiel virksomhed, har tilladelse til opbevaring og forvaltning i forbindelse med aktier eller andele i institutter for kollektiv investering i medfør af bilag 1, nr. 3, litra b, pkt. ii, skal forvalteren opfylde minimumskapitalkravet i § 126 a, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.«

14. Overskriften før § 28 affattes således: »*Sammensætning af det øverste ledelsesorgan m.v.*«

15. Efter § 28 indsættes i *kapitel 5*:

»§ 28 a. Det øverste ledelsesorgan i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde skal fastlægge en politik for mangfoldighed i ledelsesorganet, der fremmer tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt ledelsesorganets medlemmer.«

16. § 130, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Der skal være indgået passende samarbejdsaftaler, der lever op til internationale standarder, og som gør det muligt at føre tilsyn med forvalteren, herunder overvåge de systemiske risici, mellem Finanstilsynet og de relevante tilsynsmyndigheder i forvalterens hjemland, samt Finanstilsynet og de relevante myndigheder i den alternative investeringsfonds hjemland, hvis fonden er etableret i et tredjeland. Såfremt fonden er etableret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal der være indgået passende samarbejdsaftaler, som i 1. pkt., mellem de kompetente myndigheder i fondes hjemland og de relevante tilsynsmyndigheder i forvalterens hjemland.«

17. I § 130, stk. 4, indsættes efter »hvor«: »enten forvalteren eller«.

18. I § 153 indsættes som *stk. 3*:

»Stk. 3. En afdeling i en kapitalforening kan overflyttes til en dansk UCITS efter reglerne i §§130-134 i lov om investeringsforeninger m.v.«

19. I § 155, 1. pkt., indsættes efter »overholdelsen af«: »regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, og af«.

20. I § 168, stk. 1 og 2, ændres »stk. 2« til: »stk. 2 og 3«.

21. I § 168, stk. 3, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

22. I § 168, stk. 4, ændres »stk. 2, nr. 2-4« til: »stk. 3, nr. 2-4«.

23. I § 168 a, stk. 3, ændres »stk. 2, nr. 1« til: »stk. 3, nr. 1«.

24. I § 168 a, stk. 4, ændres »stk. 2, nr. 2-4« til: »stk. 3, nr. 2-4«.

25. I § 170, stk. 11, 2. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 7«.

26. § 190, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 163, stk. 1, 1. pkt.,« til: »§ 163, stk. 1, 1. pkt.,«

27. I § 173, stk. 2, nr. 4, ændres »stk. 1 og 2.« til: »stk. 1-3.«

28. I § 190 stk., 1, ændres »§ 13, stk. 3« til: »§ 13, stk. 5«, og efter »og § 149, stk. 1, 2. pkt.,« indsættes: »samt artikel 4, artikel 5, stk. 1, 1. pkt., stk. 2 og stk. 3, artikel 6, stk. 1, artikel 7, artikel 8, stk. 1, 2. pkt., artikel 9, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, artikel 11, stk. 1, artikel 12, stk. 1 og 2, artikel 13, stk. 1 og 2 og artikel 15 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde og artikel 4, artikel 5, stk. 1, 1. pkt., stk. 2 og stk. 3, artikel 6, stk. 1, artikel 7, artikel 8, stk. 1, 2. pkt., artikel 9, stk. 1, 3 og 4, artikel 10, stk. 1, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13, stk. 1-3, artikel 14, stk. 1 og 2, og artikel 16 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde«.

29. I 190, stk. 2, indsættes før »§ 163«: »§ 28 a«.

30. I § 190, stk. 4, ændres »§ 18, stk. 2« til: »§ 18, stk. 3«.

§ 6

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1561 af 19. december 2007, som ændret ved § 8 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, § 2 i lov nr. 615 af 12. juni 2013, § 5 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og § 10 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 23 a, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes:

»Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en pensionskasse skal til enhver tid have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende pensionskasse.«

2. I § 23 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en pensionskasse skal til enhver tid have et tilstrækkelig godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.«

Stk. 3-4 bliver herefter stk. 4-5.

3. I § 23 a, stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 3« til: »stk. 1 og 4«, og »hvis forholdene efterfølgende ændres« ændres til: »om forhold nævnt i stk. 3 og 4, hvis forholdene efterfølgende ændres«

4. I § 24 a indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Bestyrelsen skal sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå pensionskassens aktiviteter og de hermed forbundne risici.«

Stk. 4-5 bliver herefter stk. 5-6.

5. I § 24 a, stk. 5, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-5«.

6. § 44 e, stk. 4, ophæves.

7. § 46 h affattes således:

»§ 46 h. En kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 46 d, stk. 1, nr. 7, skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, 3, 4 eller 5.

Stk. 2. Formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 3. Formuen kan investeres i likvide midler, herunder valuta, eller i de instrumenter, der er nævnt i bilag 5 i lov om finansiel virksomhed, og under forudsætning af, at

- 1) højst 10 pct. af formuen investeres i finansielle instrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern,
- 2) formuen fuldt ud kan investeres i obligationer udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et land i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltager i, og at
- 3) formuen fuldt ud kan investeres i

a) obligationer udstedt af Danmarks Skibskredit A/S, realkreditobligationer udstedt af danske realkreditinstitutter og lignende realkreditobligationer udstedt af kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern,

b) særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO) og særligt dækkede obligationer (SDO) udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller Danmarks Skibskredit A/S eller tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern.

Stk. 4. Formuen kan udelukkende investeres i pengemarkedsinstrumenter, idet højst 30 pct. af formuen kan anbringes i pengemarkedsinstrumenter udstedt af den samme emittent eller emittenter i samme koncern, dog således, at formuen fuldt ud kan investeres i pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i og som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 5. Formuen kan investeres i andele i afdelinger i UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter, hvis vedtægter indeholder de i § 162 a anførte begrænsninger, dog således, at højst 75 pct. af formuen må anbringes i andele udstedt af en enkelt afdeling af disse UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter.«

8. I § 62, nr. 7, ændres »stk. 3« til: »stk. 3 og 4«.

9. I § 65 b, ændres »stk. 3« til: »stk. 3 og 4«.

10. Efter § 65 d indsættes:

»§ 65 e. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om firmapensionskassers pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af firmapensionskassen og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før firmapensionskassen.«

11. I § 71, stk. 1, ændres »§ 23 a, stk. 4« til: »§ 23 a, stk. 5, jf. stk. 4, nr. 1 og 2« og »§ 24 a, stk. 1-4« ændres til: »§ 24 a, stk. 1-5«.

§ 7

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1156 af 3. oktober 2007, som ændret bl.a. § 14 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og senest ved § 16 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 6 j affattes således:

»§ 6 j. En kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 6 b, stk. 1, nr. 7, skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, stk. 3, stk. 4 eller stk. 5.

Stk. 2. Formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 3. Formuen kan investeres i likvide midler, herunder valuta, eller i de instrumenter, der er nævnt i bilag 5 i lov om finansiel virksomhed, og under forudsætning af, at

- 1) højst 10 pct. af formuen investeres i finansielle instrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern,
- 2) formuen fuldt ud kan investeres i obligationer udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et land i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltager i, og at
- 3) formuen fuldt ud kan investeres i

a) obligationer udstedt af Danmarks Skibskredit A/S, realkreditobligationer udstedt af danske realkreditinstitutter og lignende realkreditobligationer udstedt af kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern,

b) særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO) og særligt dækkede obligationer (SDO) udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller Danmarks Skibskredit A/S eller tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern.

Stk. 4. Formuen kan udelukkende investeres i pengemarkedsinstrumenter, idet højst 30 pct. af formuen kan anbringes i pengemarkedsinstrumenter udstedt af den samme emittent eller emittenter i samme koncern, dog således, at formuen fuldt ud kan investeres i pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere med-

lemslande deltager i og som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 5. Formuen kan investeres i andele i afdelinger i UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter, hvis vedtægter indeholder de i § 162 a anførte begrænsninger, dog således, at højst 75 pct. af formuen må anbringes i andele udstedt af en enkelt afdeling af disse UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter.«

2. I § 10, stk. 1, ændres »§§ 5 b, 5 c og 5 g« til: »§§ 5 b, 5 c, regler udstedt i medfør af § 5 e, § 5 f«.

3. Efter § 10 k indsættes:

»§ 10 l. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om Lønmodtagernes Dyrtidsfonds pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af Lønmodtagernes Dyrtidsfond og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før Lønmodtagernes Dyrtidsfond.«

§ 8

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 278 af 14. marts 2013, som ændret ved § 6 i lov nr. 472 af 13. maj 2013, § 8 i lov nr. 615 af 12. juni 2013, § 5 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, § 16 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og senest ved § 17 i lov nr. 403 af 28. april 2014 foretages følgende ændring:

1. § 70 e affattes således:

»§ 70 e. En kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 69, stk. 1, nr. 7, skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, stk. 3, stk. 4 eller stk. 5.

Stk. 2. Formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 3. Formuen kan investeres i likvide midler, herunder valuta, eller i de instrumenter, der er nævnt i bilag 5 i lov om finansiel virksomhed, og under forudsætning af, at

1) højst 10 pct. af formuen investeres i finansielle instrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern,

2) formuen fuldt ud kan investeres i obligationer udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et land i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltager i, og

3) formuen fuldt ud kan investeres i

a) obligationer udstedt af Danmarks Skibskredit A/S, realkreditobligationer udstedt af danske realkreditinstitutter og lignende realkreditobligationer udstedt af kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og ustederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern,

b) særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO) og særligt dækkede obligationer (SDO) udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller Danmarks Skibs-

kredit A/S eller tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern.

Stk. 4. Formuen kan udelukkende investeres i pengemarkedsinstrumenter, idet højst 30 pct. af formuen kan anbringes i pengemarkedsinstrumenter udstedt af den samme emittent eller emittenter i samme koncern, dog således, at formuen fuldt ud kan investeres i pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i og som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 5. Formuen kan investeres i andele i afdelinger i UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter, hvis vedtægter indeholder de i § 162 a anførte begrænsninger, dog således, at højst 75 pct. af formuen må anbringes i andele udstedt af en enkelt afdeling af disse UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter.«

2. Efter § 73 indsættes:

»§ 73 a. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikrings pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring.«

§ 9

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 942 af 2. oktober 2009, som ændret bl.a. ved § 10 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, § 15 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 15 i lov nr. 403 af 28. april 2014 og senest ved § 6 i lov nr. 720 af 25. juni 2014 foretages følgende ændring:

1. § 26 i affattes således:

»§ 26 i. En kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 26 b, stk. 1, nr. 7, skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, stk. 3, stk. 4 eller stk. 5.

Stk. 2. Formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 3. Formuen kan investeres i likvide midler, herunder valuta, eller i de instrumenter, der er nævnt i bilag 5 i lov om finansiell virksomhed, og under forudsætning af, at

- 1) højst 10 pct. af formuen investeres i finansielle instrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern,
- 2) formuen fuldt ud kan investeres i obligationer udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et land i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, deltager i, og
- 3) formuen fuldt ud kan investeres i
 - a) obligationer udstedt af Danmarks Skibskredit A/S, realkreditobligationer udstedt af danske realkreditinstitutter og lignende realkreditobligationer udstedt af kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen

har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern,

b) særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO) og særligt dækkede obligationer (SDO) udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller Danmarks Skibskredit A/S eller tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når en kompetent myndighed har meddelt obligationsudstedelserne og udstederne til Kommissionen, dog kan højst 30 pct. af formuen anbringes i obligationer udstedt af en enkelt emittent eller emittenter i samme koncern.

Stk. 4. Formuen kan udelukkende investeres i pengemarkedsinstrumenter, idet højst 30 pct. af formuen kan anbringes i pengemarkedsinstrumenter udstedt af den samme emittent eller emittenter i samme koncern, dog således, at formuen fuldt ud kan investeres i pengemarkedsinstrumenter, som er udstedt af et land eller en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i og som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 147, stk. 1, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Stk. 5. Formuen kan investeres i andele i afdelinger i UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter, hvis vedtægter indeholder de i § 162 a anførte begrænsninger, dog således, at højst 75 pct. af formuen må anbringes i andele udstedt af en enkelt afdeling af disse UCITS, kapitalforeninger eller udenlandske investeringsinstitutter.«

2. Efter § 27 k indsættes:

»§ 27 l. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om Arbejdsmarkedets Tillægspensions pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af Arbejdsmarkedets Tillægspension og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før Arbejdsmarkedets Tillægspension.«

§ 10

I revisorloven, jf. lov nr. 468 af 17. juni 2008 om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder, som ændret ved § 3 i lov nr. 516 af 12. juni 2009, § 2 i lov nr. 1232 af 18. december 2012, § 11 i lov nr. 634 af 12. juni 2013 og senest ved § 20 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændring:

1. § 21, stk. 3, nr. 4, affattes således:

»4) virksomheder og foreninger, der er omfattet af regnskabsregler fastsat ved eller i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder eller foreninger, og«.

§ 11

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 850 af 25. juni 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 6, stk. 3, 1. pkt., ændres »løbetid« til: »restløbetid«, og »ved refinansiering af lånet« ændres til: »første gang de bliver anvendt til at finansiere realkreditlån«.

2. I § 6, stk. 4, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Ved de pågældende obligationers udløb efter de 12 måneders forlængelse skal der udstedes nye obligationer til erstatning herfor. Ved denne udstedelse finder stk. 1, stk. 2 og stk. 3, 2. pkt. ikke anvendelse.«

§ 12

I lov pantebrevsselskaber, jf. lov nr. 697 af 25. juni 2010, som senere ændret ved § 42 i lov nr. 1231 af 18. december 2012, § 13 i lov nr. 1287 af 19. december 2012, § 28 i lov nr. 639 af 12. juni 2013, § 13 i lov nr. 268 af 25. marts 2014 og § 12 i lov nr. 403 af 28. april 2014, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 15 a indsættes:

»§ 15 b. Erhvervs- og vækstministeren kan fastsætte regler om pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af pantebrevsselskaber og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før pantebrevsselskabet.«

§ 13

I lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love) (Gennemførelse af kreditinstitut- og kapitalkravsdirektiv (CRD IV) og ændringer som følge af den tilhørende forordning (CRR) samt lovgivning vedrørende SIFI'er m.v.) foretages følgende ændring:

1. I § 1, nr. 133, indsættes i § 344, stk. 7, efter »en finansiel holdingvirksomhed«: », en forsikringsholdingvirksomhed«.

§ 14

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015 jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 1, nr. 6, 22 og 23.

Stk. 3. Erhvervs- og vækstministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 2, nr. 2-7, 12, 13, 16, 17, 23-34, 36, 41-47, 49-55, 57, 64, 65, 67, 68, 70, 74. Erhvervs- og vækstministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 4. § 48, stk. 1, 2 og 4 i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, finder ikke anvendelse på kautionsaftaler og aftaler om tredjemands pant, der er indgået før lovens ikrafttræden.

Stk. 5. § 48, stk. 6-8, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, finder kun anvendelse på aftaler om tredjemands pant, hvis de pågældende ydelser er forfaldne efter lovens ikrafttræden.

Stk. 6. § 48, stk. 3, 5 og 9, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, finder ikke anvendelse på aftaler om tredjemands pant, der er indgået før lovens ikrafttræden.

Stk. 7. § 53 a i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 5, finder ikke anvendelse på kautionsskift og aftaler om tredjemands pant, der er indgået før lovens ikrafttræden, jf. dog 2. pkt. § 48, stk. 6-8, i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på kaution for lån ydet af realkreditinstitutter og på aftaler om tredjemands pant for realkreditlån, hvis låntager udebliver med betaling af hovedstol, afdrag eller renter, der forfalder efter lovens ikrafttræden.

Stk. 8. § 64 b i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, finder ikke anvendelse på medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber, der er valgt til bestyrelsen på tidspunktet for ikrafttræden af § 64 b, jf. stk. 2.

§ 15

Stk. 1. Der kan søges om tilladelse til værdipapirclearingvirksomhed og registreringsvirksomhed, jf. § 8 i lov om værdipapirhandel m.v. frem til et af erhvervs- og vækstministeren fastsat tidspunkt.

Stk. 2. En tilladelse til værdipapirclearingvirksomhed og registreringsvirksomhed givet i henhold til § 8 i lov om værdipapirhandel m.v. bortfalder, når en clearingcentral og en værdipapircentral får en tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen).

Stk. 3. For eksisterende lån finder denne lovs § 11 først anvendelse ved først kommende refinansiering efter lovens ikrafttræden.

Stk. 4. For obligationer udstedt til finansiering af fast ejendom beliggende uden for Danmark, gælder denne lovs § 11 kun for obligationer til finansiering af lån optaget efter lovens ikrafttræden.

§ 16

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1, 2, 3, 4, 5, 12 og 13 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 6, 10 og 11 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Styrkelse af forbrugerbeskyttelsesreglerne
 - 2.1.1. Erstatningsansvar ved handlinger i strid med god skik reglerne
 - 2.1.2. Information ved indgåelse af aftaler om kaution
 - 2.1.3. Kaution, der står i misforhold til kautionistens økonomi
 - 2.1.4. Udvidelse af § 48's anvendelsesområde til tredjemands pant og realkreditinstitutter
 - 2.1.5. Formkrav til kautionsaftaler
 - 2.2. Offentliggørelse af Finanstilsynets inspektionsredegørelser
 - 2.3. Styrkelse af kravene til ledelsen i finansielle virksomheder og virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet
 - 2.3.1. Krav om grundkursus til medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber
 - 2.3.2. Præcisering af kravene til ledelsesmedlemmers egnethed og hæderlighed, krav til bestyrelseres kollektive viden, kompetencer og erfaring og krav om mangfoldighedspolitik i øvrige hovedlove
 - 2.4. Stemmebærende garantkapital og anvendelse af overskud i sparekasser
 - 2.4.1. Forslag til krav om stemmebærende garantkapital i garantsparekasser
 - 2.4.2. Forslag om Sparekassers anvendelse af overskud til renteudbetaling til garanter
 - 2.4.3. Forslag til ændring af begrænsning på sparekassers anvendelse af det årlige overskud til almennyttige eller velgørende formål
 - 2.5. Ændringer i lov om betalingstjenester og elektroniske penge
 - 2.5.1. Undtagelse af visse udstedere af elektroniske penge og betalings-surrogater fra lov om betalingstjenester og elektroniske penge
 - 2.5.2. Visse udbydere af tekniske tjenester må ikke have urimelige priser og avancer
 - 2.5.3. E-penge institutters sikring af brugermidler
 - 2.5.4. Skærpede krav til virksomheder med tilladelse til begrænset udbud af e-penge eller betalingstjenester
 - 2.5.5. Øgede muligheder for at behandle oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument
 - 2.5.6. Ensretning af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens kontrolforanstaltninger med konkurrencelovgivningen
 - 2.6. Forordning om forbedring af værdipapirafviklingen i EU og om værdipapircentraler (CSD'er) – CSD-forordningen
 - 2.7. Sikkerhedsstillelse i et interoperabelt system
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget er et samlelovforslag, der forventes fremsat i november I 2014. Formålet med lovforslaget er at gennemføre en række ændringer i den finansielle lovgivning, som bl.a. har til hensigt at øge forbrugerbeskyttelsen i forbindelse med finansiell rådgivning. Med forslaget bliver der indført en ny bestemmelse, der udtrykkeligt fastsætter, at handlinger i strid med bestemmelserne om god skik, pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler. Desuden bliver bestemmelserne om kaution uden for erhvervsforhold præciseret og udvidet til også at gælde for lån ydet af realkreditinstitutter og på tredjemands pant uden for erhverv.

Endvidere har lovforslaget til formål at styrke ledelsens kompetencer i finansielle virksomheder og øge åbenheden i forbindelse med Finanstilsynets vurdering af en virksomhed under tilsyn. Virksomhedernes pligt til at offentliggøre inspektionsrapporter m.v. fra Finanstilsynet bliver udvidet til at gælde samtlige virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet, og for så vidt angår bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber bliver der indført krav om, at nye bestyrelsesmedlemmer skal gennemgå et kursusforløb, der giver introduktion til de væsentligste forpligtelser og funktioner, som bestyrelsen skal varetage.

Desuden medfører forslaget ændringer i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, herunder ændringer som vil mindske risikoen for tab af brugermidler og hvidvaskning af penge og terrorfinansiering. Derudover indeholder lovforslaget en række ændringer af mere teknisk karakter, og ændringer som følge af EU-regulering.

2. Lovforslaget indhold

2.1. Styrkelse af forbrugerbeskyttelsesreglerne

2.1.1. Erstatningsansvar ved handlinger i strid med god skik reglerne

2.1.1.1. Gældende ret

Der findes i dag ikke en udtrykkelig bestemmelse, der fastslår, at finansielle virksomheders handlinger i strid med reglerne om god skik for finansielle virksomheder eller reglerne om investorbeskyttelse vil kunne inddrages i vurderingen af, hvorvidt virksomheden har handlet ansvarspådragende (culpøst) i forbindelse med afgørelsen af, om en virksomhed har pådraget sig et erstatningsansvar. Derimod findes der på markedsføringslovens område en regel i § 20, stk. 2, der fastsætter, at handlinger i strid med loven pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler. Markedsføringslovens § 20, stk. 2, finder imidlertid efter sin ordlyd ikke anvendelse på overtrædelser af reglerne om god skik for finansielle virksomheder eller af reglerne om investorbeskyttelse.

Det fremgår imidlertid af praksis, at tilsidesættelse af regler om god skik kan indgå i vurderingen af, om en finansiell virksomhed ifalder erstatningsansvar. Pengeinstitutankenævnet har dog tidligere været tilbageholdende med at tillægge tilsidesættelse af offentligretlige forskrifter betydning – eller har i hvert fald været tilbageholdende med at henvise til disse – i forbindelse med dets afgørelse af privatretlige tvister.

I den gældende ankenævnspraksis synes der heller ikke at være et klart og entydigt mønster i, under hvilke omstændigheder og i hvilke sagstyper offentligretlige forskrifter tillægges betydning, samt hvilken betydning de tillægges. Dog synes der at kunne spores en tendens til, at tilsidesættelse af offentligretlige forskrifter tillægges stigende betydning, hvis der er specifikke forskrifter, som pålægger den finansielle virksomhed bestemte pligter

2.1.1.2. Baggrund for forslaget

Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter afgav i februar 2014 en rapport til erhvervs- og vækstministeren og anbefalede i denne forbindelse, at der blev indsat en bestemmelse, som fastslår, at handlinger i strid med reglerne om god skik for finansielle virksomheder og reglerne om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel vil kunne medføre, at en finansiell virksomhed pådrager sig et erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.

Det fremgår af udvalgets overvejelser, at det har lagt vægt på, at det allerede fremgår af nyere ankenævns- og domspraksis, at overtrædelser af offentligretlige regler i et vist omfang tillægges betydning ved vurderingen af, om en finansiell virksomhed ifalder erstatningsansvar.

Imidlertid har en gennemgang af praksis for de finansielle ankenævn, som udvalget har gennemført, vist, at det synes at have været udgangspunktet på dette område, at offentligretlige forskrifter ikke altid har haft betydning for den erstatningsretlige ansvarsvurdering. Pengeinstitutankenævnet har først inden for de seneste år inddraget overtrædelser af offentligretlige forskrifter ved culpavurderingen. Endvidere har Højesteret i U 2013.182 H haft lejlighed til at udtale sig om spørgsmålet om manglende overholdelse af offentligretlige forskrifter i forhold til bedømmelse af et muligt erstatningsansvar. Det fremgår af denne dom vedrørende en formueplejeaftale, at tilsidesættelse af offentligretlige forskrifter vil kunne tillægges betydning i erstatningsretlig sammenhæng.

Det var på den baggrund udvalgets opfattelse, at en lovregel svarende til § 20, stk. 2, markedsføringsloven, vil være en videreførelse af denne nyere praksis. En sådan lovregel vil endvidere skabe en klar retstilstand og indebære en processuel lettelse for sagsøgere, når de mødes med en påstand om, at offentligretlige regler ikke kan påberåbes i forbindelse med erstatningsretlige sager. Reglen vil hermed øge den reelle forbrugerbeskyttelse.

Se nærmere om udvalgets overvejelser i udvalgets rapport s. 88 ff.

2.1.1.3. Lovforslagets indhold

På baggrund af anbefalingerne fra Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter foreslås det at indsatte en bestemmelse i lov om finansiell virksomhed, der fastsætter, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af bestemmelserne om god skik i lov om finansiell virksomhed pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler. De regelsæt, som i dag er udstedt med hjemmel i lov om finansiell virksomhed er bekendtgørelse nr.

928 af 28. juni 2013 om god skik for finansielle virksomheder og bekendtgørelse nr.1583 af 18. december 2013 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter ikke nærmere betingelser for, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, kan medføre erstatningsansvar, men henviser til dansk rets almindelige regler herom. Det vil sige, at de almindelige erstatningsretlige betingelser skal være opfyldt. Den finansielle virksomhed skal have optrådt uagtsomt (culpøst), kunden skal have lidt et tab, og der skal være årsagssammenhæng mellem den culpøse adfærd og det lidt tab, ligesom tabet skal være adækvat, og den skadelidte skal ikke have udvist egen skyld.

Den foreslåede bestemmelse vil have betydning for vurderingen af, om det fornødne ansvarsgrundlag er til stede, det vil sige om den finansielle virksomhed har handlet culpøst. Reglerne i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder samt bekendtgørelse om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel vil påvirke denne vurdering.

Finanstilsynet fører tilsyn med, at reglerne i de to bekendtgørelser bliver fulgt. Hvor dette ikke er tilfældet, har tilsynet mulighed for at udstede påbud eller udforme påtaler i forbindelse med overtrædelserne. I disse tilfælde vil der foreligge en afgørelse fra en offentlig tilsynsmyndighed, der fastslår, at der foreligger en overtrædelse. En sådan afgørelse vil naturligt kunne støtte vurderingen af, om der ifaldes erstatningsansvar. Ankenævnene og domstolene er imidlertid ikke forpligtede til at afvente en tilsynsafgørelse for at kunne træffe afgørelse i en sag, hvor der fx er nedlagt påstand om erstatning for rådgivning i strid med de nævnte bekendtgørelser.

Bestemmelsen vil ikke berøre de øvrige erstatningsretlige betingelser, herunder kravet om årsagssammenhæng, adækvans og betingelsen om, at der skal være lidt et tab, som skal være opfyldt, før virksomheden ifalder erstatningsansvar.

Det bemærkes endvidere, at den foreslåede bestemmelse ikke medfører yderligere beføjelser for Finanstilsynet.

2.1.2. Information ved indgåelse af aftaler om kaution

2.1.2.1. Gældende ret

Det følger af den gældende bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder, at pengeinstitutterne har en forpligtelse til at informere kautionisten om indholdet og konsekvenserne af kautionensforpligtelsen.

Bestemmelsen indeholder såvel en generel informationspligt om kaution som en konkret informationspligt med hensyn til den konkrete låntagers forhold. I henhold til Pengeinstitutankenævnets praksis anses den generelle informationspligt for opfyldt ved udlevering af en pjece til kunden udarbejdet af Forbrugerrådet og Finansrådet. Denne pjece forklarer med almindelige ord, hvad kaution går ud på, og at det i sidste ende er kautionisten, der skal vurdere, om risikoen ved kaution er for stor. Den konkrete informationspligt opfyldes – udover ved udlevering af pjecen – ifølge en aftale mellem Forbrugerrådet og Finansrådet ved at udlevere en kopi af følgende oplysninger:

- 1) seneste årsopgørelse fra skattevæsenet,
- 2) seneste tre lønsedler eller
- 3) det seneste årsregnskab, hvis der er tale om en virksomhed.

Efter Pengeinstitutankenævnets praksis tilsidesættes kautionsforpligtelsen med henvisning til aftalelovens §§ 36 og 38 c når oplysningskravene i ikke er blevet opfyldt. Ankenævnet lægger ved vurderingen heraf vægt på, om der er udleveret oplysninger i overensstemmelse med aftalen mellem Forbrugerrådet og Finansrådet.

2.1.2.2. Baggrund for forslaget

Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter fandt, at det vil være hensigtsmæssigt, hvis det fremgår direkte af lovgivningen, hvilke oplysninger en kautionist skal have, for at den pågældende er informeret om indholdet og konsekvenserne af at påtage sig en kautionsforpligtelse. Dette står i modsætning til den gældende retstilstand, hvor det fremgår af § 22, stk. 2, i god skik bekendtgørelsen, at et penge- eller realkreditinstitut inden, der indgås aftale om en kautionsforpligtelse, skal sikre sig, at kautionisten er informeret om indholdet og konsekvenserne af kautionsforpligtelsen, uden at indholdet af denne forpligtelse er præciseret nærmere.

Som nævnt fremgår det allerede af Pengeinstitutankenævnets praksis, at informationskravet i § 22, stk. 2, i god skik bekendtgørelsen, anses for opfyldt ved udlevering af en pjece til kunden udarbejdet af Forbrugerrådet og Finansrådet, og når kautionisten har modtaget låntagers seneste årsopgørelse, de seneste tre lønsedler eller det seneste årsregnskab, hvis der kautioneres for en erhvervsdrivendes gæld.

En tilsidesættelse af informationskravene kan allerede i dag medføre, at et penge- eller realkreditinstitut taber deres rettigheder efter et kautionsløfte. Udvalget har imidlertid fundet, at dette forhold bør fremgå af lovgivningen. Hertil kommer, at en præcisering af oplysningsforpligtelsens indhold i overensstemmelse med ankenævnspraksis vil give kautionisterne et mere klart grundlag for at vurdere, om de har fået de tilstrækkelige oplysninger til at vurdere de risici, der er forbundet med at afgive et kautionsløfte. Hermed opnås et mere kvalificeret grundlag for at vurdere, om der er grundlag for at indbringe en uoverensstemmelse med det pågældende penge- eller realkreditinstitut for et ankenævn eller en domstol, hvilket kan være med til at reducere formentligt særligt antallet af kautionssager ved ankenævnene.

Se nærmere herom i udvalgets rapport s. 69 ff.

2.1.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i lov om finansiell virksomhed, hvori det fastsættes, at et institut, inden der indgås en aftale om en kautionsforpligtelse uden for et erhvervsforhold for lån eller kreditter ydet af et pengeinstitut, skal sikre, at kautionisten er informeret om konsekvenserne af at påtage sig en kautionsforpligtelse. Denne information skal indeholde oplysning om, hvad en kautionsforpligtelse indebærer, og indeholde en afbalanceret beskrivelse af de risici, der er forbundet hermed. Instituttet skal endvidere for den debitor, hvis gæld kautionsforpligtelsen skal sikre, udlevere:

- 1) den seneste årsopgørelse fra SKAT og
- 2) de seneste tre lønsedler eller
- 3) det seneste årsregnskab, hvis der kautioneres for en erhvervsdrivendes gæld.

Det foreslås endvidere, at en aftale om en kautionsforpligtelse kun kan gøres gældende, hvor der ikke er udleveret oplysninger i medfør af den nye bestemmelse, hvis kautionisten på trods af de

manglende oplysninger har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme de risici, der er forbundet med at indgå kautionsforpligtelsen.

Det vil medføre, at det, hvis der ikke er udleveret nogen af de påkrævede oplysninger, vil være vanskeligt at føre bevis for, at kautionisten har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme de risici, der er forbundet med kautionsforpligtelsen, hvorfor kautionsforpligtelsen må forventes tilsidesat.

Bestemmelsen skal finde tilsvarende anvendelse på tredjemands pant uden for erhvervsforhold. Endvidere vil bestemmelsen finde anvendelse på realkreditinstitutter.

2.1.3. Kaution, der står i misforhold til kautionistens økonomi

2.1.3.1. Gældende ret

Efter reglerne i god skik bekendtgørelsen, må en kautionsforpligtelse ikke stå i misforhold til kautionistens økonomi.

Har et penge- eller realkreditinstitut på trods heraf indgået en kautionsforpligtelse, som står i misforhold til kautionistens økonomi vil der være anledning til at begrænse kautionen med henvisning til generalklausulen i aftalelovens § 36.

Den ledende dom på området er Højesterets dom i U 2010.1628 H, hvor to forældre havde kautioneret for halvdelen af et lån samt en kassekredit, som en sparekasse havde bevilliget til deres søn. Til sikkerhed for kautionsforpligtelsen fik sparekassen et ejerpantebrev i kautionisternes parcelhus. Forældrene havde ganske beskedne indtægter og havde ikke udsigt til en positiv ændring i indtægtsniveauet. Herudover havde forældrene kun en beskedne formue, der i al væsentlighed bestod i friværdien af deres hus. Sparekassen foretog i den forbindelse ikke en nærmere undersøgelse af kautionisternes økonomi, men var derimod omhyggelig med at orientere og vejlede kautionisterne om betingelserne for og konsekvenserne af kautionsforpligtelsen.

Det bemærkes i den forbindelse, at den i dommen omhandlede kautionsaftale var indgået forud for indførelsen af reglerne i god skik bekendtgørelsen, der som anført fastsætter, at kaution ikke må stå i misforhold til kautionistens økonomi.

Højesteret bemærker i sine præmisser for dommen, (1) at der forelå privat kaution overfor et pengeinstitut for et familiemedlems erhvervsmæssige gæld, (2) at kautionen var udformet, så den inden for kautionen på 750.000 kr. dækkede et lån på 1,5 mio. kr. og en kassekredit på op til 250.000 kr. og derudover al fremtidig gæld til pengeinstituttet, og (3) at kassekreditten løbende blev udvidet med dermed følgende øget risiko for, at værdien af hovedskyldners gård ikke ville kunne dække gælden, en risiko, der blev realiseret med træk på kassekreditten på ca. 1,4 mio. kr.

I det fjerde og sidste led i Højesterets præmisser anføres det,

”Hertil kommer misforholdet mellem kautionsforpligtelsens omfang og kautionisternes beskedne økonomi. A og B [kautionisternes forældre] var i februar 2001 henholdsvis 60 og 57 år gamle. A var på efterløn, mens B arbejdede som ufaglært med en timeløn på 95 kr. Deres formue indskrænkede sig i det væsentlige til A’s parcelhus, som de boede i. Ifølge det foretagne syn og skøn ville huset i februar 2001 have kunnet indbringe et salgsprovenu på ca. 350.000 kr. Deres

aktuelle og fremtidige økonomiske formåen indebar, at der ikke var nogen realistisk udsigt til, at de ville kunne komme i nærheden af at kunne opfylde en kautionsforpligtelse på 750.000 kr.”

Efter en samlet vurdering fandt Højesteret, at det ville være urimeligt fuld ud at gøre kautionsforpligtelsen gældende, jf. aftalelovens § 36. Højesteret nedsatte herefter kautionsforpligtelsen til 350.000 kr. Dette beløb svarede til friværdien i huset på tidspunktet for påtagelse af kautionsforpligtelsen.

I forlængelse af Højesterets dom har det også i den efterfølgende praksis, i sager om tilsidesættelse af kautionsløfter afgivet af personer med beskedne indkomster fra Pengeinstitutsankenævnet været af afgørende betydning om kautionen stod i misforhold til klagerens økonomi ved påtagelsen af kautionsforpligtelsen.

2.1.3.2. Baggrund for forslaget

Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter fandt, at det vil kunne bidrage til klarhed over reguleringen af kautioner, hvis reglerne i god skik bekendtgørelsen flyttes til § 48 i lov om finansiell virksomhed. Herved samles den særlige lovregulering af kaution over for penge- og realkreditinstitutter i en bestemmelse. Det skal ses i lyset af, at den gældende § 48 i lov om finansiell virksomhed allerede indeholder en række forbrugerbeskyttende bestemmelser, som finder anvendelse på kaution uden for erhvervsforhold for lån ydet af et pengeinstitut.

Udvalget har endvidere foreslået, at sanktioneringen af den eksisterende bestemmelse i god skik bekendtgørelsen styrkes ved, at det i loven fastlægges, at kautioner, i det omfang de står i misforhold til kautionistens økonomi, ikke kan gøres gældende. Dette må anses for at udgøre en stramning i forhold til den hidtidige domstolspraksis, hvor kautionsforpligtelsen blev nedsat med henvisning til aftalelovens § 36 efter en samlet vurdering af forskellige momenter i sagen. Med den foreslåede lovfæstelse skal kautionen tilsidesættes helt eller delvist, alene hvis der foreligger et misforhold mellem kautionens størrelse og kautionistens økonomi. Dette synes i øvrigt at flugte med Pengeinstitutankenævnets praksis i forlængelse af Højesterets dom i U.2010.1628H.

2.1.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse i § 48, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed hvorefter en aftale om en kautionsforpligtelse kan tilsidesættes helt eller delvist, hvis den står i misforhold til kautionistens økonomi.

Ved vurderingen af, om en kaution står i misforhold til kautionistens økonomi, skal der foretages en vurdering af både kautionistens formue og betalingsevne. Denne vurdering skal foretages på baggrund af forholdene på tidspunktet for kautionens indgåelse. Hvis kautionisten kun har beskedne indtægter, bør der kun lægges vægt på formueforholdene. Ved kautionister med større indtægter eller ved forventninger om større indtægtsstigninger, bør de fremtidige indtægter og indtægtsforventninger indgå i vurderingen af, om kautionen står i misforhold til kautionistens økonomi. I sådanne tilfælde vil der kunne lægges mindre vægt på størrelsen af kautionistens formue på tidspunktet for påtagelse af kautionsforpligtelsen.

2.1.4. Udvidelse af § 48's anvendelsesområde til tredjemandspant og realkreditinstitutter

2.1.4.1. Gældende ret

Den gældende § 48 i lov om finansiel virksomhed indeholder en række forbrugerbeskyttende bestemmelser, som finder anvendelse på kaution uden for erhvervsforhold for lån ydet af et pengeinstitut. Bl.a. er det en betingelse, at kautionsaftalen er skriftlig for at kunne gøres gældende, og at kautionisten skal underrettes skriftligt i tilfælde af restancer senest 3 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag, eller hvis pengeinstituttet giver låntageren henstand, uden at kautionisten har givet samtykke hertil. Derudover kan en kautionist ikke hæfte for et beløb, der er større end lånets hovedstol eller kredittens maksimum ved kautionsaftalens indgåelse.

2.1.4.2. Baggrund for forslaget

Udvalget om erstatningsansvar ved rådgivning om finansielle produkter fandt, at privat tredjemandspant, dvs. uden for erhverv, i vidt omfang minder om privat kaution. Ved både kaution og tredjemandspant er der tale om, at en fordringshaver opnår sikkerhed for en fordring ved, at en tredjemand afgiver et løfte om, at skylderens forpligtelse opfyldes. Kaution indeholder en personlig hæftelse for den sikrede fordrings opfyldelse, hvorimod tredjemandspantsætteren som udgangspunkt kun hæfter med det stillede pant for fordragens opfyldelse. Herudover hæfter tredjemandspantsætteren ikke personligt, medmindre andet er aftalt.

På den baggrund foreslog udvalget, at bestemmelserne i den foreslåede § 48 også skulle finde anvendelse på tredjemandspant.

Endvidere fandt udvalget, at § 48 også bør udvides til at finde anvendelse på realkreditinstitutter, idet en kautionist som udgangspunkt har behov for samme beskyttelse, uanset om der kautioneres for et lån i et penge- eller i et realkreditinstitut.

Der ses således ikke at være grunde til, at § 48 ikke også burde finde anvendelse på realkreditinstitutter. Se nærmere herom i udvalgets rapport s. 72 ff.

2.1.4.3. Lovforslagets indhold

På baggrund af anbefalingen foreslås det, at § 48 i lov om finansiel virksomhed også skal finde anvendelse på privat tredjemandspant og det foreslås, at § 48 ligeledes skal finde anvendelse realkreditinstitutter.

Det foreslås dog, at § 48, stk. 5, der begrænser kautionistens hæftelse til lånets hovedstol eller kredittens maksimum ikke skal gælde for realkreditlån, når den pantsatte ejendom anvendes til beboelse for kautionisten og låntageren, og kautionisten er udtrykkeligt oplyst om, at hæftelsen kan overstige lånets hovedstol ved kautionsaftalens indgåelse. Baggrunden herfor er, at kaution for realkreditlån som stilles af en person med samme bopæl som hovedskylderens, ofte fungerer som et alternativ til at være meddebitor på realkreditlånet.

Lån ydet af realkreditinstitutter er sædvanligvis lange lån med en løbetid på op til 30 år, der samtidig er uopsigelige fra realkreditinstituttets side i hele lånets løbetid. Hertil kommer, at prisen på fundingen af disse lån er afhængig af de sikkerheder, der stilles for lånene. Derfor foreslås det i § 53 a, stk. 1, at den foreslåede § 48, stk. 9, der fastsætter, at en kautionsforpligtelse bortfalder efter som udgangspunkt 10 år, ikke bør gælde for kaution for lån ydet af realkreditinstitutter. Det fremgår endvidere af § 48, stk. 9, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på pengeinstitutters lån, der efter

deres vilkår kan finansieres ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, såfremt kautionisten er udtrykkeligt oplyst herom samt virkningen heraf. Det vil sige, at kautionisten skal oplyses om, at lånet er finansieret på den nævnte måde, og at dette betyder, at den tidsmæssige begrænsning af kautionsforpligtelsen ikke finder anvendelse.

2.1.5. Formkrav til kautionsaftaler

2.1.5.1. Gældende ret

Ifølge de gældende regler, skal kautionsaftaler omfattet af § 48 være skriftlige for at kunne gøres gældende.

2.1.5.2. Baggrund for forslaget

For at gøre bestemmelsen teknologineutral foreslås det, at det også skal være muligt at indgå kautionsaftaler ved anvendelse af andet varigt medium. Herved sikres det, at kautionsaftaler også vil kunne indgås elektronisk.

2.1.5.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås på den baggrund at kautionsaftaler omfattet af loven skal udfærdiges på papir eller andet varigt medium for at kunne gøres gældende. Herved forstås som efter § 4, nr. 13, i kreditaftaleloven en indretning, som sætter forbrugeren i stand til at lagre oplysninger rettet til forbrugeren personligt på en måde, der muliggør senere søgning i et tidsrum, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

2.2. Offentliggørelse af Finanstilsynets inspektionsredegørelser

2.2.1. Gældende ret

Erhvervs- og vækstministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om, at virksomheder skal offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden, de såkaldte inspektionsredegørelser, blev indsat i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 67 af 3. februar 2009 som en del af Bankpakke 2 (Kreditpakken), hvor bestemmelsen oprindeligt kun omfattede penge- og realkreditinstitutter. Bestemmelsen er efterfølgende udvidet til at omfatte fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber, således at bestemmelsen nu omfatter alle finansielle virksomheder, ligesom erhvervs- og vækstministeren har fået bemyndigelse til at udstede regler om offentliggørelse for virksomheder under tilsyn efter andre love, herunder lov om værdipapirhandel m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Erhvervs- og vækstministeren har benyttet sin bemyndigelse til at udstede bekendtgørelse nr. 449 af 5. maj 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v., den såkaldte offentliggørelsesbekendtgørelse.

Bestemmelsen er med til at sikre gennemsigtighed således, at aktionærer og kunder i virksomheden får adgang til oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden.

2.2.2. Baggrunden for forslaget

Vurderingen af hvilke typer virksomheder, der skal være omfattet af offentliggørelseskravet, er løbende foretaget ud fra en væsentlighedsvurdering i forhold til hensynet til øget åbenhed over for kunder og aktionærer.

Som en udløber af, at en stor del af virksomhederne under tilsyn af Finanstilsynet efterhånden er omfattet af offentliggørelsesbekendtgørelsen, vurderes det nu for hensigtsmæssigt at udvide anvendelsesområdet til alle virksomheder under tilsyn for at skabe lige vilkår på tværs af den finansielle sektor på dette område, herunder i forhold til virksomhedernes aktionærer og kunder.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås på denne baggrund at udvide anvendelsesområdet for erhvervs- og vækstministerens hjemmel til at udstede regler om virksomhedernes pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden, så alle typer af virksomhed under tilsyn efter lov om finansiell virksomhed er omfattet. Det foreslås derfor, at sparevirksomheder, investeringsrådgivere, fælles datacentraler og CO2-kvotebydere omfattes af anvendelsesområdet. For så vidt angår finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder præciseres den eksisterende hjemmel. Endvidere indsættes en tilsvarende bemyndigelsesbestemmelse i de hovedlove, som endnu ikke er omfattet af anvendelsesområdet. Det drejer sig om lovene, der regulerer firmapensionskasser, pantebrevsselskaber, LD, ATP og AES.

2.3. Styrkelse af kravene til ledelsen i finansielle virksomheder og virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet

2.3.1. Krav om grundkursus til medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber

2.3.1.1. Gældende ret

Det følger af lov om finansiell virksomhed, at medlemmer af bestyrelsen i en finansiell virksomhed til enhver tid skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet som bestyrelsesmedlem i den finansielle virksomhed. Den påkrævede viden, faglige kompetence og erfaring kan være opnået ved såvel teoretisk uddannelse som praktisk erfaring, men der er ikke et egentligt uddannelseskrav i gældende finansiell lovgivning.

Finanstilsynet forestår en individuel egnetheds- og hæderlighedsvurdering (fit & proper) af bestyrelsesmedlemmernes viden, faglige kompetencer og erfaring ved de enkelte medlemmers indtræden i bestyrelsen i den finansielle virksomhed.

Dette sker i praksis ved, at det pågældende bestyrelsesmedlem indsender cv eller anden form for dokumentation for sin teoretiske og praktiske erfaring til Finanstilsynet. På baggrund heraf tager Finanstilsynets stilling til, om dette er tilstrækkeligt til at varetage det pågældende hverv. Såfremt Finanstilsynet finder, at den pågældende ikke har den påkrævede viden og erfaring, kan Finanstilsynet træffe beslutning om ikke at godkende det pågældende medlem.

2.3.1.2. Baggrunden for forslaget

Efter de gældende regler stilles der ikke krav om gennemførelse af grundkursus eller anden uddannelse ved indtræden i en bestyrelse i en finansiell virksomhed. Rangvid-udvalget anbefaler i sin rapport "Den Finansielle Krise i Danmark - årsager, konsekvenser og læring", at der indføres en pligt til, at nye bestyrelsesmedlemmer skal gennemføre et kursusforløb, der giver en introduktion til de væsentligste pligter og funktioner, der skal varetages som bestyrelsesmedlem i et finansielt institut. Udvalget anbefaler, at der fastsættes nærmere krav til sådanne grundkurser for bestyrelsesmedlem-

mer i finansielle virksomheder, og at kursusudbydere skal godkendes af Finanstilsynet for at kunne udbyde et sådant kursus.

2.3.1.3. Forslagets indhold

Det foreslås at indføre en bestemmelse i lov om finansiell virksomhed, som angiver, at medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber skal gennemføre et grundkursus i de kompetencer, der er nødvendige for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i de pågældende typer af virksomheder.

Det foreslås, at kravet skal gælde for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber. I forbindelse med Finanstilsynets udarbejdelse af vejledningerne af 4. juli 2012 om evaluering af bestyrelsens viden og erfaring blev det vurderet, at der for disse typer af finansielle virksomheder var et særligt behov for at stille krav til bestyrelsesmedlemmernes viden og erfaring.

Forslaget indeholder adgang for Finanstilsynet til at undtage et bestyrelsesmedlem fra pligten til at gennemføre grundkurset, hvis medlemmets viden, faglige kompetence eller erfaring må anses for tilstrækkelig.

Det foreslås derudover, at Finanstilsynet gives adgang til at fastsætte nærmere regler om indholdet af et grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i de omfattede virksomheder. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive anvendt til at fastlægge de kompetenceområder, som er relevante for bestyrelsesmedlemmerne, og hermed også indholdet af grundkurset. Der vil endvidere blive fastsat krav til godkendelse af indholdet af kurser rettet mod medlemmer af bestyrelsen i omfattede virksomheder.

Til brug for Finanstilsynets arbejde med at fastlægge de væsentlige kompetenceområder for et bestyrelsesmedlem i de omfattede finansielle virksomheder og indholdet af grundkurset, er det hensigten at nedsætte et fagudvalg. Fagudvalget vil blive udnævnt af Finanstilsynet og have Finanstilsynet som formand. Fagudvalget skal herudover bestå af 5 medlemmer, herunder tre medlemmer med praktisk erfaring fra bestyrelsesarbejde i en finansiell virksomhed. Disse medlemmer vil blive udpeget efter indstilling af relevante brancheorganisationer. De to øvrige medlemmer skal have teoretisk erfaring og vil blive udpeget af Finanstilsynet.

Det foreslås, at Finanstilsynet får adgang til at påbyde et medlem af bestyrelsen i de omfattede finansielle virksomheder at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis medlemmet ikke har gennemført grundkurset. Ændringen foreslås at træde i kraft samtidig med, at kravet om gennemførelse af grundkursus træder i kraft.

Da indholdet af og de nærmere krav til grundkurset endnu ikke er fastlagt, er det foreslået, at Erhvervs- og Vækstministeren bemyndiges til at fastsætte tidspunktet for bestemmelsernes ikrafttræden. Derudover er der foreslået en overgangsbestemmelse, der medfører, at krav om gennemførelse af grundkursus ikke gælder for personer, der er valgt til bestyrelsen på tidspunktet for bestemmelsernes ikrafttræden. Dette gælder tillige i tilfælde af, at de pågældende personer genvælges til bestyrelsen efter bestemmelsernes ikrafttræden.

2.3.2. Præcisering af kravene til ledelsesmedlemmers egnethed og hæderlighed, krav til bestyrelses kollektive viden, kompetencer og erfaring og krav om mangfoldighedspolitik i øvrige hovedlove

2.3.2.1. *Gældende ret*

I forbindelse med implementeringen af CRD IV i lov om finansiel virksomhed blev egnetheds- og hæderlighedskravene til medlemmer af bestyrelsen og direktionen i finansielle virksomheder præciseret. Det følger således af de gældende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, at medlemmer af bestyrelse og direktion i en finansiel virksomhed til enhver tid skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet som bestyrelsesmedlem i den finansielle virksomhed. Der blev derudover indsat krav til ledelsesmedlemmernes omdømme, hæderlighed, integritet og uafhængighed. Endelig videreførtes de gældende krav om, at ledelsesmedlemmer ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, ikke må have indgivet konkursbegæring eller lignende, ikke direkte eller indirekte må have påført den finansielle virksomhed tab eller i øvrigt have udvist adfærd, der giver grund til at antage at den pågældende ikke ville kunne varetage hvervet eller stillingen.

De øvrige hovedlove for virksomheder, som Finanstilsynet fører tilsyn med, indeholder krav om egnethed i form af fyldestgørende erfaring, men indeholder ikke specifikt henvisning til tilstrækkelig viden og faglige kompetence. De øvrige hovedlove indeholder heller ikke en hæderlighedsbestemmelse, udover hvad der følger af kravene om, at ledelsesmedlemmer ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven m.fl., ikke må have indgivet konkursbegæring eller lignende, ikke direkte eller indirekte må have påført den finansielle virksomhed tab eller i øvrigt have udvist adfærd, der giver grund til at antage, at den pågældende ikke ville kunne varetage hvervet eller stillingen. Disse krav svarer til kravene i lov om finansiel virksomhed før implementeringen af CRD IV.

Der blev derudover i forbindelse med implementeringen af CRD IV i lov om finansiel virksomhed indsat en bestemmelse, der pålægger bestyrelsen i finansielle virksomheder pligt til at fastlægge en mangfoldighedspolitik for bestyrelsen, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer. Der findes ikke tilsvarende bestemmelser i de øvrige hovedlove for virksomheder, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Endelig medførte forslaget, der implementerede CRD IV, at pligten, for bestyrelsen i en finansiel virksomhed til at sikre, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, kompetencer og erfaring til at kunne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici, blev flyttet fra bekendtgørelsesniveau til at fremgå direkte af loven. For de øvrige hovedloves tilfælde fremgår pligten hertil fortsat på bekendtgørelsesniveau.

2.3.2.2. *Baggrunden for forslaget*

I forlængelse af den finansielle krise blev reglerne om ledelsesmedlemmers egnethed og hæderlighed præciseret.

Forslagets formål er at ensrette egnetheds- og hæderlighedsreglerne inden for den finansielle lovgivning, således at de præciserede krav til ledelsesmedlemmers egnethed- og hæderlighed, der blev indsat i lov om finansiel virksomhed i forbindelse med vedtagelsen af ændringsloven til implementering af bl.a. CRD IV, kommer til at gælde bredt inden for den finansielle lovgivning. Dette vil sikre en ensartet regelanvendelse ved egnetheds- og hæderlighedsvurderinger af ledelsesmedlemmer inden for den finansielle sektor ligesom det af hensyn til tilliden til den samlede finansielle sektor vurderes hensigtsmæssigt med ensartede krav til ledelsesmedlemmerne.

Udover de individuelle krav til ledelsesmedlemmers egnethed og hæderlighed indeholder forslaget krav om, at bestyrelser i en række virksomheder omfattet af hovedlove under Finanstilsynets tilsyn

skal sikre, at bestyrelsernes medlemmer samlet set har tilstrækkelig viden, kompetencer og erfaring til at sikre forsvarlig drift af de pågældende virksomheder. Formålet med forslaget er at understrege, at bestyrelsen har pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder de rette kompetencer og den nødvendige viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af de pågældende virksomheder og håndtering af disses risici.

Med henblik på at fremme diversiteten i kvalifikationer og kompetencer blandt ledelsesmedlemmer i en række virksomheder omfattet af hovedlove under Finanstilsynets tilsyn, er det derudover foreslået at indsætte en bestemmelse om krav om mangfoldighedspolitik for bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan i visse hovedlove.

2.3.2.3. Forslagets indhold

Den foreslåede ændring fastsætter ensartede egnetheds- og hæderlighedsregler i en række hovedlove for virksomheder under Finanstilsynets tilsyn. Forslaget medfører krav om, at et medlem af bestyrelse og direktion i de virksomheder, der er omfattet af ændringsforslaget fremover vil skulle have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne bestride hvervet eller stillingen i den pågældende virksomhed. Derudover vil ledelsesmedlemmet skulle leve op til kravene om tilstrækkelig godt omdømme, hæderlighed, integritet og uafhængighed.

Bestyrelsens pligt til løbende at vurdere bestyrelsens kollektive viden, kompetencer og erfaring foreslås derudover indsat i lov om investeringsforeninger m.v. og lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Forslaget fastsætter endvidere om krav mangfoldighedspolitik for bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan i selskaber omfattet af § 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v., forvaltere omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde, investeringsforeninger og SIKAV'er omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. samt betalingsinstitutter omfattet af lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Forslaget indeholder tillige en række konsekvensrettelser, som sikrer, at Finanstilsynet fortsat kan påbyde en virksomhed at afskedige en direktør, eller et bestyrelsesmedlem eller et medlem af det øverste ledelsesorgan at nedlægge sit hverv, såfremt den pågældende ikke længere opfylder egnetheds- og hæderlighedskravene. Der er ligeledes konsekvensrettelser af de enkelte hovedloves straffebestemmelser, således at manglende oplysning om forhold omfattet af egnetheds- og hæderlighedsbestemmelserne kan medføre strafansvar. Endvidere indsættes henvisning til de nye bestemmelser om mangfoldighedspolitik for bestyrelsen eller det øverste ledelsesorgan og løbende vurdering af bestyrelsernes samlede kompetencer i de pågældende hovedloves straffebestemmelser, således at manglende fastsættelse af en mangfoldighedspolitik og manglende vurdering af bestyrelsens samlede kompetencer vil kunne straffes med bøde.

2.4. Stemmebærende garantkapital og anvendelse af overskud i sparekasser

2.4.1. Forslag til krav om stemmebærende garantkapital i Sparekassers repræsentantskab

2.4.1.1. Gældende ret

Med lov nr. 268 af 25. marts 2014 om gennemførelsen af kreditinstitut- og kapitalkravsdirektivet (CRD IV) og ændringer som følge af den tilhørende forordning (CRR) blev der indført mulighed for garantklasser med forskellige stemmerettigheder, herunder uden stemmerettigheder. I sparekas-

ser, hvor det i sparekassens vedtægter er fastsat, at sparekassens repræsentantskab alene vælges af garantterne, har en garant fra 0 til og med 100 stemmer for hver 1.000 kr. indbetalt garantkapital, dog højst 2.000 stemmer.

2.4.1.2. Baggrunden for lovforslaget

Baggrunden for forslaget er, at der i de gældende regler for sparekasser, hvor det i sparekassens vedtægter er fastsat, at sparekassens repræsentantskab alene vælges af garantterne, kan opstå en situation, hvor ingen garant i den pågældende sparekasse har stemmeret. For at undgå en sådan situation, foreslås der indført en bestemmelse, der medfører at i tilfælde af, at en sparekasses repræsentantskab alene vælges af garantterne, skal mindst én garants garantkapital være stemmebærende. Princippet kendes ligeledes fra selskabsloven, hvor hele aktiekapitalen ej heller kan bestå af stemmeløse kapitalandele.

2.4.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre reglerne § 81, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed således, at hvis repræsentantskabet i en sparekasse alene vælges af sparekassens garantter, skal mindst én garants garantkapital være stemmebærende, således at der ikke kan opstå en situation, hvor ingen garanters garantkapital er stemmebærende.

2.4.2. Forslag om Sparekassers anvendelse af overskud til renteudbetaling til garantter

2.4.2.1. Gældende ret

Den gældende bestemmelse, hvorefter en sparekasses årlige overskud skal henlægges til egenkapitalen er fra en tid, hvor forrentning af sparekassernes garantkapital blev indregnet i resultatopgørelsen som en omkostning, og hvor overskuddet følgelig fremkom efter fradrag af denne omkostning. Den gældende definition af egenkapital i regnskabsreglerne, som er afledt af de internationale regnskabsstandarder, IFRS, indebærer dog, at garantkapital afhængig af de konkrete vilkår kan være en del af egenkapitalen. Garantkapitalen i samtlige sparekasser har Finanstilsynet bekendt vilkår, der indebærer, at garantkapitalen er at betragte som en del af egenkapitalen i henhold til regnskabsreglerne. Dette har den konsekvens, at forrentningen af garantkapitalen efter regnskabsreglerne ikke kan behandles som en omkostning i resultatopgørelsen men derimod skal behandles som en del af fordelingen af overskud. Ordlyden af bestemmelsen er dermed ikke længere tidssvarende i forhold til hvordan forrentning af garantkapital præsenteres i regnskaberne. Efter de gældende bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, kan en sparekassens repræsentantskab kun vælge at anvende beløb fra det årlige overskud til almennyttige eller velgørende formål, jf. § 202, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

2.4.2.2. Baggrunden for lovforslaget

Givet at renteudbetalinger på garantkapital efter de gældende regnskabsregler ikke behandles som en omkostning, men derimod som en udlodning, er der behov for at ændre bestemmelsen i § 202, stk. 1, således, at der sikres ensartethed i behandlingen af renteudbetalinger efter bestemmelsen og regnskabsreglerne. Baggrunden for ændringen af § 202, stk. 2, er at konsekvensrette bestemmelsen således, at den hidtidige retstilstand, hvorefter en sparekasses repræsentantskab kun kan beslutte at anvende beløb fra det årlige overskud til almennyttige eller velgørende formål, opretholdes i lyset af ændringen af bestemmelsen i stk. 1 om behandling af renteudbetalinger.

2.4.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre § 202, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed således, at en del af en sparekasses overskud kan anvendes til renteudbetaling til sparekassens garantier, da sådanne udbetalinger regnskabsteknisk i dag ikke anses for at være en omkostning, men derimod en udlodning. Det foreslås endvidere, at »årlige« udgår af bestemmelsen, da det ikke er et krav, at forrentningen skal kunne rummes inden for det årlige overskud. Repræsentantskabet kan således fortsat beslutte at betale renter af garantkapital i år, hvor resultatet er negativt.

Det foreslås som følge af ændringen i § 202, stk. 1, at konsekvensændre § 202, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, således at det fortsat kun er en del af det årlige overskud, der kan anvendes til almenyttige og velgørende formål.

2.4.3. Forslag til ændring af begrænsning på sparekassers anvendelse af det årlige overskud til almenyttige eller velgørende formål

2.4.3.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i § 202, stk. 3, er der fastsat en maksimal grænse på 10 pct. af overskuddet for sparekassers mulighed for at anvende beløb til almenyttige eller velgørende formål, når solvensprocenten i henhold til § 124 er mindre end 15 pct. Baggrunden for bestemmelsen er, at sætte en maksimumsgrænse for sparekassers mulighed for at anvende beløb til almenyttige eller velgørende formål, når sparekassernes solvensprocent når en grænseværdi på 15 pct. Med bestemmelsen sikres det, at sparekassens kapital ikke udhules ved udbetalinger til almenyttige eller velgørende formål.

2.4.3.2. Baggrunden for forslaget

Baggrunden for forslaget er, at der med lov nr. 268 af 25. marts 2014 om gennemførelsen af kreditinstitut- og kapitalkravsdirektivet (CRD IV) og ændringer som følge af den tilhørende forordning (CRR), pr. 1. januar 2015 indføres et krav for bl.a. pengeinstitutter om overholdelse af et kombineret kapitalbufferkrav, der skal sikre, at virksomhederne i perioder med økonomisk vækst opbygger et tilstrækkeligt kapitalgrundlag til at dække tab i kriseperioder. Der indføres desuden begrænsninger for et pengeinstituts udlodning, hvis instituttet ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, eller hvis instituttet opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, men vil foretage udlodning i et omfang, der reducerer den egentlige kernekapital til et niveau, hvor det kombinerede kapitalbufferkrav ikke længere er opfyldt. Gennemførelsen af CRD IV og ændringerne som følge af CRR medfører endvidere, at bl.a. pengeinstitutter skal indsende en kapitalbevaringsplan, såfremt kapitalen falder under det kombinerede kapitalbufferkrav. En kapitalbevaringsplan skal indeholde en virksomheds plan for at sætte virksomheden i stand til at opfylde det kombinerede kapitalbufferkrav. Hvis Finanstilsynet ikke godkender kapitalbevaringsplanen, griber Finanstilsynet ind over for virksomheden med et eller flere tilsynsmæssige tiltag, som eksempelvis at pålægge virksomheden yderligere begrænsninger på udlodning. Anvendelse af overskud til almenyttige eller velgørende formål er at betragte som udlodning i relation til overskud, som ikke overføres til egenkapitalen. Den gældende bestemmelse er endvidere fra en tid, hvor der ikke blev stillet krav om individuelt solvensbehov, buffere m.v. for pengeinstitutter, hvorfor bestemmelsen ikke længere har samme betydning. Der ses på baggrund heraf ikke længere behov for at opretholde bestemmelsen i § 202, stk. 3, som selvstændigt indeholder en buffer i forhold til anvendelsen af en sparekasses årlige overskud til almenyttige eller velgørende formål.

2.4.3.3. Forslagets indhold

På baggrund af indførslen af det kombinerede kapitalbufferkrav for pengeinstitutter, der skal tilvejebringe incitamenter for virksomhederne til at opbygge kapitalbuffere, som skal fungere som et øget værn mod, at virksomhedernes kapitalgrundlag bliver utilstrækkeligt, foreslås det at ophæve § 202, stk. 3, som indeholder en buffer i forhold til anvendelsen af en sparekasses årlige overskud til almenyttige eller velgørende formål.

2.5. Ændringer i lov om betalingstjenester og elektroniske penge

2.5.1. Undtagelse af visse udstedere af elektroniske penge og betalingssurrogater fra lov om betalingstjenester og elektroniske penge

2.5.1.1. Gældende ret

Efter den gældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge er eksempelvis centerforeninger og handelsstandsforeninger, der varetager gavekortadministration på vegne af forretningerne, omfattet af kravene til udstedere af elektroniske penge, hvis de udstedte gavekort er elektroniske.

Udstedere af elektroniske penge skal have tilladelse fra Finanstilsynet som enten e-penge-institut eller en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge. I forhold til begge tilladelser kræves bl.a., at virksomheden har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, herunder hvidvaskområdet, IT-sikkerhed, god skik m.v.

Herudover indeholder loven regler om såkaldte betalingssurrogater, som indebærer, at udstedelse af sådanne skal anmeldes til Forbrugerombudsmanden, samt at betalingssurrogatets restværdi til enhver tid kan indløses til pålydende værdi.

2.5.1.2. Baggrunden for forslaget

Reglerne i lov om betalingstjenester og elektroniske penge pålægger udstedere af elektroniske penge med begrænset tilladelse en række administrative byrder i form af anmeldelseskrav, krav til ledelse og forretningsgange m.v., som ikke i alle tilfælde står mål med beskyttelsesbehovet.

Hertil kommer, at de nuværende regler om betalingssurrogater i lovens kapitel 10 tager udgangspunkt i den daværende definition af et betalingsmiddel i lov om visse betalingsmidler. Reglerne blev i forbindelse med implementering af direktiv 2007/64/EF fastholdt i loven, til trods for, at disse ikke er omfattet af direktivet, ud fra et ønske om at fastholde den hidtidige forbrugerbeskyttelse på området.

Der vurderes at være grundlag for at lette byrderne for udstedere af disse instrumenter og forenkle reglerne på området samtidig med, at den fornødne forbrugerbeskyttelse opretholdes. Der sker med nærværende forslag en af virksomhederne efterspurgt forenkling for så vidt angår de regler i loven, der ikke er direktivbaserede, mens en mere gennemgribende revision afventer implementeringen af det nye betalingstjenestedirektiv.

Markedsføringslovens regler om god markedsføringsskik er i alle tilfælde gældende og skønnes at ville udgøre en tilstrækkelig beskyttelse af forbrugeren.

Det er ikke hensigten med denne lov at undtage visse udstedere af elektroniske penge fra hvidvasklovens krav. Det indebærer, at udstederne af elektroniske fordringer fortsat vil skulle registreres hos Finanstilsynet i henhold til hvidvaskloven.

Uanset forslaget vil forudbetalte betalingssurrogater og elektroniske penge under den foreslåede bagatelgrænse fortsat være omfattet af § 39 s i loven, som giver forbrugerne ret bl.a. til indløsning af restværdi til pålydende værdi.

Der er behov for at skærpe betingelserne for at opnå begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge for at sikre en forsvarlig drift med overholdelse af lovens regler om beskyttelse af brugere, herunder sikring af brugermidler, overholdelse af regler i hvidvaskloven m.v.

2.5.1.3. Lovforslagets indhold

Med forslaget undtages udstedelse af elektroniske penge på beløb under 3.000 kr. fra lov om betalingstjenester og elektroniske penge (med undtagelse af § 39 s), hvis elektroniske penge ikke kan genoplades automatisk og samtidig har et begrænset anvendelsesområde, eksempelvis kun kan benyttes i et butikscenter eller en handelsstandsforening. Forslaget vil medføre en administrativ lettelse for udbyderne heraf.

Fra lovens område undtages samtidig vederlagsfrie betalingssurrogater samt betalingssurrogater under 3.000 kr., hvis automatisk genopladning ikke er mulig. De vederlagsfrie betalingssurrogater undtages fra hele loven, mens de almindelige betalingssurrogater ikke undtages fra § 39 s i loven, der omhandler brugerens ret til indløsning.

2.5.2. Visse udbydere af tekniske tjenester må ikke have urimelige priser og avancer

2.5.2.1. Gældende ret

Lov om betalingstjenester og elektroniske penge forbyder urimelige priser og avancer ved gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument som nævnt i § 6, nr. 9.

Den gældende bestemmelse omfatter prisfastsættelsen hos enhver virksomhed, der fastsætter gebyrer og vederlag i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion med et betalingsinstrument, uanset hvilke funktion virksomheden udfører.

Det fremgår imidlertid samtidig af § 4, nr. 10, at tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, er undtaget fra lovens anvendelsesområde.

2.5.2.2. Baggrunden for forslaget

Med undtagelsen i § 4, nr. 10 fremstår det uklart, om Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i medfør af § 79 har mulighed for at gribe ind over for virksomheders prisfastsættelse af tekniske tjenester som defineret i § 4, nr. 10. Det har imidlertid hele tiden været hensigten, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skulle have denne mulighed. Dette foreslås præciseret i loven, således at det sikres, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i medfør af lovens § 79 kan gribe ind over for alle aktører, der ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion med et betalingsinstrument som nævnt i § 6, nr. 9, anvender urimelige priser og avancer.

2.5.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at det i § 4, nr. 10, fastslås, at udbydere af tekniske tjenester, som defineret i § 4, nr. 10, ikke er undtaget fra lovens § 79.

2.5.3. E-penge institutters sikring af brugermidler

2.5.3.1. Gældende ret

For e-penge-institutter, der udover at udstede elektroniske penge udfører andre aktiviteter, gælder i dag et krav om sikring af brugermidler, der er modtaget af instituttet med henblik på veksling til elektroniske penge, men hvor veksling endnu ikke har fundet sted. Kravet omfatter imidlertid ikke sikkerhed for de udestående elektroniske penge.

For udstedere af elektroniske penge med begrænset tilladelse, f.eks. Rejsekortet A/S, gælder der i dag ikke krav om sikring af brugermidler.

De manglende krav om sikkerhedsstillelse for indehavere af elektroniske penge indebærer en betydelig tabsrisiko for brugerne i tilfælde af udsteders konkurs.

2.5.3.2 Baggrunden for forslaget

Der er behov for bedre sikring af brugermidler, der er indbetalt til udsteder som led i udstedelse af elektroniske penge.

For e-penge-institutter, der udover at udstede elektroniske penge også udøver andre aktiviteter, er der behov for krav om sikkerhedsstillelse for et samlet beløb svarende til instituttets til enhver tid udestående elektroniske penge samt eventuelle forudbetalte midler, der endnu ikke er vekslet til elektroniske penge. Et sådant krav er i overensstemmelse med det bagvedliggende e-pengedirektiv (2009/110/EF).

Direktivet giver ikke mulighed for at udvide sikringskravet til at omfatte e-penge-institutter, der ikke udfører andre aktiver end udstedelse af elektroniske penge, idet risikoen for brugermidler her vurderes at være lavere. Dette skal ses i sammenhæng med, at e-penge-institutter er underlagt kapitalkrav.

Der er endvidere behov for, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, sikrer brugermidler i passende omfang. Behovet for sikring af brugermidler skal ses på baggrund af, at der ikke stilles kapitalkrav til disse udstedere.

2.5.3.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at stille krav til e-penge-institutter, der udover at udstede elektroniske penge udøver andre aktiviteter, om sikring af de midler, der er modtaget fra brugere som led i udstedelse af elektroniske penge. Brugermidlerne skal sikres enten gennem indsættelse på en særskilt konto i et kreditinstitut, investering i særligt sikre aktiver eller gennem en garanti hos enten et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, som ikke er en del af samme koncern som e-penge-instituttet. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om sikkerhedsstillelse, herunder om mulige undtagelser fra sikringskravet, i overensstemmelse med direktivet.

For virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge foreslås, at Finanstilsynet får mulighed for at fastsætte krav om sikring af brugermidler i passende omfang.

2.5.4. Skærpede krav til virksomheder med tilladelse til begrænset udbud af e-penge eller betalings-tjenester

2.5.4.1. Gældende ret

Finanstilsynet kan give virksomheder en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, hvor der er tale om betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, eller betalingstjenester, hvor gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned.

Finanstilsynet kan endvidere give virksomheder begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, hvor der er tale om elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, eller hvor udstederens samlede forpligtelser i forbindelse med udestående elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

I henhold til loven gives begrænset tilladelse, når virksomheden har hjemsted her i landet, virksomhedens ledelse opfylder sædvanlige krav til hæderlighed og egnethed, og virksomheden har forretningsgange på alle væsentlige forretningsområder.

Virksomheden er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

2.5.4.2 Baggrunden for forslaget

Den hidtidige administration af lov om betalingstjenester og elektroniske penge har vist, at betingelserne for at opnå begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalings-tjenester er for lempelige henset til risikoen for tab af brugermidler, samt hvidvaskning af penge og terrorfinansiering.

Henset hertil bør de nuværende betingelser for at opnå begrænset tilladelse også omfatte krav til virksomhedens kvalificerede ejere for at sikre, at disse ikke vil modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden.

Der er endvidere behov for, at virksomhedens væsentligste forretningsgange forelægges for Finanstilsynet i forbindelse med behandling af ansøgning om tilladelse. Endelig er der behov for, at virksomheden hvert år indsender en oversigt med angivelse af virksomhedens ledelse og kvalificerede ejere.

2.5.4.3 Lovforslagets indhold

Med forslaget gøres det til en yderligere betingelse for opnåelse af begrænset tilladelse, at virksomhedens kvalificerede ejere ikke skønnes at ville modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden. Som grundlag for Finanstilsynets vurdering heraf skal ansøgeren indsende fornøden dokumentation for kravets opfyldelse. Finanstilsynet skal endvidere have forelagt virksomhedens væsentligste forretningsgange, herunder om it-sikkerhed, bekæmpelse af hvidvask og terrorfinansiering og beskyttelse af brugermidler.

Fysiske eller juridiske personer, som myndighederne ikke har tilstrækkelig tillid til, skal kunne hindres i at eje en kvalificeret andel i en virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalings-

tjenester eller udstede elektroniske penge, fordi der er risiko for, at de ikke vil medvirke til at sikre en forsvarlig drift af virksomheden.

Det foreslås endvidere, at virksomheden hvert år skal indsende en oversigt med angivelse af virksomhedens ledelse og kvalificerede ejere.

2.5.5. Øgede muligheder for at behandle oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument

2.5.5.1. Gældende ret

Efter de gældende regler kan behandling af oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument, alene ske i de tilfælde, hvor det er nødvendigt for at gennemføre eller korrigere en betalingstransaktion, for at hindre misbrug, i forbindelse med retshåndhævelse, ved rådgivning om brug af betalingsinstrumentet eller til brug for en udbyders tilpasning af betalingssystemet.

Det er Finanstilsynets vurdering, at behandling af oplysninger til brug for dannelse af et forbrugsoverblik ikke falder ind under en af disse tilfældegrupper, uanset at det alene er til brug for betalers selv, hvorfor en sådan behandling ikke kan finde sted med de gældende regler. Et forbrugsoverblik kan eksempelvis være de betalingsdiagrammer, som nogle pengeinstitutter med udgangspunkt i en dispensation meddelt Finansrådet tilbyder kunderne i mobil- og netbanksløsninger.

2.5.5.2. Baggrunden for forslaget

I takt med, at brugerne af betalingstjenester gennemfører stadig flere transaktioner ved brug af et betalingsinstrument, kan brugernes overblik over eget forbrug øges ved at sammenstille betalingsoplysninger om, hvor et betalingsinstrument har været anvendt.

Finanstilsynet finder, at behandling, i form af dannelse af et forbrugsoverblik, for eksempel i betalers netbank eller mobilbank, ikke er en form for behandling, som det er intentionen med de nuværende regler at beskytte en betaler imod.

Den gældende bestemmelse i lov om betalingstjenester og elektroniske penge har til formål at sikre, at oplysninger om, hvor en bruger har brugt sit betalingsinstrument, ikke benyttes af andre til at udarbejde forbrugsprofiler af kunden, som en erhvervsdrivende eksempelvis vil kunne anvende til markedsføring og lignende.

Ved udformningen af bestemmelsen er der således ikke taget højde for, at der kan ske en behandling, der alene har til formål at give information til brugeren selv, og hvor resultatet kun kan ses og anvendes af brugeren.

Finanstilsynet finder på den baggrund, at det vil være i overensstemmelse med intentionerne bag reguleringen at give mulighed for behandling af oplysninger om, hvor en betaler har benyttet sit betalingsinstrument, hvis de behandlede data udelukkende er til brug for betaleren selv og udelukkende kan tilgås af betaleren selv.

2.5.5.3. Lovforslagets indhold

Med forslaget sikres, at der kan ske behandling af oplysninger om, hvor en bruger har anvendt sit betalingsinstrument, hvis denne behandling alene har til formål at stille information til rådighed for brugeren selv. Det foreslås, at en bruger skal have mulighed for at fravælge en sådan behandling.

Endvidere skal behandlingen ske på en sådan måde, at kun betalere har adgang til de sammenstillede oplysninger.

2.5.6. Ensretning af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens kontrolforanstaltninger med konkurrencelovgivningen

2.5.6.1. Gældende ret

Efter § 98, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen mulighed for at give påbud til opfyldelsen af blandt andet §§ 40 og 78-81, som vedrører henholdsvis adgang til betalingssystemer samt visse regler om gebyrer og omkostninger ved driften af et betalingssystem.

Endvidere følger det af loven, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har hjemmel til at indhente alle nødvendige oplysninger til brug for styrelsens tilsynsvirksomhed efter betalingstjenesteloven.

Hvis en virksomhed ikke giver Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen de oplysninger, som denne anmoder om, har styrelsen mulighed for at pålægge den daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Der er efter gældende ret ikke hjemmel til, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen som led i sit tilsyn efter betalingstjenesteloven kan foretage kontrolundersøgelser, der indebærer, at styrelsen får adgang til en virksomheds lokaler og transportmidler.

2.5.6.2. Baggrunden for forslaget

I dag har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke mulighed for at foretage kontrolundersøgelser i forbindelse med sin tilsynsvirksomhed efter loven.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens eneste mulighed for at gøre sig bekendt med de oplysninger, som skønnes nødvendige for dens tilsynsvirksomhed, er at kræve dem udleveret fra den eller de pågældende virksomheder, der er genstand for styrelsens undersøgelse.

Efterkommer virksomheden ikke Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens krav om udlevering af de ønskede oplysninger, kan styrelsen alene pålægge virksomheden daglige eller ugentlige dagbøder.

Et effektivt tilsyn er således i dag betinget af, at de undersøgte virksomheder samarbejder med Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og udleverer de ønskede oplysninger, herunder udleverer korrekte og retvisende oplysninger.

Et sådant afhængighedsforhold er ikke hensigtsmæssigt, da dette svækker Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens muligheder for at føre et effektivt tilsyn. Formålet med den foreslåede bestemmelse er således at sikre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har samme effektive kontrolforanstaltninger efter denne lov som efter konkurrenceloven.

2.5.6.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, som det kendes fra § 18 i konkurrenceloven, gives adgang til – efter indhentelse af en retskendelse – at foretage kontrolundersøgelser i henhold til lov om betalingstjenester og elektroniske penge i de tilfælde, hvor styrelsen skønner det påkrævet.

2.6. Forordning om forbedring af værdipapirafviklingen i EU og om værdipapircentraler (CSD'er) – CSD-forordningen

2.6.1. Gældende ret

En clearingcentral og en værdipapircentral er i dag reguleret af lov om værdipapirhandel m.v. En clearingcentral clearer og afvikler værdipapirhandler via et værdipapirafviklingssystem, mens en værdipapircentral registrerer rettigheder over værdipapirer. Både værdipapirclearingvirksomhed og registreringsvirksomhed kan drives i samme virksomhed, hvilket er tilfældet i dag for den eneste danske virksomhed inden for området – VP Securities A/S.

Finanstilsynet fører tilsyn med clearingcentraler og værdipapircentraler i henhold til lov om værdipapirhandel m.v., mens adgangen til at føre tilsyn med centrale modparter (CCP'ers) aktiviteter i Danmark er reguleret af EMIR-forordningen.

Værdipapirafviklingen er i dag i høj grad reguleret af clearing- og værdipapircentralens eget regelsæt, ligesom også markedspladsen, hvor en stor del af værdipapirerne handles, har regler om clearing og afvikling, som handelsmedlemmerne skal følge. CSD-Forordningen, der har til formål at harmonisere værdipapirafviklingen i EU, stiller krav om, at en række værdipapirhandler skal afvikles senest to dage efter handelsdagen (T+2). Afviklingsperioden er i dag ikke reguleret i dansk ret, men beror på kutyme og markedspladsernes regler, som er tre dage efter handelsdagen (T+3).

Reglerne om registreringsvirksomhed, dvs. udstedelse af værdipapirer og indskrivning af rettigheder over disse, er forholdsvis detaljeret reguleret i lov om værdipapirhandel m.v. og regler udstedt i medfør heraf. Det er en form for tinglysningssystem for værdipapirer. Registreringssystemet er bygget op således, at en række finansielle virksomheder kan tilsluttes registreringssystemet som kontoførende institutter. De kontoførende institutter kan registrere direkte på konti i værdipapircentralen. Det er i henhold til lov om værdipapirhandel m.v. forbundet med et objektivi ansvar for fejl at blive tilsluttet til værdipapircentralen som kontoførende institut.

Ved netting forstås, at to eller flere parter rettigheder og forpligtelser over for hinanden opgøres til én enkelt nettoforpligtelse/-fordring for hver af parterne. Den netting, der finder sted i værdipapirafviklingssystemer er reguleret af regler som følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF med senere ændringer (finality-direktivet). Direktivet er implementeret i kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v. Disse regler vil fortsat være i lov om værdipapirhandel m.v., og de skal fremover ses i sammenhæng med CSD-forordningen, der regulerer de værdipapircentraler, central securities depositories (CSD'er), som driver værdipapirafviklingssystemerne. Tilsvarende er bestemmelserne i kapitel 18 også relevante for centrale modparter (CCP'er), der er reguleret i EMIR-forordningen, idet en CCP skal opfylde kravene i finality-direktivet, hvis den netting, der finder sted i CCP'en skal nyde beskyttelse mod konkurs.

2.6.2. Baggrunden for forslaget

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 træder i kraft den 18. september 2014 (CSD-forordningen). Forordningen indeholder foranstaltninger, der skal medvirke til at øge sikkerheden i forbindelse med afviklingen af værdipapirhandler. Forordningen regulerer flere væsentlige områder, som har betydning for regler i lov om værdipapirhandel m.v.

Forordningen indeholder tre sæt foranstaltninger, som skal medvirke til at øge sikkerheden i forbindelse med afviklingen af værdipapirhandler. For det første bliver det obligatorisk at udstede alle værdipapirer, der handles på et reguleret marked, i elektronisk form. For det andet harmoniseres afviklingsperioden for værdipapirtransaktioner i hele EU. Perioden fastsættes til to dage efter handelsdagen (T+2). For det tredje harmoniseres de foranstaltninger, som skal fremme afviklingsdisciplinen, hvorved forstås, at købere og sælgere af værdipapirer rent faktisk leverer de værdipapirer, som de har forpligtet sig til, til den aftalte tid. Eksempelvis underlægges markedsdeltagerne en harmoniseret procedure for dækningskøb (såkaldt "buy-in"), hvis der ikke leveres værdipapirer på den planlagte afviklingsdato, og ved for sen afvikling skal der fastsættes bøder på værdipapircentralens (CSD'ens) niveau. Det skal fremgå af lov om værdipapirhandel m.v., at Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelsen af forordningens forpligtelser i denne henseende.

Udover at fastsætte foranstaltninger, som skal medvirke til at øge sikkerheden i forbindelse med afviklingen af værdipapirhandler, fastsætter forordningen ligeledes et fælles europæisk regelsæt for værdipapircentraler (CSD'er), som er de virksomheder, der er involveret i værdipapirafviklingen.

En værdipapircentral (CSD) defineres i CSD-forordningen som en juridisk person, der driver et værdipapirafviklingssystem og i tilknytning hertil varetager udstedelse af værdipapirer som fondsaktiver og/eller udbyder og fører værdipapirkonti på øverste niveau (i forordningen betegnet som central maintenance service).

Forordningen indeholder regler om godkendelse af og tilsyn med værdipapircentraler (CSD'er). Der indføres et europæisk pas for værdipapircentraler (CSD'er). En tilladelse fra den eller de kompetente myndigheder i én EU-medlemsstat giver således adgang for en værdipapircentral (CSD) til at udøve virksomhed inden for hele EU. Endvidere indeholder CSD-forordningen regler om en anerkendelsesordning for værdipapircentraler (CSD'er) fra et land uden for EU.

En værdipapircentral (CSD) kan også udøve en række accessoriske aktiviteter i form af ydelser, der er med til at forbedre værdipapirmarkedernes sikkerhed, effektivitet og gennemsigtighed. Derudover kan en værdipapircentral (CSD) også udøve accessorisk virksomhed af banklignende karakter, f.eks. stille kontantkonti til rådighed for afviklingen, og i en sådan situation skal tilladelsen suppleres med en banktilladelse, som kun vedrører denne accessoriske virksomhed. Forordningen henviser her til reglerne for bankvirksomhed.

Reglerne i lov om værdipapirhandel m.v. om tilladelse til og tilsyn med drift af en værdipapircentral skal ophæves. Det fremgår af forordningen, at den tilladelse, som en værdipapircentral (CSD) har i henhold til nationale regler, fortsat vil være gyldig, indtil den pågældende værdipapircentral (CSD) har opnået en tilladelse i henhold til CSD-forordningens regler. De nationale regler, der regulerer CSD-virksomhed, skal også gælde, indtil den pågældende værdipapircentral (CSD) har fået tilladelse i henhold til CSD-forordningen.

CSD-forordningen giver en i udgangspunktet fri adgang for en udsteder af værdipapirer til at vælge en hvilken som helst værdipapircentral (CSD) i EU. Et dansk aktieselskab vil således have ret til at udstede sine aktier gennem en tysk værdipapircentral (CSD).

Endelig skal Finanstilsynet modtage oplysninger fra bl.a. bankerne om den afvikling af værdipapirhandler, der finder sted uden om CSD'erne. Der skal rapporteres kvartalsvist til Finanstilsynet her-

om, og denne rapportering skal sendes videre til den Europæiske Værdipapir- og markedstilsynsmyndighed (ESMA).

2.6.3. Forslagets indhold

Efter EU-retten gælder forordninger umiddelbart i medlemsstaterne og skal derfor ikke implementeres i national lovgivning. For at sikre, at Danmark lever op til sine forpligtelser efter forordningen, er det dog nødvendigt at ophæve eksisterende regler, eksempelvis om drift af virksomhed som clearingcentral og værdipapircentral. Der skal med forslaget fastsættes regler, der sikrer overholdelse af forordningen samt sikrer mulighed for administrative foranstaltninger og sanktioner i forbindelse med overtrædelser af forordningen.

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til forordningen. Som kompetent myndighed træffer Finanstilsynet afgørelse om tilladelse til værdipapircentraler (CSD'er) og fører tilsyn med forordningens overholdelse.

Der foreslås indsat regler om inddragelse af Finanstilsynets bestyrelse i sager af principiel karakter angående efterlevelse af CSD-forordningen. Tavshedspligtsreglerne i lov om værdipapirhandel m.v. foreslås ændret som følge af, at forordningen forpligter Finanstilsynet til at videregive oplysninger til andre myndigheder, der varetager opgaver efter forordningen.

Det foreslås, at der foretages ændringer i sanktionsbestemmelserne i lov om værdipapirhandel m.v., der gør det muligt at give påbud og sanktionere overtrædelser af forordningen. Det følger af forordningen, at sanktionsvalget som udgangspunkt tilkommer medlemsstaterne. Hjemlen i § 93, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v., vil blive anvendt til at udstede en bekendtgørelse om sanktioner for overtrædelse af forordningen. Endelig foreslås, at der gives særskilt hjemmel til offentliggørelse af sanktioner og påbud.

2.7. Sikkerhedsstillelse i et interoperabelt system

2.7.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finality-direktivet) fastslår, at sikkerhed stillet til fordel for et betalingssystem, clearingcentral eller centralbank eller deltagere i sådanne systemer ikke berøres af en deltagers insolvens. Sigtet er at undgå, at konkurslovgivningen i en medlemsstat ikke anerkender gyldigheden af den sikkerhed, der er stillet i en anden medlemsstat. Bestemmelsen er implementeret i § 57 b, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. nr. 283 af 26. april 2000.

2.7.2. Baggrunden for forslaget

Af hensyn til bestemmelserne om forbundne/interoperable centrale modparter (CCP'er) i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 648/2012/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen), blev det anset for nødvendigt at ændre bestemmelserne om forbundne/interoperable systemer i direktiv 98/26/EF (finality-direktivet). Forbundne/interoperable systemer gør det muligt for deltagerne på en markedsplads, hvor de to systemer er forbundne, at clear handler på tværs af de to CCP'er. Ændringen er nødvendig for at skabe juridisk klarhed om den situation, hvor én systemoperatør (én CCP) stiller sikkerhed over for en anden systemoperatør (en anden CCP), fordi de to systemer er forbundne/interoperable. Den pågældende sikkerhed skal ikke berøres af, at der indledes insolvensbehandling mod den systemoperatør, der har stillet sikkerheden.

2.7.3. Forslagets indhold

Det foreslås at ændre reglerne således, at en systemoperatørs ret til sikkerhed stillet over for en anden systemoperatør i forbindelse med et forbundet/interoperabelt system, ikke berøres af en insolvensbehandling mod den systemoperatør, som sikkerheden er stillet overfor.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

Den foreslåede bestemmelse vedrørende krav om gennemførsel af grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber indeholder en bemyndigelse til at udstede nærmere regler om indholdet af et sådant grundkursus. Til brug for Finanstilsynets arbejde med at fastlægge grundkursernes indhold, er det hensigten, at der skal nedsættes et fagudvalg, som skal definere de væsentligste kompetenceområder for bestyrelsesmedlemmer i de pågældende virksomhedstyper. Finanstilsynet vil være formand og sekretariat for fagudvalget. Forslaget forventes at medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet i form af sekretariatsbistand til fagudvalget og efterfølgende tilsyn og løbende evaluering af grundkursernes indhold. De økonomiske konsekvenser forventes at blive på 1/2 årsværk til Finanstilsynet og finansieres via den almindelige afgiftsopkrævning i lov om finansiel virksomhed kapitel 22.

Finanstilsynet får flere nye opgaver som følge af CSD-forordningen. Disse opgaver og dermed det øgede ressourcebehov følger direkte af forordningen, der er direkte anvendelig i Danmark. De økonomiske konsekvenser af CSD-forordningen finansieres i øvrigt via afgifter fra branchen. De økonomiske konsekvenser forventes at blive på 1 årsværk til Finanstilsynet samt udgifter til it-systemer.

Finanstilsynet vil i henhold til forslag til ændring af lov om betalingstjenester og elektroniske penge i forbindelse med ansøgning om tilladelse skulle vurdere, om virksomheden er stand til at gennemføre en forsvarlig drift, herunder vurdere kvalificerede ejere og kvaliteten af virksomhedens væsentligste forretningsgange. Finanstilsynet vil udmønte kravene til sikring af brugermidler i en bekendtgørelse, der retter sig mod såvel udbydere af betalingstjenester med begrænset tilladelse som udstedere af elektroniske penge. Betalingstjenesteområdet er præget af stor innovation og mange nye virksomhedstyper, hvilket indebærer, at Finanstilsynet i stigende omfang skal anvende ressourcer på lovfortolkning i forhold til nye koncepter og forretningsmodeller og i forhold til løbende tilsyn med virksomheder med begrænset tilladelse. De samlede økonomiske konsekvenser forventes at blive på 1 årsværk til Finanstilsynet.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget vedrørende krav om grundkursus for medlemmer i bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber vurderes at have mindre økonomiske konsekvenser for de omfattede virksomheder i form af omkostninger til bestyrelsesmedlemmernes gennemførsel af grundkurset.

Konsekvenserne for erhvervslivet ved de foreslåede ændringer, som fremkommer som en konsekvens af CSD-forordningen, fremgår af CSD-forordningen, der er direkte anvendelig i Danmark. Lovforslaget indeholder således de nødvendige lovtekniske ændringer, så den danske lovgivning opfylder forordningens krav, men forslaget indeholder ikke selvstændige krav til virksomhederne.

Forslaget om undtagelse af visse udstedere af elektroniske penge og betalingssurrogater fra lov om betalingstjenester og elektroniske penge vurderes at medføre administrative lettelser forbundet med anmeldelse m.v. af de elektroniske penge og betalingssurrogaterne.

Forslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) med henblik på en vurdering af, om der skal foretages en måling af de administrative konsekvenser for erhvervslovet inden lovforslaget fremsættes. Samlet vurderer TER, at samlelovforslaget medfører større administrative byrder end lettelser, men at byrderne på det nuværende grundlag ikke medfører administrative byrder for over 10.000 timer årligt på samfundsniveau. Der skal dermed ikke laves en ex ante undersøgelse af forslaget.

5. *Administrative konsekvenser for borgerne*

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne

6. *Miljømæssige konsekvenser*

Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet

7. *Forholdet til EU-retten*

Lovforslaget gennemfører foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i EU og om værdipapircentraler (CSD'er).

8. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring fra den 2. september 2014 til den 30. september 2014 hos følgende organisationer, myndigheder m.v.: Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tilæbspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, CorpNordic Denmark A/S, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Foretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, GXG Markets A/S, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i

Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revisornævnet, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Beskæftigelsesministeriet, Erhvervsstyrelsen, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Klima, Energi- og Bygningsministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kulturministeriet, Miljøministeriet, Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter, Ministeriet for Forskning, Innovation og Videregående Uddannelser, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Ligestilling og Kirke, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Moderniseringsstyrelsen, Patent- og Varemærkestyrelsen, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Social- Børne og Integrationsministeriet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Transportministeriet, Udbetaling Danmark – International Pension & Social Sikring, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet, Den Europæiske Centralbank.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		Finanstilsynet vil få en række yderligere opgaver som følge af lovforslaget. Finanstilsynets merudgifter finansieres via gebyrer fra den finansielle sektor. Forslaget krav om gennemførelse af grundkursus for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber forventes at medføre et øget ressourcebehov for Finanstilsynet i form af sekretariatsbistand til fagudvalget og efterfølgende tilsyn og løbende evaluering af grundkursernes indhold. De økonomiske konsekvenser forventes at blive på 1/2 årsværk til Finanstilsynet. Finanstilsynet får flere nye opgaver som følge af CSD-forordningen. Disse opgaver og dermed det øgede ressourcebehov følger direkte af forordningen, der er direkte an-

		vendelig i Danmark. De økonomiske konsekvenser forventes at blive på 1 årsværk til Finanstilsynet samt udgifter til it-systemer. Finanstilsynet vil i henhold til forslag til lov om betalingstjenester og elektroniske penge skulle forhåndsgodkende nye ejere samt løbende vurdere, hvorvidt virksomheder er stand til at opretholde en forsvarlig drift. Betalingstjenesteområdet er præget af stor innovation og mange nye spillere, hvilket indebærer, at Finanstilsynet i stigende omfang skal anvende tid på lovforklaring i forhold til nye koncepter og forretningsmodeller. De økonomiske konsekvenser forventes at blive på 1 årsværk til Finanstilsynet.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[-Evt. årsrapporter]	-
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet		Forslaget vedrørende krav om grundkursus for medlemmer i bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber vurderes at have mindre økonomiske konsekvenser for de omfattede virksomheder i form af omkostninger til bestyrelsesmedlemmernes gennemførelse af grundkurset.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for bor-	Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for bor-

	gerne.	gerne.
Miljømæssige konsekvenser	Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet	Lovforslaget har ikke konsekvenser for miljøet
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i EU og om værdipapircentraler (CSD'er).	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Ændringen af fodnoten til lov om finansiel virksomhed sker som følge af justeringer i selve loven som en konsekvens af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/346/EU af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2013/345/EU af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde. Der henvises i øvrigt til bemærkninger til dette lovforslags § 1, nr. 8, samt § 4, nr. 1.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 1, stk. 12, at kapitel 20 finder anvendelse på danske kreditinstitutter, der bidrager som stillere til fastsættelse af danske og udenlandske referencerenter. Kreditinstitutter er dog allerede underlagt lov om finansiel virksomhed, hvorfor lovens bestemmelser generelt finder anvendelse for kreditinstitutter, herunder tilsynsbestemmelserne i kapitel 21.

For at præcisere dette foreslås det at ophæve henvisningen i § 1, stk. 12, så det bliver klart, at lovens generelle bestemmelser om f.eks. Finanstilsynets tilsyn med og beføjelser over for kreditinstitutter også finder anvendelse i forbindelse med kreditinstitutternes fastsættelse af referencerenter.

Til nr. 3 (§ 43 a i lov om finansiel virksomhed)

Med den foreslåede § 43 a fastsættes, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed pådrager erstatningsansvar i overensstemmelse med dansk rets almindelige regler.

Den foreslåede bestemmelse berører ikke mulighederne for at anvende aftaleretlige sanktioner ved overtrædelse af god skik bekendtgørelsen og investorbeskyttelsesbekendtgørelsen, såfremt betingelserne herfor er opfyldt. Hvorvidt en handling i strid med de nævnte bekendtgørelser medfører aftaleretlige konsekvenser, bør således afhænge af dansk rets almindelige aftaleretlige regler, herunder aftalelovens § 36 og § 38 c.

Med hjemmel i § 43, stk. 2, er der i dag kun udstedt bekendtgørelse nr. 928 af 28. juni 2013 om god skik for finansielle virksomheder og bekendtgørelse nr. 1583 af 18. december 2013 om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel. Derfor vil det på nuværende tidspunkt kun være overtrædelser af disse bekendtgørelser, som er omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter ikke de nærmere betingelser for, at handlinger i strid med regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, kan medføre erstatningsansvar, men henviser til dansk rets almindelige regler herom. Det vil sige, at de almindelige erstatningsretlige betingelser skal være opfyldt. Den finansielle virksomhed skal have optrådt uagtsomt (culpøst), kunden skal have lidt et tab, der skal være årsagssammenhæng mellem den culpøse adfærd og det lidt tab, ligesom tabet skal være adækvat, og der skal være fravær af egen skyld.

Den foreslåede bestemmelse vil have betydning for vurderingen af, om det fornødne ansvarsgrundlag er til stede, det vil sige om virksomheden har handlet culpøst. Dette vil kunne være tilfældet i de situationer, hvor reglerne, som er opregnet nedenfor, er overtrådt. Det vil altid bero på en konkret vurdering, om en given overtrædelse af god skik reglerne medfører erstatningsansvar. Bestemmelsen berører derimod ikke de øvrige erstatningsretlige betingelser, herunder kravet om årsagssammenhæng, adækvans og betingelsen om, at der skal være lidt et tab, som skal være opfyldt, før virksomheden ifalder erstatningsansvar.

Det er alene god skik regler, der har private interesser som beskyttelsesformål, der kan antages at få betydning for vurderingen af ansvarsgrundlaget. Som et eksempel kan nævnes god skik bekendtgørelsens § 6, stk. 1, 1. pkt., hvorefter en finansiell virksomhed skal indgå eller bekræfte alle væsentlige aftaler med sine kunder i papirformat eller på andet varigt medium. En aftale skal indeholde en beskrivelse af parternes væsentlige rettigheder og pligter samt en beskrivelse af de finansielle ydelser, der er omfattet af aftalen. Er der i forbindelse med aftalens indgåelse ydet individuel rådgivning, skal væsentlige forudsætninger for rådgivningen nedfældes i aftalen eller fremgå af bilag til aftalen i enten papirformat eller på andet varigt medium. Som et andet eksempel kan nævnes reglen i god skik bekendtgørelsens § 7, stk. 2 og stk. 3, om finansielle virksomheders rådgivningsforpligtelse samt bestemmelsen om kender-kunde i § 8. Endelig fremgår det af god skik bekendtgørelsens § 15, at der skal udleveres et standardskema, der dokumenterer indholdet af rådgivningen i forbindelse med indgåelse af en aftale om lån med sikkerhed i fast ejendom. Ovenstående er eksempler på regler med private interesser som beskyttelsesformål, og skal således ikke ses som en udtømmende liste.

Fra praksis kan nævnes eksempler på, at regler fra bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder, nr. 928 af 28. juni 2013 indgår i vurderingen af, om betingelserne for erstatningsansvar er opfyldt.

Fra Realkreditankenævnets praksis kan nævnes RAN 21101002 og RAN 21101018, hvor henholdsvis § 6, stk. 1 og § 15, i god skik bekendtgørelsen havde betydning for ankenævnets afgørelser.

Endvidere kan der henvises til Pengeinstitutankenævnets kendelse nr. 48/2013, hvor det indgik i vurderingen af, om kravet om årsagsforbindelse var opfyldt, at der forelå en overtrædelse af § 46 i lov om finansiell virksomhed vedrørende spørgsmålet om reglens beskyttelsesbehov.

Bekendtgørelse om investorbeskyttelse ved værdipapirhandel, nr. 1583 af 18. december 2013 indeholder tilsvarende en række regler, der har private interesser som beskyttelsesformål. Som eksem-

pler kan nævnes reglerne om gennemførelse af en egnethedstest, jf. bekendtgørelsens § 16, i forbindelse med, at en værdipapirhandler udøver investeringsrådgivning eller porteføljepleje. Efter § 17 gælder en forpligtelse til at gennemføre en hensigtsmæssighedstest, når en værdipapirhandler udfører eller formidler en ordre, og efter § 19 kan der i særlige tilfælde udføres en ordre uden, at der gennemføres en egnetheds- eller hensigtsmæssighedstest. Endvidere kan der henvises til eksempelvis §§ 6, 10, 12 og 18 i investorbeskyttelsesbekendtgørelsen.

Det fremgår også af Pengeinstitutankenævnets praksis, at reglerne i investorbeskyttelsesbekendtgørelsen indgår i vurderingen af, om betingelserne for erstatningsansvar er opfyldt.

Som eksempel kan nævnes PAN nr. 571/2008, hvor ankenævnet fandt, at nogle handler med ScandiNotes og Kalvebod obligationer ikke opfyldte betingelserne i investorbeskyttelsesbekendtgørelsens § 19, hvorfor handlerne ikke kunne gennemføres efter reglerne om udelukkende ordreudførelse (»execution only«). I forbindelse med kundens køb af obligationerne i juni 2008 burde banken derfor have udført en hensigtsmæssighedstest, jf. bekendtgørelsen § 17, med henblik på at fastslå, om kunden havde den nødvendige erfaring og viden til at forstå den særlige risiko, som var forbundet med disse obligationer, og i benægtende fald have gjort kunden udtrykkeligt opmærksom herpå. Under disse omstændigheder fandt ankenævnet, at det måtte påhvile banken at godtgøre, at den manglende rådgivning havde været uden betydning for kundens dispositioner.

I PAN 20/2013, der vedrørte et valutalån og terminsforretninger fandt ankenævnets flertal, at det påhvilede pengeinstituttet at godtgøre, at rådgivning af klageren vedrørende valutalånet og terminsforretningen havde været fyldestgørende. Da pengeinstituttet ikke kunne dokumentere dette, var det erstatningsansvarlig overfor klager. Som led i sin argumentation henviste ankenævnet til investorbeskyttelsesbekendtgørelsens § 6 og § 16.

Det vil bero på en konkret vurdering hos domstolene eller ved de finansielle ankenævn, om en overtrædelse af reglerne i god skik bekendtgørelsen eller investorbeskyttelsesbekendtgørelsen medfører erstatningsansvar. Det vil for eksempel næppe i sig selv kunne medføre erstatningsansvar, hvis der ikke er givet oplysninger om en værdipapirhandlers navn, jf. § 11, stk. 1, nr. 1, i investorbeskyttelsesbekendtgørelsen blandt andet fordi denne regel må betragtes som en ren ordensforskrift, ligesom kravet om årsagssammenhæng ikke vil være opfyldt. Derimod vil en manglende egnethedstest jf. den samme bekendtgørelses § 16, som anført ovenfor kunne tillægges betydelig vægt ved vurderingen af om, en finansiell virksomhed ifalder erstatningsansvar.

Bestemmelsen omfatter ikke spørgsmålet om mulige aftaleretlige konsekvenser af en tilsidesættelse af offentligretlige forskrifter. Dette spørgsmål reguleres af de eksisterende regler i aftaleloven. Hvorvidt en handling i strid med de nævnte bekendtgørelser medfører aftaleretlige konsekvenser afhænger af dansk rets almindelige aftaleretlige regler, herunder aftalelovens § 36 og § 38 c.

Der henvises endvidere til de almindelige bemærkninger – afsnit 2.2.

Til nr. 4 (§ 48 i lov om finansiell virksomhed)

Det foreslås at nyaffatte den eksisterende § 48 om kaution uden for erhvervsforhold, fordi der i bestemmelsen indsættes en forpligtelse til at informere kautionisten om forskellige forhold, forinden der indgås en aftale om en kautionsforpligtelse, ligesom det foreslås, at kautionsforpligtelser, som står i misforhold til kautionistens økonomi, skal kunne tilsidesættes helt eller delvist. Endvidere foreslås at ændre rækkefølgen af den eksisterende bestemmelses stykker for at sikre en mere sam-

menhængende bestemmelse, og endelig foreslås, at § 48 også skal finde anvendelse på tredje-
mandspant.

Som efter den gældende § 48, finder den foreslåede bestemmelse kun anvendelse på kaution uden
for erhvervsforhold. Ved kaution uden for erhvervsforhold forstås kaution, der ikke indgår i en er-
hvervsmæssig relation mellem låntager og kautionist. Er kautionen eksempelvis stillet for en virk-
somheds gæld af ejeren af virksomheden, vil forholdet ikke være omfattet af bestemmelsen. Kauti-
on fra ejerens forældre vil derimod være omfattet.

Den foreslåede § 48, stk. 1, viderefører § 22, stk. 2, i bekendtgørelse om god skik for finansielle
virksomheder, nr. 928 af 28. juni 2013, der indeholder en informationsforpligtelse, inden der indgås
aftaler om kaution. I modsætning til § 22, stk. 2, i god skik bekendtgørelsen indeholder den foreslå-
ede bestemmelse en præcisering af, hvilke oplysninger en forbruger skal have, inden forbrugeren
påtager sig en kautionsforpligtelse.

Ifølge den foreslåede § 48, stk. 1, 1. pkt., skal et pengeinstitut, inden der indgås aftale om en kauti-
onsforpligtelse uden for erhvervsforhold for lån eller kreditter, sikre sig, at kautionisten er informe-
ret om indholdet og konsekvenserne af at påtage sig en kautionsforpligtelse.

Det præciseres nærmere i bestemmelsen, at denne information skal indeholde oplysninger om, hvad
en kautionsforpligtelse indebærer og indeholde en afbalanceret beskrivelse af de risici, der er for-
bundet hermed.

Information om, hvad en kautionsforpligtelse indebærer, vil som i dag ifølge praksis efter § 22, stk.
2, i god skik bekendtgørelsen, kunne opfyldes ved udlevering af den pjece, der er udarbejdet i fæl-
lesskab mellem Finansrådet og Forbrugerrådet for så vidt angår kaution for lån ydet af pengeinsti-
tutter. Den foreslåede bestemmelse medfører imidlertid ikke, at den nævnte pjece skal udleveres.
Det står således långiver frit for at udarbejde andet informationsmateriale, så længe dette forklarer,
hvad en kautionsforpligtelse indebærer, og indeholder en afbalanceret beskrivelse af de risici, der er
forbundet med at kautionere.

Ved *tilstrækkelig* forstås, at informationen skal være udformet, så en kautionist uden for erhvervs-
forhold har mulighed for at forstå indholdet og konsekvenserne ved at på sig kautionsforpligtelsen.
Der vil derfor kunne være behov for at supplere en udleveret pjece med yderligere information
overfor kautionister, der har svært ved at forstå indholdet og konsekvenserne ved en kautionsfor-
pligtelse.

Det fremgår endvidere af den foreslåede § 48, stk. 1, 2. pkt., at pengeinstituttet for den debitor, hvis
gæld kautionsforpligtelsen skal sikre, skal udlevere

- 1) den seneste årsopgørelse fra SKAT,
- 2) de seneste tre lønsedler eller
- 3) det seneste årsregnskab, hvis der kautioneres for en erhvervsdrivendes gæld.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at kautionisten får de mest opdaterede oplysninger om debi-
tors økonomi. Såfremt virksomheden ikke er forpligtet til at udarbejde et årsregnskab efter årsregn-
sabsloven, skal pengeinstituttet udlevere andre relevante oplysninger om virksomhedens økonomi,
eksempelvis, den seneste årsopgørelse fra SKAT.

Det fremgår af den foreslåede § 48, stk. 2, at såfremt oplysningsforpligtelsen efter stk. 1 ikke er opfyldt, eller de for debitor angivne dokumenter ikke er udleveret, kan kautionsforpligtelsen kun gøres gældende, hvis kautionisten på trods af de manglende oplysninger og dokumenter har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme de risici, der er forbundet med at indgå kautionsforpligtelsen.

Det beror på en konkret vurdering, om kautionisten har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme de risici, der er forbundet med at indgå kautionsforpligtelsen. Er der tvivl om, hvorvidt kautionisten har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme de risici, der er forbundet med at indgå kautionsforpligtelsen, vil reglen føre til, at kautionsaftalen bliver tilsidesat.

Udleverer et pengeinstitut fx kun den 4., 3. og næstsidste lønseddel men ikke den seneste lønseddel, vil der imidlertid næppe skulle ske tilsidesættelse af kautionsaftalen, medmindre de udeladte oplysninger har indeholdt oplysninger om, at debtors økonomiske situation er blevet forringet, og at kautionisten derved er blevet frataget et forsvarligt grundlag for at bedømme de risici, der er forbundet med at indgå kautionsforpligtelsen.

Hvis der derimod slet ikke er udleveret nogen af de i den foreslåede § 48, stk. 1, anførte oplysninger, vil det som udgangspunkt være vanskeligt at føre bevis for, at kautionisten har haft et forsvarligt grundlag for at bedømme de risici, der er forbundet med kautionsforpligtelsen. I disse tilfælde må kautionsforpligtelsen derfor forventes tilsidesat.

I det foreslåede § 48, stk. 3, kræves, at en kautionsaftale skal udfærdiges på papir eller på et andet varigt medium for at være gyldig. Gyldighedsbetingelsen skal give en større grad af sikkerhed for, at kautionisterne ved, hvilke forpligtelser de påtager sig.

Ved varigt medium forstås i overensstemmelse med § 4, nr. 13, i kreditaftaleloven en indretning, som sætter forbrugeren i stand til at lagre oplysninger rettet til forbrugeren personligt på en måde, der muliggør senere søgning i et tidsrum, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

Den gældende § 22, stk. 1, i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder indeholder et forbud mod, at penge- og realkreditinstitutter medvirker til ydelse af lån mod kaution, hvor kautionsforpligtelsen står i misforhold til kautionistens økonomi. Det foreslås at overføre denne bestemmelse til § 48, stk. 4, og affatte bestemmelsen, så det udtrykkeligt fremgår, at en aftale om en kautionsforpligtelse kan tilsidesættes helt eller delvist, hvis den står i misforhold til kautionistens økonomi. Med forslaget til § 53 a sikres det endvidere, at bestemmelsen også finder anvendelse på realkreditinstitutter. Se nærmere herom nedenfor.

Ved vurderingen af, om en kaution står i misforhold til kautionistens økonomi, skal der foretages en vurdering af både kautionistens formue og betalingsevne. Denne vurdering skal som udgangspunkt foretages på baggrund af forholdene på tidspunktet for kautionens påtagelse. Hvis kautionisten kun har beskedne indtægter, bør der kun lægges vægt på formueforholdene. Der skal kun i særlige tilfælde tages hensyn til efterfølgende ændringer i kautionistens økonomi. Fremtidige, kendte indtægtsstigninger kan indgå i vurderingen sammen med kendte mærkbare formueforøgelser inden for rimelig tid efter påtagelsen af kautionsforpligtelsen. Ved kautionister med større indtægter eller ved forventninger om større indtægtsstigninger, bør de fremtidige indtægter og indtægtsforventninger

indgå i vurderingen af, om kautionen står i misforhold til kautionistens økonomi. I sådanne tilfælde vil der kunne lægges mindre vægt på kautionistens formue.

Ved vurderingen af, om der er et »misforhold«, skal der ses på kautionistens reelle risiko ved kautionen, dvs. hvad kautionsforpligtelsen reelt dækker over. Ved denne vurdering kan indgå værdien af eventuelle pantsikkerheder eller øvrige sikkerheder, der er stillet af hovedskyldneren til sikkerhed for den kautionssikrede fordring. Der kan endvidere efter omstændighederne lægges vægt på sikkerheder, herunder kautioner, stillet af tredjemand. Også her ses der som udgangspunkt på forholdene på tidspunktet for kautionsaftalens indgåelse. Der skal kun i særlige tilfælde tages hensyn til efterfølgende ændringer i værdien af pantsikkerheder.

Vurderingen efter den foreslåede bestemmelse sker som udgangspunkt alene på baggrund af forholdene mellem kreditor, debitor og kautionisten. Der tages således kun hensyn til, at kautionisten har påtaget sig kautions-, pantsætnings- eller debitorforpligtelser over for andre kreditorer, hvis kreditor kender til sådanne forpligtelser.

Med forslaget til en ny § 48, stk. 3, indsættes en særlig urimelighedsregel i forhold til kautioner, der står i misforhold til kautionistens økonomi. Generalklausulen i aftalelovens §§ 36 og 38 c vil forsat kunne bringes i anvendelse i øvrigt i forhold til kautionsforpligtelser.

Den foreslåede affattelse af § 48, stk. 3, synes at være i overensstemmelse med Pengeinstituttankenævnets praksis i forlængelse af Højesterets dom i U.2010.1628H videreføres. Der henvises til punkt 2.3.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede § 48, stk. 5, svarer til den eksisterende stk. 4, som sætter et samlet maksimum for kautionistens forpligtelse og sikrer, at kautionisten ikke bliver mødt med krav om betaling af gæld, der ved eksempelvis renter og overtræk er blevet langt større end forudset ved afgivelsen af kautionssløftet. Bestemmelsen medfører, at der kun kan stilles kaution for fordringer med et maksimum. Bestemmelsen sætter således også en begrænsning for anvendelsen af alskyldserklæringer.

De foreslåede § 48, stk. 6-8, viderefører den gældende § 48, stk. 1-3.

Det fremgår af den foreslåede stk. 6, 1. pkt., at hvis låntageren udebliver med betaling af hovedstol, afdrag eller renter, skal der senest 3 måneder efter de pågældende ydelsers forfaldsdag gives skriftlig meddelelse herom til kautionisten.

Underretningspligten indtræder, når låntager har været i restance gennem en sammenhængende periode ved lån med en aftalt afdragsordning og ved kassekreditter, når der igennem en sammenhængende periode på 3 måneder har været ikke bevilgede overtræk. Underretningspligten indtræder således, uanset om låntager har foretaget indbetalinger efter tidspunktet for overtrækkets henholdsvis restancens indtræden og for så vidt angår lån, skal restancen således ikke udgøre et beløb svarende til 3 måneders ydelser.

Det er efter den foreslåede bestemmelse en betingelse, at meddelelse skal gives til kautionisten på papir eller på et andet varigt medium. Herved forstås som efter § 4, nr. 13, i kreditaftaleloven en indretning, som sætter forbrugeren i stand til at lagre oplysninger rettet til forbrugeren personligt på en måde, der muliggør senere søgning i et tidsrum, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger. I modsætning til den gæl-

dende regel i § 47 om kaution inden for erhvervsforhold er det ikke muligt at give meddelelsen til »den eller dem af disse, der er bemyndiget til at modtage meddelelsen på disse kautionisters vegne«. Hvis der er flere kautionister, skal der som udgangspunkt gives meddelelse til hver af kautionisterne. Dette udelukker dog ikke, at meddelelse kan gives til andre, hvor der er en rimelig begrundelse herfor, eksempelvis hvis en blandt flere kautionister har bopæl i udlandet.

Stk. 6, 2. pkt., indeholder en udtrykkelig bestemmelse om, at der også skal gives meddelelse inden 3 måneder ved bevilget henstand uden samtykke fra kautionisten. Dette indebærer, at der, som det antages i gældende ret, ikke kan lægges vægt på en generel forhåndstilladelse til at indrømme henstand, der er indeholdt i kautionsaftalen.

Formålet med *stk. 7* er at give institutterne et økonomisk incitament til at overholde fristen i *stk. 6*. Reglen betyder, at kautionisten ikke skal betale forfaldne ydelser, såfremt disse er mere end 3 måneder gamle. Fristen regnes fra kautionistens modtagelse af underretningen. Dette indebærer en beskyttelse af kautionisten, der supplerer *stk. 8*. Det er ikke et krav efter *stk. 7*, at kautionisten kan påvise et tab som følge af manglende overholdelse af fristen i *stk. 6*.

Hvis eksempelvis et pengeinstitut har et misligholdt lån, hvor der mangler ydelser fra en 8 måneders periode inden fremkomst af meddelelsen efter *stk. 6*, kan pengeinstituttet ikke kræve renter, afdrag, gebyrer o. lign., der skulle have været betalt i de 5 måneder inden perioden på 3 måneder. Kautionisten vil stadig skulle hæfte for den resterende hovedstol.

Reglen i *stk. 8* svarer til reglen i den gældende § 47, 2. pkt., om kaution inden for erhvervsforhold, hvorefter undladelse af at underrette kautionisten om låntagers misligholdelse af lånet, kan indebære, at långiver fortaber sit krav over for kautionisten, såfremt denne stilles ringere over for muligheden for at gennemføre et regreskrav mod låntager. Dette medfører, at kautionsforpligtelsen kan ned sættes yderligere end efter *stk. 7*, hvortil der henvises i *stk. 8*.

Med den foreslåede § 48, *stk. 9, 1. pkt.*, sker en videreførelse af den gældende § 48, *stk. 6*. I bestemmelsen er der fastsat en tidsbegrænsning for kautionsløfter. Varigheden af kautionsaftalen er afhængig af karakteren af den sikrede fordring. Er kautionen stillet for flere fordringer af forskellig karakter, vil kautionsdækningen af de enkelte fordringer bortfalde på forskellige tidspunkter.

Tidsbegrænsningen vil medføre, at kautionister ikke præsenteres for krav efter meget gamle kautionsaftaler. Tidsbegrænsningen regnes fra kautionsaftalens indgåelse.

Den fastsatte tidsbegrænsning omfatter ikke tilfælde, hvor anden lovgivning har forudsat eller foreskriver kautionsaftaler, der løber længere tid end foreskrevet i dette stykke.

Den foreslåede § 48, *stk. 9*, berører ikke reglerne om forældelse i forældelsesloven. Forældelsesreglerne finder anvendelse, når kravet efter kautionsløftet forfalder. Når en fordring er sikret ved kaution, bestemmes forældelsesfristen over for kautionisten efter de regler, der gælder for forældelse af fordringen mod hovedskyldneren jf. forældelseslovens § 11.

Det foreslås videre i § 48, *stk. 9, 2. pkt.*, at de i 1. pkt. fastsatte tidsbegrænsninger ikke gælder for lån, der efter deres vilkår kan finansieres ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, såfremt kautionisten udtrykkeligt er oplyst herom samt virkningen heraf.

Lån ydet af realkreditinstitutter er sædvanligvis lange lån med en løbetid på op til 30 år. Disse lån er fra realkreditinstituttets side uopsigelige i hele lånets løbetid. Dette står i modsætning til lån ydet af pengeinstitutter, hvor det vil være muligt at betinge låneforholdets beståen af, at der stilles ny kaution inden udløbet af en 10 årig periode. Hertil kommer, at prisen på fundingen af disse lån er afhængig af de sikkerheder, der stilles for lånene. I forslaget til § 53 a foreslås derfor ikke at lade stk. 9 finde anvendelse på kaution for lån ydet af realkreditinstitutter. Da tilsvarende forhold gør sig gældende for pengeinstitutters lån, der efter deres vilkår kan finansieres ved udstedelse af særligt dækkede obligationer både i forhold til løbetid og funding, foreslås også at undtage disse lån, der i dag er omfattet af bestemmelsen. Det foreslås dog, at det er en betingelse for kautionistens hæftelse, at kautionisten skal være udtrykkeligt oplyst herom samt virkningen heraf. Det vil sige, at kautionisten skal oplyses om, at lånet er finansieret på den nævnte måde, og at dette betyder, at den tidsmæssige begrænsning af kautionsforpligtelsen ikke finder anvendelse.

Den foreslåede § 48, stk. 10, er en videreførelse af den gældende § 48, stk. 7. Bestemmelsen skal sikre, at kautionisten har mulighed for at følge med i udviklingen af den fordring, som kautionisten har sikret. Formålet hermed er, at kautionisten derved har bedre mulighed for at være forberedt i tilfælde af, at kautionen bliver gjort effektiv. Denne meddelelse er en undtagelse til reglerne om tavshedspligt i § 117, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 48, stk. 11, at reglerne om kaution skal finde tilsvarende anvendelse på tredjemands pant uden for erhverv. Tredjemands pant stillet af en privatperson minder på flere punkter om privat kaution. Både ved kaution og tredjemands pant er der tale om, at en fordringshaver opnår sikkerhed for en fordring ved, at en tredjemand afgiver et løfte om, at indestår for at skylderens forpligtelse opfyldes. I modsætning til kaution hæfter en tredjemands pantsætter dog ikke personligt for den sikrede fordring, men derimod kun med det stillede pant, medmindre andet er aftalt.

Den foreslåede bestemmelse medfører bl.a., at § 48, stk. 4, vil finde tilsvarende anvendelse på tredjemands pant. Dette betyder, at en aftale om tredjemands pant uden for erhvervsforhold, kan tilside sættes helt eller delvist, hvis den står i misforhold til tredjemands pantsætters økonomi. Såfremt en person stiller et tredjemands pant, der udgøres af et ejerpantebrev med en større nominal værdi end friværdien i den pågældendes ejendom, vil tredjemands pantet som udgangspunkt kun kunne gøres gældende i forhold til værdien på pantsætningstidspunktet. Dette skyldes, at vurderingen af, om der foreligger et misforhold mellem tredjemands pantsætters økonomi og pantsætningens omfang, skal foretages på dette tidspunkt. Værdistigninger vil derfor som udgangspunkt ikke kunne gøres gældende ved personer med en beskeden indkomst. Der vil normalt ikke være tale om et misforhold, hvis forpligtelsen ikke overstiger friværdien af det stillede pant ved pantsætningen. Dette gælder uanset, at pantsætters nettoformue er mindre end friværdien eller pantsætter slet ikke har en formue.

Til nr. 5 (§ 53 a i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås med § 53 a, stk. 1, at den foreslåede § 48, stk. 1–8 og stk. 10–11, skal finde tilsvarende anvendelse på realkreditinstitutter. Det vil sige, at de nævnte bestemmelser både vil finde anvendelse på aftaler om kaution for realkreditlån og aftaler om tredjemands pant stillet for denne type lån.

Det foreslås, at § 48, stk. 9, ikke skal finde anvendelse på realkreditlån. Lån ydet af realkreditinstitutter er sædvanligvis lange lån med en løbetid på op til 30 år. Disse lån er fra realkreditinstituttets side uopsigelige i hele lånets løbetid. Dette står i modsætning til lån ydet af pengeinstitutter, hvor det vil være muligt at betinge låneforholdets beståen af, at der stilles ny kaution inden udløbet af en

10 årig periode. Hertil kommer, at prisen på fundingen af disse lån er afhængig af de sikkerheder, der stilles for lånene.

Det fremgår af forslaget til § 53 a, stk. 2, at den foreslåede § 48 stk. 5, ikke skal finde anvendelse på realkreditlån, når den pantsatte ejendom anvendes til beboelse for kautionisten og låntageren, og kautionisten er udtrykkeligt oplyst om, at hæftelsen kan overstige lånets hovedstol ved kautionsaftalens indgåelse. Baggrunden herfor er, at kaution for realkreditlån, som stilles af en person med samme bopæl som hovedskylderen, ofte fungerer som et alternativ til at være meddebitor på realkreditlånet. Da visse realkreditlån ved førtidig indfrielse skal indfries med et beløb, der overstiger lånets restgæld, såfremt kursværdien på de bagvedliggende obligationer ligger over kurs 100, er denne undtagelse nødvendig for at muliggøre, at kaution kan være et reelt alternativ til at være meddebitor på et realkreditlån.

Til nr. 6 (§ 64 b i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslåede § 64 b, stk. 1, vil medføre, at medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber skal gennemføre et grundkursus i de kompetencer, som er nødvendige for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i de pågældende virksomhedstyper, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra a, b og e.

Da grundkursets formål bl.a. er at introducere medlemmer af bestyrelsen i de omfattede finansielle virksomheder til relevante kompetenceområder og de pligter og funktioner, som medlemmet skal varetage i forbindelse med bestyrelsesarbejdet, er det forudsat, at medlemmet gennemfører grundkurset hurtigst muligt og senest 12 måneder efter sin indtræden i bestyrelsen i den finansielle virksomhed. Krav om gennemførelse af grundkurset gælder for såvel generalforsamlingsvalgte som medarbejdervalgte bestyrelsesmedlemmer og suppleanter.

Det er ikke et krav, at bestyrelsesmedlemmet skal bestå en prøve, men alene at medlemmet gennemfører det kompetencegivende grundkursus.

Kravet er, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 1, foreslået begrænset til at gælde for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber.

I forbindelse med Finanstilsynets udarbejdelse af tre vejledninger af 4. juli 2012 om evaluering af bestyrelsens viden og erfaring rettet mod henholdsvis penge- og realkreditinstitutter og forsikringsselskaber blev det vurderet, at der for disse finansielle virksomhedstyper var særligt behov for at stille krav til bestyrelsesmedlemmernes viden og erfaring.

Vejledningerne indeholder Finanstilsynets fortolkning af § 3 i den nu ophævede bekendtgørelse nr. 1325 af 1. december 2010 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. og bekendtgørelse nr. 1575 af 15. december 2010 om ledelse og styring af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser (ledelsesbekendtgørelserne) og har til formål at styrke bestyrelsernes overvejelser om, hvorvidt den nødvendige viden og erfaring er repræsenteret i bestyrelserne set i forhold til de enkelte virksomheders konkrete forretningsmodel og særlige risikofaktorer. Bestyrelsens pligt til evaluering af bestyrelsens kollektive viden, faglige kompetencer og erfaring fremgår nu af § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 268 af 25. marts 2014.

Den foreslåede § 64 b ændrer ikke ved den finansielle virksomheds bestyrelses pligt til at sikre, at bestyrelsens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kun-

ne forstå virksomhedens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at de enkelte medlemmer af bestyrelsen opnår en grundlæggende viden inden for de kompetenceområder, der er væsentlige for bestyrelsesarbejdet i den pågældende type finansielle virksomhed.

Finanstilsynet kan, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 2, undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet om at gennemføre grundkurset, hvis medlemmets viden, faglige kompetence eller erfaring må anses for tilstrækkelig. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvor det nye bestyrelsesmedlem må anses for at have oparbejdet den fornødne viden, faglige kompetence og erfaring som bestyrelsesmedlem eller direktør i en større erhvervsvirksomhed eller en finansiell virksomhed. Medlemmer, der som deres almindelige job varetager nøglefunktioner i en finansiell virksomhed, vil også kunne undtages fra kravet om et grundkursus forudsat at Finanstilsynet finder, at medlemmet opfylder kravene i stk. 2. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvis medlemmet har fungeret som kreditchef, risikoansvarlig eller lignende i en finansiell virksomhed. Finanstilsynets muligheder for at undtage efter stk. 2 skal hver gang ske på baggrund af en individuel vurdering.

Finanstilsynet kan, jf. det foreslåede § 64 b, stk. 3, fastsætte nærmere regler om grundkurset, herunder grundkursets indhold og hvilke kompetenceområder, som må anses for nødvendige at have kendskab til for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i de omfattede virksomheder.

Grundkurset vil som minimum skulle indeholde undervisning indenfor følgende kompetenceområder: Bestyrelsens opgaver og ansvar, de lovgivningsmæssige rammer for indretning af et pengeinstitut, realkreditinstitut, forsikringsselskab eller pensionskasse, herunder ledelsesbekendtgørelserne for de enkelte virksomhedstyper og arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion, krav til risikostyring, og de forskellige risikotyper, herunder kreditrisici, operationelle risici, markedsrisici, krav til compliancefunktionen, solvens og likviditetskrav, reassurance, regnskab og revision.

Grundkursets formål er at introducere medlemmer i bestyrelsen i de omfattede finansielle virksomheder til de pligter og funktioner, der skal varetages som bestyrelsesmedlem, og at alle medlemmer af bestyrelsen opnår en basal faglig viden inden for hvert enkelt kompetenceområde. Grundkurset skal tillige sikre, at alle medlemmer i bestyrelsen er bevidste om deres ansvar inden for de fastsatte kompetenceområder, og at det samlede generelle kompetenceniveau i bestyrelsen højnnes.

Det vil blive overladt til et fagudvalg nedsat af Finanstilsynet at foreslå og definere de væsentlige kompetenceområder for et medlem af bestyrelsen i de omfattede finansielle virksomheder, herunder også at komme med konkrete forslag til indhold af grundkurser for henholdsvis pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber. Fagudvalget vil udover Finanstilsynet bestå af repræsentanter med praktisk erfaring, udpeget efter indstilling fra den finansielle sektors brancheorganisationer, og repræsentanter med teoretisk erfaring udpeget af Finanstilsynet. Fagudvalgets forslag vil danne grundlag for Finanstilsynets udstedelse af en bekendtgørelse.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil herudover blive anvendt til at fastsætte nærmere regler for godkendelse af rammer og indhold af grundkurser rettet mod medlemmer af bestyrelsen i de omfattede finansielle virksomheder. Finanstilsynet vil endvidere få adgang til at inddrage en godkendelse af et grundkursus, såfremt kurset ikke længere opfylder bekendtgørelsens krav.

Bestemmelsen gælder kun for bestyrelsesmedlemmer, som indtræder efter, at bestemmelsen er sat i kraft, jf. det foreslåede § 13, stk. 8.

Til nr. 7 (§ 81, stk. 5, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring i § 85, stk. 5, 3. pkt., har til formål at sikre, at der i en sparekasse, hvor det i sparekassens vedtægter er fastsat, at sparekassens repræsentantskab alene vælges af garanterne, ikke kan opstå en situation, hvor ingen garant i den pågældende sparekasse har stemmeret, og dermed ikke kan vælge et repræsentantskab. Med ændringen af bestemmelsen sikres det, at hele garantkapitalen ikke består af stemmeløs garantkapital. Princippet kendes ligeledes fra selskabsloven, hvor hele aktiekapitalen ej heller kan bestå af stemmeløse kapitalandele.

Til nr. 8 (§ 126 a, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

§ 126 a, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed definerer kapitalgrundlaget for investeringsforvaltningsselskaber. Kapitalgrundlaget defineres ved en henvisning til artikel 25-88 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Investeringsforvaltningsselskaber er ikke direkte omfattet af forordning (EU) 575/2013, men direktiv 2009/65/EF, der er implementeret i finansiel virksomhed, indeholder en række henvisninger til direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og til direktiv 2006/49/EF om kravene til investeringsselskaber. Disse to direktiver er pr. 1. januar 2014 ophævet og erstattet af forordning (EU) 575/2013 og direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber. Det følger af ikrafttrædelsesbestemmelserne til forordning (EU) 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, at henvisninger til direktiv 2006/48/EF og direktiv 2006/49/EF i andre EU-retsakter skal forstås som henvisninger til bestemmelser i forordning (EU) 575/2013 og direktiv 2013/36/EU i overensstemmelse med korrelationstabeller, der er udarbejdet som bilag til forordning (EU) 575/2013 og direktiv 2013/36/EU. Dette er baggrunden for, at der i § 126 a stk. 9, i lov om finansiel virksomhed henvises til artikel 25-88 i forordning (EU) 575/2013, således at artikel 25-88 skal anvendes ved opgørelsen af kapitalgrundlaget for investeringsforvaltningsselskaber. Finanstilsynet vil udarbejde en vejledning, der nærmere redegør for reglernes anvendelse i forhold til investeringsforvaltningsselskaber.

Indeholdt i artikel 25-88 er en række bestemmelser, der bemyndiger Kommissionen til at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) udarbejder udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder og forelægger disse for Kommissionen. Reglerne vil blive udstedt som delegerede retsakter, typisk som umiddelbart gældende forordninger. De reguleringsmæssige tekniske standarder kan i visse tilfælde være relevante for investeringsforvaltningsselskaber i forbindelse med opgørelsen af kapitalgrundlaget. For at de reguleringsmæssige tekniske standarder kan finde anvendelse for investeringsforvaltningsselskaber, foreslås der indsat en henvisning til regler udstedt i medfør af artikel 25-88 i § 126 a, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Følgende bestemmelser indeholder bemyndigelser til Kommissionen til at fastsætte reguleringsmæssige tekniske standarder:

Artikel 26, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betydningen af forventet, når det skal fastslås, om en forventet udgift eller et forventet udbytte er blevet fratrukket.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 27, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de betingelser, hvorefter de kompetente myndigheder kan fastslå, om en virksomhedstype, som er godkendt i henhold til gældende national lovgivning, kan klassificeres som et gensidigt selskab, et andelsselskab, en sparekasse eller et lignende institut med henblik på denne del.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 28, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) de relevante former for indirekte finansiering af kapitalgrundlagsinstrumenter
- b) hvorvidt og hvornår multiple udlodninger vil udgøre et uforholdsmæssigt stort indhug i kapitalgrundlaget
- c) betydningen af præferenceudlodninger.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 29, stk. 6, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere arten af de nødvendige indfrielsesbegrænsninger, når instituttets nægtelse af indfrielse af kapitalgrundlagsinstrumenter er forbudt i henhold til gældende national lovgivning.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 32, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere begrebet »gevinst ved salg« som nævnt i stk. 1, litra a).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 33, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvad der udgør den snævre sammenhæng mellem værdien af obligationer og værdien af aktiver som omhandlet i stk. 3, litra c).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2013.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 36, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere reglerne for anvendelse af fradragene i stk. 1, litra a), c), e), f), h), i) og l) i nærværende artikel, og de tilknyttede fradrag i artikel 56, litra a), c), d) og f), og artikel 66, litra a), c) og d).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 36, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere de typer kapitalinstrumenter i finansieringsinstitutter og, i samråd med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010, i tredjelandforsikringsselskaber og -genforsikringsselskaber samt i virksomheder, som ikke er omfattet af direktiv 2009/138/EF, jf. artikel 4 i nævnte direktiv, og som skal fratrækkes følgende kapitalgrundlagsposter:

- a) egentlige kernekapitalposter
- b) hybride kernekapitalposter
- c) supplerende kapitalposter.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 41, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de kriterier, hvorefter en kompetent myndighed tillader et institut at reducere værdien af aktiver i ydelsesbaserede pensionskasser som omhandlet i stk. 1, litra b).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 49, stk. 6, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA, EIOPA og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markeds-tilsynsmyndighed) (ESMA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 udarbejder via Det Fælles Udvalg udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for med henblik på anvendelse af denne artikel at præcisere betingelserne for anvendelse af beregningsmetoderne i del II i bilag I til direktiv 2002/87/EF med henblik på anvendelse af alternativerne til fradrag som omhandlet i stk. 1 i nærværende artikel.

EBA, EIOPA og ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 52, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) formen og arten af indfrielsesincitamenterne
- b) arten af en eventuel opskrivning af et hybridt kernekapitalinstruments hovedstol efter en midlertidig nedskrivning
- c) procedurerne og tidspunktet for at:
 - i) fastslå, at den udløsende hændelse er indtruffet
 - ii) opskrive et hybridt kernekapitalinstruments hovedstol efter en midlertidig nedskrivning
- d) egenskaber ved instrumenterne, som kan være til hinder for rekapitalisering af instituttet
- e) anvendelse af enheder med særligt formål (SPE'er) til udstedelse af kapitalgrundlagsinstrumenter.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 73, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne for, hvilke indeks der anses for at kvalificere som brede markedsindeks med henblik på stk. 4.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 76, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) hvornår et skøn, der anvendes som alternativ til beregningen af den i stk. 2 omhandlede underliggende eksponering, er tilstrækkeligt konservativt
- b) betydningen af stor administrativ byrde med henblik på anvendelsen af stk. 3.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 78, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) betydningen af forsvarlig i forhold til instituttets indtjeningssevne
- b) det passende omfang af begrænsningen af indfrielsen som nævnt i stk. 3
- c) proceduren og datakravene i forbindelse med instituttets ansøgning om at få den kompetente myndigheds tilladelse til at indlede en aktion som omhandlet i artikel 72, herunder den procedure, der skal anvendes i tilfælde af indfrielse af aktier udstedt til medlemmer af andelsselskaber, og fristen for behandling af en sådan ansøgning.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 79, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere begrebet midlertidigt med henblik på anvendelse af stk. 1, og under hvilke omstændigheder en kompetent myndighed kan skønne, at hensigten med disse midlertidige besiddelser er at anvende dem som led i en finansiel bistandsoperation med henblik på at omstrukturere og redde en relevant enhed.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 83, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de aktivtyper, der kan vedrøre SPE'ernes drift, og begreberne minimal og ubetydelig som nævnt i stk. 1, andet afsnit.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 84, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den beregning på delkonsolideret niveau, der kræves i henhold til stk. 2 samt artikel 85 og 87.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Til nr. 9 (§ 162 b i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at præcisere, hvilke begrænsninger en kapitalforenings eller et udenlandsk investeringsinstituts vedtægter skal indeholde, for at et forsikringsselskabs eller en pensionskasses andele i kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan indgå i aktiverne omfattet af § 159 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede nyaffattelse af § 162 b har til formål at fastslå, at de kapitalforeninger, som er omfattet af § 162, stk. 1, nr. 8, skal have de samme investeringsmuligheder, som danske UCITS, de hidtidige placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Dermed skal kapitalforeningen efter sine vedtægter enten investere som en UCITS, som en placeringsforening, som en pengemarkedsforening eller som en investeringsinstitutforening.

Den gældende § 162 b er opdelt i nr. 1) – 6), men foreslås omformuleret til stk. 1 – 5. Bestemmelsen er affattet på en sådan måde, at der enten skal investeres efter nr. 1, nr. 2, eller nr. 3 og så fremdeles. Det indebærer, at en kapitalforening ikke vil kunne investere som en placeringsforening, fordi reglerne i de gældende nr. 2, 3 og 4 tilsammen indeholder de placeringsregler, der var gældende for de hidtidige placeringsforeninger. Disse placeringsregler er i den foreslåede ændring af bestemmelsen samlet i stk. 3.

Det foreslås, at en kapitalforening ikke kan kombinere investeringsreglerne i de foreslåede stk. 2-5.

Forslaget har derimod ikke til formål at foretage materielle ændringer i de enkelte numre, der bliver til stykker.

§ 162 b blev indsat med lov nr. 615 af 12. juni 2013. Formålet med kravene var at sikre, at foreningens eller det udenlandske investeringsinstituts midler placeres i finansielle instrumenter, der svarer til de instrumenter, som danske UCITS kunne investere i, og ud fra bestemmelser om risikospredning. Kravene i § 162 b sammenholdt med § 162 a afspejlede de regler om finansielle instrumenter og risikospredning, der gjaldt for specialforeninger i den gældende lov om investeringsforeninger m.v. Der er for eksempel tale om, at værdipapirer (aktier, obligationer m.v.) og pengemarkedsinstrumenter som hovedregel skal være børsnoterede eller optaget til handel på et reguleret marked. Med den ændrede § 162 b vil der fortsat være regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter, således at formuen skal placeres inden for de i stk. 2-5 nævnte grænser.

Baggrunden for, at der med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev indsat en § 162 b med krav til vedtægterne for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter i hvis andele, forsikringsselskaber og pensionskasser kan placere deres formue, var, at specialforeningerne indtil da havde risikospredningsregler, der var lidt videre, end de regler, der gjaldt for danske UCITS (investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde). Med lovændringen videreførtes disse regler for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter, så forsikringsselskaber og pensionskasser også fremover kunne investere, som de gjorde.

I bestemmelsen anvendes fortsat terminologien »finansielle instrumenter«, der anvendes i lov om investeringsforeninger m.v., fordi vedtægterne for kapitalforeningerne og udenlandske investeringsinstitutter skal indeholde placeringsregler svarende til kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v. uanset, at terminologien i bilag 5 til lov om finansiell virksomhed er »instrumenter«. Hvis et udenlandsk investeringsinstitut ikke har vedtægter, men for eksempel »fondsregler«, der indeholder placeringsregler, kan de sidestilles med vedtægter.

Med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev § 162 b formuleret, så afdelingerne i kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter skulle have regler om finansielle instrumenter og risikospredning af deres investeringer, der svarede til de hidtil gældende. Det skete for at sikre, at investeringerne havde samme risiko fremover som indtil da. § 162 b tog udgangspunkt i de bestemmelser, der i den dagældende lov om investeringsforeninger m.v. gjaldt for specialforeningers spredning af deres investeringer alt efter, om de er placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Disse regler foreslås videreført i forslaget til den nye bestemmelse:

- *Stk. 2* svarer til den gældende nr. 1, der igen svarede til § 142, stk. 1, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- *Stk. 3, nr. 1*, svarer til den gældende nr. 2, der igen svarede til § 142, stk. 2, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- *Stk. 3, nr. 2*, svarer til den gældende nr. 3, der igen svarede til § 142, stk. 3, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- *Stk. 3, nr. 3*, litra a – b, svarer til den gældende nr. 4, litra a – b, der igen svarede til § 142, stk. 4, nr. 1 og 2, og stk. 5, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- *Stk. 4* svarer til den gældende nr. 5, der igen svarede til § 143 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (pengemarkedsforeninger).
- *Stk. 5* svarer til den gældende nr. 6, der igen svarede til § 144 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (investeringsinstitutforeninger).

Til nr. 10 (§ 202, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Ændringen af § 202, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er af regnskabsteknisk karakter og har til formål at sikre overholdelsen af regnskabsreglerne. Garantkapital skal i henhold til de gældende regnskabsregler opføres under egenkapitalen i sparekassernes regnskaber, såfremt sparekassen har som vilkår, at garantkapitalen er en del af egenkapitalen. Det følger heraf, at renterne af garantkapital ikke kan indregnes som en omkostning i resultatopgørelsen. Renterne af garantkapitalen skal derimod præsenteres i regnskabet som en udlodning af egenkapital (udbytte), hvilket bestemmelsens ordlyde på nuværende tidspunkt er til hinder for.

En sparekasses repræsentantskab fastsætter efter gældende regler den specifikke forrentning af garantkapitalen, som efter repræsentantskabets beslutning kan fastsættes til 0. Den foreslåede ændring indebærer ikke en materiel ændring heraf men indebærer, at sparekasserne efter repræsentantskabets beslutning kan anvende en del af overskuddet til forrentning af sparekassens garantkapital. Det er ikke et krav, at forrentningen skal kunne rummes inden for det årlige overskud. Repræsentantskabet kan således beslutte at betale renter af garantkapital, af tidlige års akkumulerende overskud i de år, hvor resultatet er negativt.

Til nr. 11 (§ 202, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 202, stk. 2, 1. pkt., er af regnskabsteknisk karakter og præciserer, at anvendelse af beløb til almennyttige og velgørende formål skal kunne rummes inden for sparekassens årlige overskud. Bestemmelsen har til formål at sikre, at den hidtidige retstilstand, hvor det kun er beløb, der kan rummes inden for det årlige overskud, der kan anvendes til almennyttige eller velgørende formål, fortsat er gældende for sparekasser.

Til nr. 12 (§ 202, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ophævelse af § 202, stk. 3, sker som en konsekvens af indførslen af et krav for bl.a. pengeinstitutter om overholdelse af et kombineret kapitalbufferkrav samt indførslen af begrænsninger for et pengeinstituts udlodning. Hvis et institut ikke opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, eller hvis et institut opfylder det kombinerede kapitalbufferkrav, men vil foretage udlodning i et omfang, der reducerer den egentlige kernekapital til et niveau, hvor det kombinerede kapitalbufferkrav ikke længere er opfyldt, vil sparekassen kun kunne anvende et beløb fra sparekassens årlige overskud til almennyttige eller velgørende formål i medfør af § 202, stk. 2 inden for grænserne af § 125 b. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.4.3.2. til 2.4.3.3.

Til nr. 13 (§ 343, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Sparevirksomheder er underlagt bestemmelserne om sparevirksomheder i kapitel 20 i lov om finansiel virksomhed. Derudover henviser nogle af bestemmelserne i kapitel 20 til øvrige bestemmelser i loven, som finder tilsvarende anvendelse på sparevirksomheder. Dette er f.eks. tilfældet i § 343, stk. 1, hvorefter §§ 6, 6 a og 6 b, kapitel 21 om tilsyn m.v., kapitel 22 om afgifter og kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser finder anvendelse på sparevirksomheder med de fornødne tilpasninger.

Med den foreslåede ændring af § 343, stk. 1, præciseres det, at bekendtgørelser udstedt i medfør af bestemmelserne i kapitel 21, 22 og 23 tillige med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på sparevirksomheder.

Dette betyder eksempelvis, at sparevirksomheder ligeledes vil kunne blive omfattet af bekendtgørelse nr. 449 af 5. maj 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsy-

nets vurdering af virksomheden m.v., som bl.a. er udstedt i medfør af § 347 a i kapitel 21 om tilsyn m.v. I henhold til denne bekendtgørelse er virksomheder forpligtede til at offentliggøre bl.a. Finanstilsynets vurdering af virksomheden på baggrund af Finanstilsynets inspektionsvirksomhed; de såkaldte inspektionsredegørelser. Der er hensigten, at sparevirksomheder ligeledes skal omfattes af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen. Med udvidelsen af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til virksomhedens ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Til nr. 14 (§ 343 m, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

På nuværende tidspunkt fremgår det af § 343 m, stk. 1, at § 344, stk. 1, §§ 345 og 346, § 348, stk. 2, og §§ 351, 352 og 354-356 finder tilsvarende anvendelse for investeringsrådgivere.

Med den foreslåede ændring af § 343 m, stk. 1, udvides den kreds af bestemmelser, der finder tilsvarende anvendelse for investeringsrådgivere. Den foreslåede ændring indebærer, at kapitel 21 om tilsyn m.v., kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser og kapitel 24 om straffebestemmelser, samt regler udstedt i medfør af disse kapitler, vil finde tilsvarende anvendelse for investeringsrådgivere med de fornødne tilpasninger.

Dette betyder eksempelvis, at investeringsrådgivere ligeledes vil kunne blive omfattet af bekendtgørelse nr. 449 af 5. maj 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v., som bl.a. er udstedt i medfør af § 347 a i kapitel 21 om tilsyn m.v. I henhold til denne bekendtgørelse er virksomheder forpligtede til at offentliggøre bl.a. Finanstilsynets vurdering af virksomheden på baggrund af Finanstilsynets inspektionsvirksomhed; de såkaldte inspektionsredegørelser. Det er hensigten, at investeringsrådgivere ligeledes skal omfattes af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen. Med udvidelsen af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til virksomhedens ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

At de nævnte kapitler finder anvendelse for investeringsrådgivere »med de fornødne tilpasninger« betyder, at kun de bestemmelser, hvis indhold er relevant i forhold til investeringsrådgivere, vil finde anvendelse. Eksempelvis vil §§ 346 a, 346 b og 346 c ikke være relevante for investeringsrådgivere, da disse bestemmelser alene omhandler investeringsforvaltningsselskabers administration af danske UCITS. Endvidere må der ved anvendelse af bestemmelser i de nævnte kapitler tages hensyn til investeringsselskabers størrelse og organisering, i det omfang disse adskiller sig fra øvrige finansielle virksomheders.

I den foreslåede bestemmelse henvises der til kapitlerne 21, 23 og 24 generelt for både at fremtidssikre reglerne, således at kommende ændringer af eksempelvis tilsynsbestemmelserne vil finde anvendelse, og for at skabe en ens tilgang i forhold til henvisninger til tilsynskapitlerne i lovens kapitel 20-20 f.

Til nr. 15 (§ 343 r, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

På nuværende tidspunkt er der i § 343 r, stk. 1-3, sat specifikke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed i kraft for fælles datacentraler. Ligeledes er fælles datacentraler på nuværende tidspunkt

nævnt i § 346, stk. 1, § 347, stk. 1, og § 347 b, hvorfor disse bestemmelser ligeledes finder anvendelse for fælles datacentraler.

Den foreslåede nye § 343 r, stk. 4, indebærer, at kapitel 21 om tilsyn m.v., kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser og kapitel 24 om straffebestemmelser, samt regler udstedt i medfør af disse kapitler, vil finde tilsvarende anvendelse for datacentraler med de fornødne tilpasninger. Med den foreslåede ændring udvides den kreds af bestemmelser, der finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler således, ligesom det gøres mere klart, at de generelle tilsynsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse for fælles datacentraler. Dette betyder for eksempel, at partsbegrebet i kapitel 21 og reglerne om anke m.v. i kapitel 23 ligeledes finder anvendelse på fælles datacentraler.

Dette betyder eksempelvis, at fælles datacentraler ligeledes vil kunne blive omfattet af bekendtgørelse nr. 449 af 5. maj 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v., som bl.a. er udstedt i medfør af § 347 a i kapitel 21 om tilsyn m.v. I henhold til denne bekendtgørelse er virksomheder forpligtede til at offentliggøre bl.a. Finanstilsynets vurdering af virksomheden på baggrund af Finanstilsynets inspektionsvirksomhed; de såkaldte inspektionsredegørelser. Det er hensigten, at fælles datacentraler ligeledes skal omfattes af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen. Med udvidelsen af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til virksomhedens ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

At de nævnte kapitler finder anvendelse »med de fornødne tilpasninger« betyder, at kun de bestemmelser, hvis indhold er relevant i forhold til fælles datacentraler, vil finde anvendelse. Eksempelvis vil §§ 346 a, 346 b og 346 c ikke være relevante for fælles datacentraler, da disse bestemmelser alene omhandler investeringsforvaltningsselskabers administration af danske UCITS. Endvidere må der ved anvendelse af bestemmelser i de nævnte kapitler tages hensyn til fælles datacentralers størrelse og organisering, i det omfang disse adskiller sig fra øvrige finansielle virksomheders.

I den foreslåede bestemmelse henvises der til kapitlerne 21, 23 og 24 generelt for både at fremtidssikre reglerne, således at kommende ændringer af eksempelvis tilsynsbestemmelserne vil finde anvendelse, og for at skabe en ens tilgang i forhold til henvisninger til tilsynskapitlerne i lovens kapitel 20-20 f.

Til nr. 16 (§ 343 æ i lov om finansiel virksomhed)

På nuværende tidspunkt fremgår det af § 343 æ i lov om finansiel virksomhed, at § 344, stk. 1, § 345, stk. 2, 8 og 12, § 346, § 347, stk. 1, 2 og 5, og §§ 352 og 354-356 finder tilsvarende anvendelse for CO2-kvotebydere.

Med den foreslåede ændring af § 343 æ udvides den kreds af bestemmelser, der finder tilsvarende anvendelse for CO2-kvotebydere. Den foreslåede ændring indebærer, at kapitel 21 om tilsyn m.v., kapitel 23 om delegations- og klagebestemmelser og kapitel 24 om straffebestemmelser, samt regler udstedt i medfør af disse kapitler, vil finde tilsvarende anvendelse for CO2-kvotebydere med de fornødne tilpasninger.

Dette betyder eksempelvis, at CO2-kvotebydere ligeledes vil kunne blive omfattet af bekendtgørelse nr. 449 af 5. maj 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v., som bl.a. er udstedt i medfør af § 347 a i kapitel 21 om tilsyn m.v. I henhold til denne bekendtgørelse er virksomheder forpligtede til at offentliggøre bl.a. Finanstilsynets vurdering af virksomheden på baggrund af Finanstilsynets inspektionsvirksomhed; de såkaldte inspektionsredegørelser. Det er hensigten, at CO2-kvotebydere ligeledes skal omfattes af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen. Med udvidelsen af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til virksomhedens ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

At de nævnte kapitler finder anvendelse for CO2-kvotebydere »med de fornødne tilpasninger« betyder, at kun de bestemmelser, hvis indhold er relevant i forhold til CO2-kvotebydere, vil finde anvendelse. Eksempelvis vil §§ 346 a, 346 b og 346 c ikke være relevante for CO2-kvotebydere, da disse bestemmelser alene omhandler investeringsforvaltningsselskabers administration af danske UCITS. Endvidere må der ved anvendelse af bestemmelser i de nævnte kapitler tages hensyn til CO2-kvotebyderes størrelse og organisering, i det omfang disse adskiller sig fra øvrige finansielle virksomheders.

I den foreslåede bestemmelse henvises der til kapitlerne 21, 23 og 24 generelt for både at fremtidssikre reglerne, således at kommende ændringer af f.eks. tilsynsbestemmelserne vil finde anvendelse, og for at skabe en ens tilgang i forhold til henvisninger til tilsynskapitlerne i lovens kapitel 20-20 f.

Til nr. 17 (§ 344, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Med lov nr. 1613 af 26. december 2013 blev ordene »en forsikringsholdingvirksomhed« indsat i § 344, stk. 8. Det skete som led i, at begrebet »forsikringsholdingvirksomheder« generelt blev indført i lov om finansiel virksomhed. Ved omskrivningen af § 344 med lov nr. 268 af 25. marts 2014, jf. lovforslagets § 1, nr. 132, udgik ordene »en forsikringsholdingvirksomhed« ved en fejl. Denne ændring af § 344 trådte i kraft den 31. marts 2014.

Begrebet »forsikringsholdingvirksomhed« foreslås derfor indsat i § 344, stk. 8, igen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 13, som foreslår en tilsvarende ændring i lov nr. 268 af 25. marts 2014, § 1, nr. 133. § 344 blev både ændret med § 1, nr. 132 og § 1, nr. 133, men den sidstnævnte ændring er endnu ikke trådt i kraft.

Til nr. 18, 19 og 21 (§ 346, stk. 1, § 347, stk. 1, og § 347 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om konsekvensændringer som følge af, at der i § 343 r, stk. 4, er indsat en henvisning til, at kapitel 21, 23 og 24, samt regler udstedt i medfør af kapitlerne, finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler. Henvisningen til fælles datacentraler udgår derfor af de bestemmelser, som indgår i kapitel 21, 23 og 24.

Til nr. 20 (§ 347 a i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 347 a i lov om finansiel virksomhed kan erhvervs- og vækstministeren fastsætte regler om finansielle virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af den finansielle virksomhed. Det fremgår af § 1, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed,

at § 347 a endvidere finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Bemyndigelsen i § 347 a har dog ikke været udnyttet for så vidt angår finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder. Med ændringen af § 347 a foreslås det at præcisere i § 347 a, at bestemmelsen finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder.

Bekendtgørelse nr. 449 af 5. maj 2014 om finansielle virksomheders m.v. pligt til at offentliggøre Finanstilsynets vurdering af virksomheden m.v. er bl.a. udstedt i medfør af § 347 a i lov om finansiell virksomhed. I henhold til denne bekendtgørelse er de omfattede virksomheder forpligtede til at offentliggøre bl.a. Finanstilsynets vurdering af virksomheden på baggrund af Finanstilsynets inspektionsvirksomhed; de såkaldte inspektionsredegørelser. Det er hensigten, at finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder ligeledes skal omfattes af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen. Med udvidelsen af anvendelsesområdet for bekendtgørelsen skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til virksomhedens ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Til nr. 22 (§ 351, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed)

Den foreslåede ændring af § 351, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed medfører, at Finanstilsynet får adgang til at påbyde et medlem af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber at nedlægge sit hverv inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis medlemmet ikke har gennemført grundkurset, jf. dette lovforslags § 1, nr. 5, senest 12 måneder efter sin indtræden i den finansielle virksomheds bestyrelse. Det forudsættes, at Finanstilsynet inden afgivelse af påbud om nedlæggelse af hvervet har givet det pågældende bestyrelsesmedlem påbud om at gennemføre grundkurset, og at bestyrelsesmedlemmet har undladt at følge op på dette påbud.

Til nr. 23 (§ 351, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed)

Ændringen i § 351, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed er en følge af den foreslåede indsættelse af henvisning til § 64 b i § 351, stk. 2. Med ændringen skal varigheden af påbud meddelt efter stk. 2, med henvisning til § 64 b vedrørende et bestyrelsesmedlems manglende gennemførsel af grundkursus fremgå af påbuddet.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at *fodnoten* til lovens titel ændres, således at det fremgår, at lov om værdipapirhandel m.v. også indeholder bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 om forbedring af værdipapirafviklingen i EU og om værdipapircentraler (CSD'er).

Til nr. 2 (§ 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

§ 7, stk. 1, foreslås ændret til kun at definere en operatør af et reguleret marked. En clearingcentral, der er en central modpart (CCP), er omfattet af EMIR-forordningens regler. En clearingcentral, der kun clearer, dvs. ikke påtager sig modpartsrisiko i forbindelse med clearing, og en værdipapircentral vil fremover være omfattet af CSD-forordningen og dækket af begrebet værdipapircentral (CSD). For en central modparts (CCP's) vedkommende baserer en tilladelse sig allerede på reglerne i EMIR-forordningen, og dette vil fremadrettet også være tilfældet for en clearingcentral, der ikke

påtager sig modpartsrisiko, og en værdipapircentral (CSD), hvor tilladelsen vil blive baseret på CSD-forordningen. Det foreslås derfor at flytte definitionen af disse virksomheder til § 7 a, stk. 3 og 4, i lov om værdipapirhandel m.v., mens § 7 bliver foreholdt virksomheder med en tilladelse, der har hjemmel i lov om værdipapirhandel m.v.

Til nr. 3 (§ 7, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring i § 7, stk. 2, er en konsekvensrettelse af, at § 7, stk. 1, i lovforslaget foreslås ændret til kun at definere en operatør af et reguleret marked.

Til nr. 4 (§ 7 a, stk. 3 og 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås med § 7 a, stk. 3, at definere en central modpart (CCP) som en virksomhed med tilladelse i henhold til EMIR-forordningen.

En central modpart kaldes i daglig tale en CCP. En central modpart (CCP) kan få en tilladelse i henhold til EMIR-forordningen, og i henhold til § 83, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. er Finanstilsynet den kompetente myndighed i relation til EMIR-forordningen. Hvis en central modpart (CCP) ønsker en tilladelse fra de danske myndigheder, er Finanstilsynet således rette myndighed. Det er nødvendigt at definere en central modpart (CCP) i de generelle bestemmelser i lov om værdipapirhandel m.v., idet en række af lovens øvrige bestemmelser omkring clearing og afvikling af værdipapirhandler herunder bestemmelserne i kapitel 18 om netting baserer sig på den hidtil gældende definition af clearingcentral i § 7, stk. 1. Definitionen vil være relevant i det tilfælde, at en CCP med hjemsted i Danmark søger om tilladelse fra Finanstilsynet. En CCP kan samtidig vælge dansk ret som den ret, der skal gælde for det system, der notificeres til Den Europæiske Værdipapir- og markedstilsynsmyndighed, jf. § 57 d, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v. med henblik på at nettingen skal være beskyttet mod konkurs.

Med § 7 a, stk. 4, foreslås en værdipapircentral (CSD) defineret som en virksomhed med tilladelse i henhold til CSD-forordningen. Begrebet værdipapircentral (CSD) dækker herefter over en clearingcentral, der kun clearer og afvikler og ikke påtager sig modpartsrisiko i forbindelse med clearing, samt en værdipapircentral, der hidtil har været betegnelsen for en virksomhed, der udøver registreringsvirksomhed.

En værdipapircentral (CSD) defineres i CSD-forordningen artikel 2, stk. 1, nr. 1, som en juridisk person, der driver et værdipapirafviklingssystem og i tilknytning hertil varetager udstedelse af værdipapirer som fondsaktiver og/eller udbyder og fører værdipapirkonti på øverste niveau (i forordningen betegnet som central maintenance service). Hidtil har disse aktiviteter været dækket af begreberne clearingcentral for så vidt angår det at drive et værdipapirafviklingssystem, og værdipapircentral for så vidt angår det at udstede værdipapirer (fondsaktiver) gennem en værdipapircentral og indskrive rettigheder over disse i et register i værdipapircentralen.

Fremover forstås ved en værdipapircentral (CSD), en værdipapircentral med tilladelse i henhold til CSD-forordningen.

Til nr. 5 (§ 8, stk. 1, 2, pkt. i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det fremgår af artikel 1, stk. 4, i CSD-forordningen, at centralbanker, der bl.a. udøver værdipapirclearingvirksomhed, ikke skal have en tilladelse hertil i henhold til CSD-forordningen. Desuden skal aktiviteterne ikke være underlagt tilsyn, visse organisatoriske krav, krav til kapital og investe-

ringspolitik. Dog gælder forordningens øvrige tilsynsmæssige krav. Danmarks Nationalbank kan således fortsat udøve værdipapirclearingvirksomhed uden at skulle have en tilladelse hertil.

Til nr. 6 og 7 (§ 8, stk. 2, nr. 2, og § 8, stk. 3 og 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Kapitalkravene til en central modpart (CCP) følger af EMIR-forordningens artikel 16 og for værdipapircentraler (CSD'er) af CSD-forordningens artikel 47. Det foreslås derfor i § 8, stk. 2, nr. 2, at ophæve kravet om, at en tilladelse som clearingcentral og værdipapircentral kræver en aktiekapital, der mindst.

Ligeledes foreslås at ophæve de i stk. 3 og 4 særlige krav til en tilladelse som clearingcentral og værdipapircentral, idet CSD-forordningen fastsætter udtømmende krav til en værdipapircentral (CSD), der dækker over de hidtidige anvendte begreber clearingcentral og værdipapircentral.

Til nr. 8 (§ 8 d i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås med den nye § 8 d, at der stilles krav om, at en central modpart (CCP) skal have regler og tilslutningsaftaler, der indeholder bestemmelser som fastsat i § 57 c, i lov om værdipapirhandel m.v. Efter lovens § 57 c, skal et system, hvor nettingen skal nyde beskyttelse, som omhandlet i finality-direktivet, jf. kapitel 18 i lov om værdipapirhandel m.v., have fastsat regler om, hvornår en overførselsordre anses for indgået i systemet, samt hvornår en overførselsordre ikke længere kan tilbagekaldes. Tilsvarende krav gælder for en værdipapircentral (CSD), men for dennes vedkommende følger kravet fremover direkte af CSD-forordningen.

Til nr. 9 (§ 9, stk. 1-2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 er bestemmelserne i CRD IV om krav til ledelsens egnethed og hæderlighed (fit & proper) implementeret i lov om finansiel virksomhed. Med henblik på at ensarte egnetheds- og hæderlighedskravene på tværs af den finansielle lovgivning, således at disse lægger sig op ad § 64 i lov om finansiel virksomhed, foreslås ændringerne i § 64 udbredt til de øvrige hovedlove under Finanstilsynets tilsyn.

Den foreslåede nyaffattelse af § 9, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. præciserer således kravene til det enkelte ledelsesmedlems egnethed. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, skal, jf. det foreslåede § 9, stk. 1, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve sit hverv eller varetage sin stilling i det pågældende selskab. Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, og i hele den periode hvori den pågældende bestrider hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem i eller en stilling som direktør for et selskab omfattet af § 7, stk. 1, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i selskabet og dermed, at den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 9, stk. 1.

Der stilles ikke generelle kriterier for hvilke teoretiske eller praktiske krav, personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller bestyrelsespost samt hvilken type selskab, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om et stort og komplekst selskab. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i forhold for selskaber omfattet af § 7, stk. 1. Her vil en særlig indsigt i anden branche, som er relevante for den pågældende selskab, kunne være tilstrækkeligt. De øvrige kompetencer i bestyrelsen eller direktionen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om et bestyrelsesmedlem eller en direktør opfylder kravene i det foreslåede § 9, stk. 1.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til stillingen eller hvervet i det konkrete selskab omfattet af § 7, stk. 1. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre selskab, men at det ikke gør sig gældende i forhold til et større selskab. Derfor kan man ikke tage sin vurdering med sig fra et selskab omfattet af § 7, stk. 1, til et andet selskab.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal effektivt kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse. De enkelte direktionsmedlemmer udgør selv en del af den daglige ledelse, og for disse direktionsmedlemmer omfatter begrebet »den daglige ledelse« derfor den øvrige del af den daglige ledelse end direktionsmedlemmet selv.

Det foreslåede § 9, stk. 2, har til formål at sikre, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, har den fornødne hæderlighed til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling. Den foreslåede bestemmelse præciserer de gældende krav til det enkelte ledelsesmedlems hæderlighed. Efter det foreslåede § 9, stk. 2, skal et medlem af bestyrelsen eller direktionen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i et selskab, jf. § 7, stk. 1, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed og integritet. Ledelsesmedlemmer skal endvidere have et godt omdømme. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, og hensynet hertil tilsiger, at også medlemmer af bestyrelsen og direktionen i selskaber omfattet af § 7, stk. 1, skal have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche.

Kravene i det foreslåede § 9, stk. 2, skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, og i hele den periode, hvori den pågældende bestrider hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem i eller en stilling som direktør for et selskab, jf. § 7, stk. 1, påser Finanstilsynet, om vedkommende har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse og dermed, om den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 9, stk. 2.

§ 9, stk. 2, som bliver *stk. 3*, angiver som hidtil de forhold, som kan medføre, at en person ikke anses for at have et tilstrækkeligt godt omdømme og dermed den fornødne hæderlighed. Det kan f.eks. være vanskeligt at have tillid til, at en direktør for et selskab, jf. § 7, stk. 1, kan varetage selskabet og investorernes interesser på betryggende vis, hvis f.eks. Finanstilsynet gentagne gange må give

selskabet påbud, fordi lovgivningen på væsentlige områder ikke er overholdt, og der dermed er grund til at antage, at direktøren ikke vil varetage sin stilling på forsvarlig måde.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal løbende leve op til kravene om egnethed og hæderlighed, hvilket understøttes af, at de pågældende har pligt til at orientere Finanstilsynet om det i de foreslåede stk. 1 og 3, nævnte forhold, når vedkommende indtræder i ledelsen, og herefter løbende ved ændringer i forhold efter det foreslåede stk. 2 og 3. Finanstilsynet vil i forbindelse med vurderingen af, om et medlem af direktionen eller bestyrelsen har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed, tage hensyn til, i hvilken type af selskab, den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra ESMA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til det selskab, hvori den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost.

Til nr. 10 (§ 9, stk. 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring i § 9, stk. 3, der med lovforslaget bliver stk. 4, i lov om værdipapirhandel m.v., indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 9, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at der ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen lever op til det foreslåede stk. 2 og stk. 3, nr. 1 og 3, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Til nr. 11 (§ 9, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring i § 9, stk. 4, i lov om værdipapirhandel m.v. der med lovforslaget bliver stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v. indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 9, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen har pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende det foreslåede stk. 1 og 3, i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, og forhold omfattet af stk. 2 og 3, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Til nr. 12 (§ 11 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at en clearingcentral og værdipapircentral ikke længere skal være omfattet af bestemmelsen, da disse fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 13 (§ 12, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at en værdipapirclearingvirksomhed og registreringsvirksomhed ikke længere skal være omfattet af bestemmelsen, da disse fremover vil være reguleret af CSD-forordningen, som stiller tilsvarende krav om godkendelse af outsourcing, dog ikke for så vidt angår outsourcing til en offentlig enhed. Her tænkes der på Eurosystemet, der står overfor at lancere en fælles platform for værdipapirafvikling, som værdipapircentralerne (CSD'erne) har mulighed for at tilslutte sig. Det er planen, at den danske værdipapircentral (CSD) skal tilslutte sig denne fælles platform Target2 Securities.

Til nr. 14-16 (§ 12 e, stk. 1 og 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

De foreslåede ændringer i § 12 e, stk. 1 og 4, i lov om værdipapirhandel m.v., indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 9, stk. 1 og 2.

Til nr. 17 (§ 12 f, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at clearingcentraler og værdipapircentraler ikke længere skal være omfattet af § 12 f, stk. 1, da disse fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 18 (§ 12 g i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede § 12 g pålægger bestyrelsen for et selskab omfattet af § 7, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. en pligt til at fastlægge en mangfoldighedspolitik for bestyrelsen, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer. Den foreslåede bestemmelse svarer til § 70, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

En mangfoldighedspolitik bør indeholde en beskrivelse af, hvordan selskabet vil sikre mangfoldighed i bestyrelsen, for eksempel ved at sikre en rekruttering, der tiltrækker kandidater med en bred vifte af kvalifikationer og kompetencer til bestyrelsen. En mangfoldighedspolitik bør angive, hvilke kvalifikationer og kompetencer, der er relevante at tillægge vægt ved udpegning af kandidater til bestyrelsen.

Disse kvalifikationer og kompetencer kan være opnået på baggrund af den enkelte kandidats uddannelsesmæssige, erhvervsmæssige eller personlige erfaring. Det skal præciseres, at det står den enkelte bestyrelse frit for at vælge den politik, der findes bedst egnet for det pågældende selskab til at fremme mangfoldigheden i bestyrelsen. Med det foreslåede krav om, at bestyrelsen skal fastlægge en mangfoldighedspolitik, forpligtes bestyrelsen til aktivt at fremme den for selskabet relevante og nødvendige mangfoldighed i bestyrelsen.

Det følger af den nugældende § 12 f, at bestyrelsen i operatører af regulerede markeder, jf. § 7, stk. 1, som har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land, eller som har en balancesum på 500 mio. kr. eller derover i 2 på hinanden følgende regnskabsår, skal opstille måltal for andelen af det underrepræsenterede køn i bestyrelsen og udarbejde en politik at øge andelen af det underrepræsenterede køn på virksomhedens øvrige ledelsesniveauer. Disse operatører vil således fremover både skulle fastlægge måltal for det underrepræsenterede køn i bestyrelsen og en politik for mangfoldighed i bestyrelsen.

Det vil være op til bestyrelserne i de enkelte operatører af regulerede markeder, jf. ovenfor, at fastlægge måltal og politikker på en måde, der er betryggende, og som lever op til de krav, der stilles i henholdsvis den foreslåede § 12 g og § 12 f. Bestyrelsen i operatører af regulerede markeder kan således vælge at indarbejde de opstillede måltal for det underrepræsenterede køn i en fælles politik for bestyrelsens sammensætning, forudsat kravene i begge bestemmelser er opfyldt.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. § 83 i lov om værdipapirhandel m.v., vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om politikken efter den foreslåede § 12 g, i tilstrækkelig grad fremmer mangfoldighed, tage hensyn til, hvilket selskab vurderingen vedrører. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra ESMA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til det selskab, som vurderingen vedrører.

Til nr. 19 (§ 13, stk. 1-3 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen tilrettes på baggrund af den foreslåede nye affattelse af § 7, stk. 1.

Til nr. 20 (§ 23, stk. 4, nr. 9, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring i § 23, stk. 4, nr. 9, i lov om værdipapirhandel m.v. medfører en præcisering af, at tærsklen i bestemmelsen skal beregnes på baggrund af udbud af værdipapirer i hele Den Europæiske Union og lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 21 (§ 23, stk. 4, nr. 10, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring i § 23, stk. 4, nr. 10, i lov om værdipapirhandel m.v. medfører en præcisering af, at tærsklen i bestemmelsen skal beregnes på baggrund af udbud af værdipapirer i hele Den Europæiske Union og lande som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Til nr. 22 (§ 50, stk. 7, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at bestemmelsen tilrettes på baggrund af den foreslåede nye affattelse af § 7 a, stk. 3 og 4.

Til nr. 23 (§§ 51-53, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelserne foreslås ophævet, idet en clearingcentral fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 24 (§ 54, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen i § 54, stk. 1, foreslås ophævet, idet en clearingcentral fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 25 og 26 (§ 54, stk. 1 og 2, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

§ 54, stk. 2, der bliver stk. 1, og stk. 3, der bliver til stk. 2, foreslås tilrettet på baggrund af den foreslåede nye affattelse af § 7 a, stk. 3 og 4.

Til nr. 27 (§ 54, stk. 3 og 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

§ 54, stk. 4 og 5, der bliver til stk. 3 og 4, foreslås ophævet, idet clearingcentraler fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 28-30 (§ 55, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., stk. 7, 1. pkt., og § 56, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelserne foreslås tilrettet på baggrund af det foreslåede § 7 a, stk. 4.

Til nr. 31-33 (§ 57, stk. 1-4, § 57 b, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 57 c, stk. 1 og 2, § 57 d, stk. 3, § 57 e, stk. 1-3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelserne tilrettes på baggrund af den foreslåede nye affattelse af § 7 a, stk. 3 og 4.

Til nr. 34 (§ 57, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen implementerer en ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF med senere ændringer. Ændringen, som følger af CSD-forordningen artikel 70, betyder, at systemer skal notificeres til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i stedet for til Kommissionen.

Til nr. 35 (§ 57 b, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Artikel 87 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen) indeholder en ændring af artikel 9, stk. 1, i direktiv 98/26/EF (finality-direktivet). Direktivet blev ændret i 2009 ved direktiv 2009/44/EF, idet udviklingen havde vist et behov for også at adressere tilfælde, hvor flere systemer er forbundne/interoperable. Det kan for eksempel

være to centrale modparters (CCP'ers) systemer, der er forbundne/interoperable, hvorved det vil være muligt for to deltagere på en markedsplads, hvor de to systemer er forbundne, at cleare handler på tværs af de to CCP'er. Hvis ikke der var forbindelse mellem de to systemer, ville dette ikke være muligt.

Artikel 9, stk. 1, i finality-direktivet omhandler beskyttelse af sikkerhedshaverens rettigheder mod virkningerne af sikkerhedsstillers konkurs. Bestemmelsen blev i 2009 tilføjet interoperable systemer, hvilket blev implementeret ved lov nr. 49 af 2010 i § 57 b, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den pågældende ændring følger op på den situation, at én systemoperatør for eksempel en CCP stiller sikkerhed over for en anden systemoperatør – en anden CCP. Det understreges, at sikkerhedsstillingen ikke berøres af den situation, at der indledes insolvensbehandling mod den systemoperatør (i eksemplet en CCP), der er stillet sikkerhed overfor.

Til nr. 36 (§ 57 b, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen foreslås tilrettet på baggrund af den foreslåede nye affattelse af § 7 a, stk. 3 og 4.

Til nr. 37 (§ 57 e, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen implementerer en ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF med senere ændringer. Ændringen, som følger af CSD-forordningen artikel 70, betyder, at systemer skal notificeres til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed i stedet for til Kommissionen.

Til nr. 38 (§ 57, f, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen foreslås tilrettet på baggrund af den nye affattelse af § 7 a, stk. 3.

Til nr. 39 (§ 58 b, nr. 4, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen foreslås tilrettet på baggrund af den foreslåede nye affattelse af § 7 a, stk. 3 og 4.

Til nr. 40 (§ 59, stk. 1, 4 og 6, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelserne foreslås ophævet, idet en værdipapircentral (CSD) fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 41 og 42 (§ 59, stk. 1 og 2, § 62, stk. 1, § 62, stk. 5, § 64, stk. 1-4, § 65, stk. 1, § 66, stk. 1 og 4, § 67, stk. 1, 2. pkt., og stk. 4, § 69, stk. 1, 1. pkt., § 70, § 71, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 74, § 75, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 77, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 78, nr. 3, § 80, stk. 1, 1. pkt., § 80, stk. 2, § 81, stk. 1 og 4, og § 82, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelserne foreslås tilrettet på baggrund af den foreslåede § 7 a, stk. 4.

Til nr. 43 og 44 (Overskriften i kapitel 20 og §§ 60 og 61 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Overskriften i kapitel 20 og §§ 60 og 61 foreslås ophævet, idet krav til en værdipapircentral (CSD) fremover vil fremgå af CSD-forordningen.

Til nr. 45 (overskriften til kapitel 21 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Overskriften til kapitel 21 tilpasses den nye formulering af § 7 a, stk. 4.

Til nr. 46 og 47 (§ 62, stk. 1, nr. 6, stk. 4 og 5, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelserne foreslås tilrettet på baggrund af den foreslåede § 7 a, stk. 3 og 4.

Til nr. 48 (§ 63 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen foreslås ophævet, idet forbindelser mellem værdipapircentraler (CSD'er) fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 49-53 (§ 64, stk. 2 og 4, 2. pkt., § 65, stk. 2, § 66, stk. 3, § 68, stk. 2 og 3, § 71, stk. 2, § 75, stk. 2, 3. pkt., § 76, stk. 2, § 77, stk. 3, 2. pkt., § 78, nr. 2, § 82, stk. 1, og § 82, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelserne tilrettes på baggrund af forslaget til nyt stk. 4 i § 7 a.

Til nr. 54 (§ 82 i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås at ophæve bestemmelsen om en værdipapircentrals kapitalberedskab. Bestemmelsen hænger sammen med § 8, stk. 3, der ligeledes foreslås ophævet ved dette lovforslag. Ophævelsen er begrundet i, at CSD-forordningen fremover regulerer en værdipapircentral (CSD), og det er derfor ikke muligt at have yderligere krav i lovgivningen som betingelse for en tilladelse.

Til nr. 55 (§ 83, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Finanstilsynets generelle tilsynsbestemmelse i lov om værdipapirhandel m.v. er fastlagt i § 83.

Efter gældende ret påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om værdipapirhandel m.v. samt regler udstedt i medfør af loven, dvs. bekendtgørelser udstedt med hjemmel i lov om værdipapirhandel m.v. Der er dog enkelte undtagelser, som er opregnet i bestemmelsen.

Desuden påser Finanstilsynet overholdelsen med specifikt nævnte forordninger samt niveau-2-regler udstedt i medfør af specifikt nævnte direktiver og forordninger.

Det foreslås, at § 83, stk. 1, ændres, således at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed og samtidig får kompetence til at påse overholdelsen af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen). Forordningen gælder umiddelbart i medlemsstaterne og skal ikke implementeres i national lovgivning, men gør det på visse områder nødvendigt at fastsætte supplerende regler i national ret.

Finanstilsynet skal udover at påse overholdelsen af CSD-forordningen ligeledes påse overholdelsen af de retsakter og tekniske standarder, som Kommissionen kan udstede i medfør af CSD-forordningen (niveau 2-regulering), og som er umiddelbart gældende i medlemsstaterne. Ligeledes skal Finanstilsynet kunne påse overholdelsen af de bekendtgørelser, der udstedes med hjemmel direkte i direktivet..

Derfor foreslås det at udvide opregningen i § 83, stk. 1 således, at Finanstilsynet ligeledes påser overholdelsen af CSD forordningen samt forordninger og regler udstedt i medfør af CSD forordningen.

Derudover foreslås opregningen udvidet til forordninger og regler, som Kommissionen kan udstede i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 236/2012 af 14. marts 2012 (shortselling-forordningen) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 (EMIR-forordningen). Ligeledes skal Finanstilsynet også kunne påse overholdelsen af bekendtgørelser, der udstedes med hjemmel direkte i shortselling-forordningen og EMIR-forordningen.

Tilføjjelsen sikrer, at Finanstilsynet kan sanktionere og udstede tilsynsreaktioner for virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelser i CSD-forordningen og de i forvejen nævnte forordninger i stk. 1, samt forordninger og regler udstedt i medfør CSD-forordningen, shortselling-forordningen og EMIR- forordningen.

Til nr. 56 (§ 83, stk. 12, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen tilrettes på baggrund af den foreslåede nye affattelse af § 7 a, stk. 3 og 4.

Til nr. 57 (§ 84, stk. 2, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at Finanstilsynets bestyrelse tillægges samme kompetence til at behandle sager vedrørende CSD-forordningen, som bestyrelsen er tillagt i forhold til andre aktører på værdipapirmarkedet. Forordningens regler medfører en række ændringer i forhold til de sædvanlige procedurer, der gælder for sager, der behandles af Finanstilsynets bestyrelse. Det er således ikke hensigten, at reglerne i § 84 c, stk. 1, som affattet ved dette lovforslags § 2, nr. 64 om offentliggørelse skal finde anvendelse på afgørelser og politianmeldelser truffet i henhold til forordningens regler. Baggrunden er, at forordningens regler om offentliggørelse som udgangspunkt vil finde anvendelse på alle sanktioner for overtrædelse af forordningen uanset, at bestyrelsen ikke har haft mulighed for at træffe beslutning om, at en konkret sag ikke skal offentliggøres. Dette fremgår af den foreslåede § 84 k, som affattet ved dette lovforslags § 2, nr. 65.

Til nr. 58 (§ 84 a, stk. 6, nr. 31, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Med forslaget til § 84 a, stk. 6, nr. 31, foreslås den generelle tavshedspligt i § 84 a, stk. 1, fraveget i forhold til videregivelse af fortrolige oplysninger til myndigheder, der varetager opgaver under Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen), i det omfang oplysningerne er nødvendige for disse myndigheders varetagelse af opgaver i henhold til forordningen. Baggrunden for den foreslåede ændring er, at forordningens artikel x stiller krav om samarbejde mellem kompetente myndigheder og andre relevante myndigheder. Kompetente myndigheder er defineret i forordningens artikel x. Udtrykket ”andre relevante myndigheder” er defineret i forordningens artikel x. Det kan f.eks. være centralbanker eller tilsynsmyndighederne i et land, hvor en værdipapircentral (CSD) har en filial.

Til nr. 59 (§ 84 b, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at en central modpart (CCP) og en værdipapircentral (CSD) kan anses som part i forhold til Finanstilsynet, hvor tilsynet er den kompetente myndighed.

Til nr. 60 (§ 84 c, stk. 1, 10. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at der i § 84 c, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. tilføjes, at Finanstilsynets pligt til og mulighed for at offentliggøre oplysninger i relation til tilsynet med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen) ikke skal offentliggøres i medfør af denne bestemmelse, men derimod i medfør af § 84 k som affattet ved dette lovforslags § 2 nr. 65.

Til nr. 61 (§ 84 k, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at der i § 84 k, i lov om værdipapirhandel m.v. indsættes en ny bestemmelse om Finanstilsynets pligt til og mulighed for at offentliggøre oplysninger i relation til tilsynet med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen). Det samme skal gælde for centrale modparter (CCP'er), i forbindelse med en tilladelse i henhold til

EMIR-forordningen, mens overtrædelse af EMIR-forordningen i øvrigt er reguleret af § 84 g, som hidtil.

Stk. 1. fastsætter, at Finanstilsynet skal offentliggøre påbud, påtale eller tvangsbøde for overtrædelse af EMIR-forordningen for så vidt angår centrale modparter (forordningens afsnit III, IV og V) og CSD-forordningen for så vidt angår værdipapircentraler (CSD'er) – (forordningens afsnit III og IV). Det fastsættes, at navnet på den virksomhed eller den fysiske person, som meddeles en påtale, et påbud eller en tvangsbøde for overtrædelse af EMIR-forordningen eller CSD-forordningen også skal offentliggøres. Offentliggørelsen skal ske på Finanstilsynets hjemmeside.

Bestemmelsen skal gælde tilsvarende for Finanstilsynets bestyrelses afgørelser om påtaler, påbud og tvangsbøder i de i stk. 2 nævnte sager. Finanstilsynets bestyrelse er en del af Finanstilsynet og ikke en selvstændig myndighed.

Stk. 2. fastsætter, at det er de påtaler, påbud eller tvangsbøder, som Finanstilsynet meddeler for overtrædelse af EMIR-forordningen afsnit III, IV og V eller CSD-forordningen afsnit III og IV i medfør af § 93, stk. 3 og 5, samt § 95, der skal offentliggøres. Reglerne vedrører drift af virksomhed som henholdsvis central modpart (CCP) og værdipapircentral (CSD).

Stk. 3. fastsætter, at offentliggørelsen i visse tilfælde skal ske i anonymiseret form, hvis offentliggørelsen vil medføre uforholdsmæssig stor skade, efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse, den finansielle stabilitet vil blive truet, eller de samfundsmæssige hensyn til offentliggørelse ikke er proportionale med hensynet til en person, hvis navn ellers vil blive offentliggjort.

Undtagelsen finder kun anvendelse på de tilfælde, hvor en virksomheds fortsatte drift vil blive truet eller meget væsentlige interesser krænkes. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis der er risiko for, at offentliggørelsen vil medføre et "run" på virksomheden.

Der er endvidere mulighed for at undtage offentliggørelse med navns nævnelse i tilfælde, hvor det vil kunne skade en efterfølgende strafferetlig efterforskning. Ved tvivl vil spørgsmålet om offentliggørelse blive forelagt den relevante politimyndighed.

Derudover er der mulighed for at undtage offentliggørelse med navns nævnelse i tilfælde af, at dette vil medføre en trussel mod den finansielle stabilitet.

Såfremt der er tale om offentliggørelse af navnet på en fysisk person, skal der i henhold til forslaget stk. 3 ligeledes ske offentliggørelse i anonymiseret form, hvis en offentliggørelse af navnet på en fysisk person i det konkrete tilfælde må vurderes ikke at være proportionalt i forhold til hensynet til personen. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor en offentliggørelse med navns nævnelse må vurderes ikke at ville have en tilstrækkelig præventiv effekt i forhold til det indgreb, som offentliggørelsen vil være i vedkommendes personlige integritet.

Stk. 4. fastsætter, at det skal fremgå af offentliggørelsen, såfremt tilsynsreaktionen ankes. Et efterfølgende resultat af en anke skal ligeledes offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside hurtigst

muligt ligesom en status skal offentliggøres. Status kan f.eks. være, at parten efterfølgende trækker sin klage tilbage, eller at sagen afvises, hvorimod status quo ikke skal offentliggøres.

Stk. 5. bestemmer, at offentliggørelse skal ske hurtigst muligt efter, at personen eller virksomheden er underrettet om tilsynsreaktionen. Offentliggørelsen skal fremgå af Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år fra offentliggørelsen.

Til nr. 62 og 63 (§§ 86, stk. 1, 1. pkt., og 87, stk. 1 og 5, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at bestemmelserne tilrettes på baggrund af, at clearingcentraler og værdipapircentraler fremover ikke vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 64 (§ 88, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Efter gældende ret kan afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen på Finanstilsynets vegne i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven eller efter specifikt nævnte forordninger, indbringes for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås, at § 88, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at den almindelige klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet af Finanstilsynet som udgangspunkt finder anvendelse for afgørelser truffet i henhold til CSD-forordningen.

Med ændringen sidestilles disse afgørelser med Finanstilsynets øvrige afgørelser truffet med hjemmel i loven, regler udstedt i medfør af loven eller andre forordninger under Finanstilsynets kompetence.

Til nr. 65 (§ 88, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at clearingcentraler og værdipapircentraler skal udgå af bestemmelsen, da disse fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 66 (§ 88 a, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen foreslås indsat for at tilvejebringe det fornødne hjemmelsgrundlag for erhvervs- og vækstministeren til om nødvendigt at fastsætte administrative bestemmelser til opfyldelse af de afgørelser eller retsakter (niveau 2-regulering), som Kommissionen måtte vedtage efter proceduren i artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1095/2010/EU af 24. september 2010 (ESMA-forordningen).

Det er på tidspunktet for udarbejdelsen af dette lovforslag ikke muligt at vide, hvad indholdet af Kommissionens niveau 2-regulering bliver, herunder om det er nødvendigt at foretage implementering eller supplerende regulering vedrørende niveau 2-reguleringen. Der kan være behov for at kunne gennemføre niveau 2-reguleringen eller vedtage supplerende regulering hurtigere og mere smidigt end gennem vedtagelse af lovforslag.

Da indholdet af niveau 2-reguleringen fra Kommissionen på tidspunktet for lovforslagets udarbejdelse er ukendt, er det ikke muligt at redegøre nærmere for, hvordan disse bemyndigelser vil blive udnyttet.

Erhvervs- og vækstministeren skal kun udnytte den foreslåede bemyndigelse, såfremt det er nødvendigt med henblik på at gennemføre den omhandlede niveau 2-regulering, eller hvis det er nødvendigt at fastsætte danske regler, der supplerer de bestemmelser, som Kommissionen har vedtaget som niveau 2-regulering.

Nedenfor angives ordlyden på de bestemmelser i (CSD-forordningen), som indeholder bemyndigelser til Kommissionen til udstedelse af retsakter på området.

Til nr. 67 (§ 92, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at bestemmelserne tilrettes på baggrund af, at clearingcentraler og værdipapircentraler fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 68 (§ 92, stk. 1, nr. 5, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Den foreslåede ændring i § 92, stk. 1, nr. 5, i lov om værdipapirhandel m.v., indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 9, stk. 1 og 2.

Til nr. 69 (§ 92, stk. 3, 1. pkt., i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at bestemmelserne tilrettes på baggrund af, at clearingcentraler og værdipapircentraler fremover vil være reguleret af CSD-forordningen.

Til nr. 70 (§ 93, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

De foreslåede ændringer er konsekvensændringer som følge af, de foreslåede ændringer i § 9, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at medlemmer af bestyrelse og direktion i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, kan straffes med bøde, såfremt de pågældende ikke giver Finanstilsynet oplysninger som anført i de foreslåede ændringer i § 9, stk. 4, der bliver stk. 5.

Som konsekvens af indsættelsen af § 12 g i lov om værdipapirhandel m.v., tilføjes denne bestemmelse også i § 93, stk. 1. Tilføjjelsen betyder, at overtrædelse af § 12 g skal kunne straffes med bøde. Dette medfører, at bestyrelsen i et selskab omfattet af § 7, stk. 1, kan straffes med bøde, hvis den ikke fastlægger en politik for mangfoldighed, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer, jf. § 12 g.

Til nr. 71 (§ 93, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Det foreslås, at § 93, stk. 3, i lov om værdipapirhandel m.v. ændres, således at bestemmelsen udvides til, at Finanstilsynet kan give en fysisk eller juridisk person, der ikke opfylder sine forpligtelser efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen), påbud om ændring af forholdet. Udvidelsen medvirker til at gennemføre CSD-forordningens artikel 61, som forpligter medlemsstaterne til at fastsætte administrative foranstaltninger for overtrædelse af bestemmelser i forordningen. Disse foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning.

Kravet i CSD-forordningens artikel 61, kan imødegås ved udnyttelse af bemyndigelsen i § 93, stk. 5, i lov om værdipapirhandel m.v., hvorefter Finanstilsynet har hjemmel til at fastsætte regler om straf af bøde ved overtrædelse af bestemmelser indeholdt i Den Europæiske Unions forordninger. Bemyndigelsen gælder kun de pligter, som det findes nødvendigt at strafbelægge for at sikre en effektiv håndhævelse af forordningen. I øvrigt vil bemyndigelsen blive givet under hensyntagen til de almindelige EU-retlige principper. Der gælder for det første et princip om ligebehandling, hvorefter medlemsstaterne er forpligtede til at sikre, at overtrædelser af fællesskabsretten sanktioneres efter samme materielle og processuelle regler, som efter national ret gælder for overtrædelser af samme art og grovhed. Ligeledes gælder et princip om effektivitet, hvorefter sanktionen for overtrædelse af EU-retten skal være effektiv, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Et eksempel på en overtrædelse af CSD-forordningen kan være det tilfælde, at en værdipapircentral (CSD) med tilladelse i henhold til forordningen udvider sine aktiviteter uden forudgående indhentelse af tilladelse hertil fra Finanstilsynet.

Til nr. 72 (§ 95, stk. 1, i lov om værdipapirhandel m.v.)

Bestemmelsen foreslås ændret, således at det også er muligt at pålægge direktion, bestyrelse eller revisor hos en central modpart (CCP) eller en værdipapircentral (CSD) daglige eller ugentlige bøder, hvis selskaberne ikke efterkommer de pligter, som påhviler dem i henhold til EMIR-forordningen eller CSD-forordningen. Hidtil har en clearingcentral og en værdipapircentral været omfattet af bestemmelsen og det er denne retstilstand, der skal fastholdes, også efter de pågældende virksomheder overgår til at være underlagt reglerne i EMIR-forordningen eller CSD-forordningen.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 2, stk. 1, nr. 3, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Med forslaget fastslås, at e-penge-institutter som hidtil kan udbyde betalingstjenester uden særskilt tilladelse hertil, men at dette ikke gælder for udstedere elektroniske penge med begrænset tilladelse. Hvis en sådan udsteder ønsker at udbyde betalingstjenester, må denne søge herom efter bestemmelserne i forslaget til §§ 37-38. Virksomheden er dog berettiget til at udbyde betalingstjenester, der kan anses for driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske betalingstjenester, når de har tilknytning til udstedelse af elektroniske penge, jf. forslaget til § 39 p, stk. 2.

Til nr. 2 (§ 4, nr. 10, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

I henhold til den nuværende § 4, nr. 10, finder lov om betalingstjenester og elektroniske penge ikke anvendelse på tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der alene understøtter udbuddet af betalingstjenester.

Med den foreslåede præcisering til § 4, nr. 10, vil disse tjenester fortsat være undtaget fra loven, bortset fra § 79 om forbud mod urimelige priser og avancer ved gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument som defineret i § 6, nr. 9, eksempelvis betaling foretaget med et betalingskort.

Den foreslåede ændring medfører, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i henhold til § 79 vil kunne gribe ind over for udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, som ved fastsættelsen af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion anvender urimelige priser og avancer.

§ 79 er en videreførelse af § 15 i den dagældende lov om visse betalingsmidler. Med ændringen af § 4, nr. 10, sikres, at retstilstanden efter § 15 i daværende lov om betalingsmidler opretholdes.

Bestemmelsen blev indsat i forbindelse med en delvis liberalisering af prisfastsættelsen for betalingskorttransaktioner på internettet i 1999. Bestemmelsen blev skønnet nødvendig, indtil der er etableret konkurrence på markedet for betalingskorttydelser.

§ 79 er udformet generelt, således at den omfatter prisfastsættelsen hos enhver virksomhed, der fastsætter gebyrer og vederlag i forbindelse med kortbetalinger. Der er herved taget højde for, at betalingskortsystemer kan organiseres på mange måder. I nogle systemer udføres flere funktioner i samme selskab. I andre systemer er funktionerne mere eller mindre adskilte. Således kan for eksempel kortudstedelse, betalingsindløsning, betalingsclearing og infrastrukturydelser i forbindelse med betalingsformidling foregå i forskellige virksomheder. Bestemmelsen omfatter alle virksomheders prisfastsættelse i forbindelse med kortbetalinger, herunder udbydere af betalingstjenesters fastsættelse af gebyrer m.v. til kortindehavere, vederlag og gebyrer fastsat over for betalingsmodtagere, vederlag og gebyrer fastsat over for udbydere af betalingstjenester af virksomheder for infrastrukturydelser, og clearing og gebyrer fastsat af betalingsmodtagere, eksempelvis forretninger, over for kortindehavere.

Til nr. 3 (§ 4, nr. 15-17, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Med den foreslåede ændring til *nr. 15*, finder loven om betalingstjenester og elektroniske penge ikke anvendelse på vederlagsfrie betalingssurrogater.

Et betalingssurrogat er defineret som et system, der kan benyttes til at erhverve varer og tjenesteydelser, uden at det udgør en betalingstjeneste. Et vederlagsfrit betalingssurrogat kan eksempelvis være en digital fordring på en vare eller tjenesteydelse, som en forbruger har modtaget som led i en reklamekampagne.

Da en forbruger ikke påtager sig nogen risici ved erhvervelse af et vederlagsfrit betalingssurrogat, vurderes det, at markedsføringslovens regler om god markedsføringsskik udgør en tilstrækkelig forbrugerbeskyttelse på dette område.

Betalingssurrogater er ikke omfattet af det gældende betalingstjenestedirektiv – Europaparlamentets- og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007, om betalingstjenester i det indre marked. Danmark har tilføjet bestemmelser om betalingssurrogater, fordi de var omfattet af den tidligere lov om visse betalingsmidler.

Med ændringsforslaget nr. 15 undtages vederlagsfrie betalingssurrogater fra lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Med *nr. 16* foreslås, at betalingssurrogater, hvor beløbet ikke kan overstige 3.000 kr., og der ikke er mulighed for automatisk genopladning, undtages fra lov om betalingstjenester og elektroniske penge, med undtagelse af § 39 s, som blandt andet fastsætter forbrugerens ret til indløsning af restværdien til pålydende værdi, idet der ikke findes at være et beskyttelsesbehov forbundet med disse, der står mål med de administrative byrder forbundet med anmeldelse m.v. Ved automatisk genopladning forstås, at et betalingssurrogat kan blive fyldt op, eksempelvis gennem debitering af et betalingskort, efterhånden som de lagrede ydelser bliver forbrugt.

Som eksempler på betalingssurrogater på under 3.000 kr., som ikke automatisk kan genoplades, kan nævnes mindre gavekort, vaskekort til bilvaskehaller, forudbetalte parkeringsbilletter, 10-turskort til svømmehallen eller fitnesscenteret, mindre loyalitetsprogrammer, diverse spilletjenester og visse forudbetalte kantinekort.

Ændringen indebærer, at betalingssurrogater på under 3.000 kr., hvor der ikke kan ske automatisk genopladning, ikke længere skal anmeldes til Forbrugerombudsmanden.

Betalingssurrogater på under 3.000 kr., som ikke automatisk kan genoplades, vil fortsat være omfattet af markedsføringslovens regler om god markedsføringsskik, som vurderes at udgøre en tilstrækkelig forbrugerbeskyttelse.

Med forslaget til nr. 17, undtages endvidere elektroniske penge på op til 3.000 kr. med begrænset anvendelse fra lov om betalingstjenester og elektroniske penge, hvis den elektroniske fordring ikke automatisk kan genoplades. Som eksempel herpå kan nævnes køb hos ét butikscenter eller én handelsstandsforening. Samtidig er det en forudsætning, at udbyderens samlede forpligtelser i forbindelse med udestående elektroniske penge ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro. Undtagelsen omfatter også accessorisk betalingstjenestevirksomhed, der alene knytter sig til udstedelsen af de elektroniske penge.

Kun elektroniske penge, som både har begrænset anvendelsesområde, jf. § 39 p, stk. 1, nr. 1, og hvor der maksimalt kan være udestående elektroniske penge mod udstederen på op til 5 mio. euro, undtages fra loven, jf. § 39 p, stk. 1, nr. 2.

Ændringen indebærer, at butikcentre og handelsstandsforeninger typisk ikke længere vil være omfattet af loven, bortset fra § 79, og derfor ikke vil skulle søge om tilladelse til udstedelse af eksempelvis gavekort hos Finanstilsynet.

Hvis en bruger har flere elektroniske fordringer eller betalingssurrogater hos den samme udsteder, skal disse betragtes som ét samlet tilgodehavende, uanset om midlerne er lagret på flere forskellige instrumenter.

Det vurderes, at markedsføringslovens regler om god markedsføringsskik samtidig med § 39 s i lov om betalingstjenester og elektroniske penge udgør en tilstrækkelig forbrugerbeskyttelse i forhold til de omtalte fordringer på under 3.000 kr. på dette område.

Til nr. 4 (§ 7, stk. 3, nr. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

I medfør af § 7, stk. 3, nr. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge fremgår, at en ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut både skal indeholde stiftelsesoverenskomst og stiftelsesdokument. Selskabsloven anvender kun begrebet stiftelsesdokument, hvorfor det i § 7, stk. 3, nr. 1, foreslås, at en ansøgers virksomhed kun skal indsende et stiftelsesdokument.

Til nr. 5 (§ 18, stk. 1 og 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.)

Ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 er bestemmelserne i CRD IV om krav til ledelsens egnethed og hæderlighed (fit & proper) implementeret i lov om finansiel virksomhed. Med henblik på at ensarte egnetheds- og hæderlighedskravene på tværs af den finansielle lovgivning, således at disse lægger sig op ad § 64 i lov om finansiel virksomhed, foreslås ændringerne i § 64 udbredt til de øvrige hovedlove under Finanstilsynets tilsyn.

Den foreslåede ændring i § 18, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, præciserer således kravene til det enkelte ledelsesmedlems egnethed. Et medlem af direktionen eller bestyrelsen og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens aktiviteter omfattet af loven, skal, jf. det foreslåede § 18, stk. 1, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage sin stilling eller udøve sit hverv i de pågældende virksomheder omfattet af loven. Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor

ledelsesmedlemmet tiltræder stillingen eller hvervet, og i hele den periode hvori den pågældende varetager stillingen eller hvervet. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør eller eventuel ledelsesansvarlig, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i virksomheden og dermed, at den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 18, stk. 1.

Der opstilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost, en ledelsesansvarlig for virksomhedens aktiviteter omfattet af loven eller et medlem af bestyrelsen samt hvilken virksomhed omfattet af loven, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse inden for den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om et stort og komplekst betalings- eller e-penge-institut. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et ledelsesmedlem har særlig indsigt i betalingsinstitutters forhold. Her vil en særlig indsigt i en anden branche, som er relevant for det pågældende institut, kunne være tilstrækkeligt. De øvrige kompetencer hos andre medlemmer af bestyrelsen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om en person opfylder kravene i det foreslåede § 18, stk. 1.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til stillingen i den konkrete virksomhed omfattet af loven. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre kompleks virksomhed omfattet af loven, men at dette ikke gør sig gældende i forhold til et stort og komplekst institut. Derfor kan man ikke tage sin vurdering med sig fra et institut til et andet.

Det foreslåede § 18, stk. 2, har til formål at sikre, at medlemmer af direktionen eller bestyrelsen og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomheden, har den fornødne hæderlighed til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling. Den foreslåede bestemmelse præciserer de gældende krav til det enkelte ledelsesmedlems hæderlighed. Efter det foreslåede § 18, stk. 2, skal et ledelsesmedlem have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en virksomhed omfattet af loven, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed og integritet. Ledelsesmedlemmer skal endvidere have et godt omdømme. Det er vigtigt at opretholde sektorens omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, og hensynet hertil tilsiger, at også medlemmer af ledelsen i et betalingsinstitut skal have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche.

Et medlem af ledelsen skal effektivt kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse. For så vidt angår de ledelsesmedlemmer, som selv udgør en del af den daglige ledelse, omfatter begrebet »den daglige ledelse« den øvrige del af den daglige ledelse.

Kravene i det foreslåede § 18, stk. 2, skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor ledelsesmedlemmet tiltræder hvervet eller stillingen, og i hele den periode hvori den pågældende bestrider hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder en stilling som ledelsesmedlem, påser Finanstilsynet, om vedkommende har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse og dermed, om den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 18, stk. 2.

§ 18, stk. 2, som med lovforslaget bliver stk. 3, angiver som hidtil de forhold, som kan medføre, at en person ikke anses for at have et tilstrækkeligt godt omdømme og dermed den fornødne hæderlighed. Det kan for eksempel være vanskeligt at have tillid til, at et ledelsesmedlem kan varetage virksomhedens interesser på betryggende vis, hvis vedkommende har påført virksomheden tab, eller hvis Finanstilsynet gentagne gange må give virksomheden påbud, fordi lovgivningen på væsentlige områder ikke er overholdt, og der dermed er grund til at antage, at ledelsesmedlemmet ikke vil varetage sin stilling på forsvarlig måde.

Ledelsesmedlemmer skal løbende leve op til kravene om egnethed og hæderlighed, hvilket understøttes af, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i de foreslåede stk. 1 og 3, angivne forhold, når vedkommende tiltræder som ledelsesmedlem, og herefter løbende ved ændringer i forhold efter de foreslåede stk. 2 og 3. Finanstilsynet vil i forbindelse med vurderingen af, om et ledelsesmedlem har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed, tage hensyn til, i hvilket betalingsinstitut den pågældende indtræder i ledelsen. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EBA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den virksomhed, hvori den pågældende besidder en ledelsespost.

Til nr. 6 (§ 18, stk. 4, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.)

Den foreslåede ændring i § 18, stk. 3, der med lovforslaget bliver stk. 4, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 18, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at der ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen lever op til de foreslåede stk. 2 og 3, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Til nr. 7 (§ 18, stk. 5, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.)

Den foreslåede ændring i § 18, stk. 4, der bliver stk. 5, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 18, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen har pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende de foreslåede stk. 1 og 3 i forbindelse med deres indtræden i virksomhedens ledelse, og forhold omfattet af stk. 2 og 3, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Til nr. 8 (§18 c i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.)

Den foreslåede § 18 c pålægger bestyrelsen i en virksomhed omfattet af loven en pligt til at fastlægge en mangfoldighedspolitik for bestyrelsen, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer.

En mangfoldighedspolitik bør indeholde en beskrivelse af, hvordan bestyrelsen vil sikre mangfoldighed i bestyrelsen, for eksempel ved at sikre en rekruttering, der tiltrækker kandidater med en

bred vifte af kvalifikationer og kompetencer. En mangfoldighedspolitik bør også angive, hvilke kvalifikationer og kompetencer, der er relevante at tillægge vægt ved udpegning af kandidater til bestyrelsen.

Disse kvalifikationer og kompetencer kan være opnået på baggrund af den enkelte kandidats uddannelsesmæssige, erhvervsmæssige eller personlige erfaring. Det skal præciseres, at det står den enkelte bestyrelse frit for at vælge den politik, der findes bedst egnet for den pågældende operatør til at fremme mangfoldigheden i bestyrelsen. Med det foreslåede krav om, at bestyrelsen skal fastlægge en mangfoldighedspolitik, forpligtes bestyrelsen til aktivt at fremme den for virksomheden relevante og nødvendige mangfoldighed i bestyrelsen.

Ved Finanstilsynets tilsyn med den foreslåede § 18 c, jf. § 86 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om politikken efter § 18 c i tilstrækkelig grad fremmer mangfoldighed, tage hensyn til, hvilken virksomhed vurderingen vedrører. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EBA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den virksomhed, som vurderingen vedrører.

Til nr. 9-11 (§ 20, stk. 7, 1. og 2. pkt., og § 20, stk. 8, lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Med den foreslåede ændring i § 20, stk. 7, 1. pkt., fastsættes i overensstemmelse med direktivet om betalingstjenester (2007/64/EF), at betalingsinstitutter, der udøver andre aktiviteter som nævnt i § 11, er forpligtet til samtidig med årsrapporten at indsende særskilte regnskabsoplysninger for henholdsvis betalingstjenester og andre aktiviteter til Finanstilsynet. Der er således ikke længere krav om, at oplysningerne skal indarbejdes i årsrapporten, og oplysningerne er derved ikke tilgængelige for offentligheden.

I henhold til forslaget til ændring af § 20, stk. 7, 2. pkt. skal regnskabsoplysningerne være ledsaget af en revisionserklæring udarbejdet af betalingsinstituttets revisorer. Herved sikres, at der er sammenhæng mellem den reviderede årsrapport og de særskilte regnskabsoplysninger til Finanstilsynet.

Finanstilsynet får i henhold til forslaget til ændring af § 20, stk. 8 hjemmel til at fastsætte nærmere regler om udarbejdelse af regnskabsoplysningerne. Denne hjemmel bør udnyttes til at fastsætte retningslinjer for, i hvilket omfang regnskabsoplysninger skal omfatte resultat- og balanceposter m.v. Det er væsentligt, at regnskabsoplysningerne i sammenhæng med årsrapporten giver tilsynet et grundlag for at foretage en risikovurdering med henblik på stillingtagen til, om kapitalkravet til instituttet skal forhøjes, jf. § 13, stk. 2, eller om betalingstjenestevirksomheden skal udøves i et særskilt selskab, jf. § 7, stk. 5. Finanstilsynets hjemmel til at fastsætte nærmere regler udvides endvidere til at omfatte revisionserklæringen omhandlet i forslaget til § 20, stk. 7, 2. pkt.

Samtidig ophæves Finanstilsynets adgang til at dispensere fra kravet om særskilte regnskabsoplysninger uanset eventuelle andre aktiviteter, da denne adgang ikke er i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets regler. I stedet kan Finanstilsyn med hjemmel i forslagets § 20, stk. 8, fastsætte regler om udarbejdelse af regnskabsoplysninger, der er baseret på en risikovurdering af instituttet og dets aktiviteter.

Til nr. 12 (§§ 37-39 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Ifølge forslaget til § 37, stk. 1, der svarer til den hidtidige § 38, kan Finanstilsynet give virksomheder begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester her i landet. En begrænset tilladelse kan omfatte de aktiviteter, der fremgår af nr. 1 og 2. Betingelserne for at opnå tilladelse er beskrevet i forslaget til § 38.

Betalingstjenestedirektivet (2007/64/EF) giver medlemslandene mulighed for udstedelse af sådanne begrænsede tilladelse, og således at det i vidt omfang overlades til medlemslandet at fastsætte betingelserne.

En begrænset tilladelse kan kun anvendes til udbud af betalingstjenester her i landet. Det er således ikke muligt på baggrund af den begrænsede tilladelse at udbyde betalingstjenester i andre medlemslande. Dette er i overensstemmelse med direktivets artikel 26, nr. 3.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er berettiget til at udøve andre forretningsaktiviteter efter de til enhver tid gældende regler herom.

Efter nr. 1 kan der gives tilladelse til at udbyde betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser. Dette er i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivet (2007/64/EF), hvor det af artikel 3, litra k, fremgår, at tjenester baseret på instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer eller tjenesteydelser inden for udstederens forretningssteder eller i henhold til kommerciel aftale med udstederen enten inden for et begrænset net af udbydere eller for en begrænset række varer eller tjenesteydelser, er undtaget fra direktivet.

Et betalingsinstrument er defineret i loven som enhver form for personligt instrument eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren benytter til at iværksætte en betalingsordre.

For at opfylde kriteriet om begrænset anvendelse må betalingsinstrumentet kun kunne anvendes

- 1) hos en begrænset kreds af tjenesteudbydere, hvorved forstås, at betalingsinstrumentet kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger, eller
- 2) til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser.

Der er tale om tre alternative krav, hvor betalingsinstrumentet skal opfylde et eller flere af de opregnede kriterier. Der er således ikke krav om, at et betalingsinstrument skal opfylde alle tre betingelser for at blive anset for at være et betalingsinstrument med begrænset anvendelse. Ved butikker eller forretningssteder menes i det følgende både fysiske butikker og internetbutikker.

Hvis et betalingsinstrument kun kan anvendes til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser, er det ikke afgørende, hvor mange forretninger, der accepterer betalingsinstrumentet. Dette kan eksempelvis være en applikation, som kun kan bruges til betaling af drikkevarer, eller et kort, som udelukkende kan anvendes til taxakørsel.

Som yderligere eksempler på betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse kan nævnes følgende:

- 1) Kort, der kun kan anvendes til betaling i et begrænset antal forretninger. Samarbejde mellem flere butikskæder om at modtage hinandens betalingskort vil kunne medføre, at disse kort ikke længere er et betalingsinstrument med begrænset tilladelse.
- 2) Kort, der kan anvendes til betaling for benzin hos en bestemt kæde af benzinstationer uanset om benzinstationerne ejes af benzinselskabet eller for eksempel drives på franchisebasis. Hvis kortet kan anvendes til brug for køb af varer og tjenester i de forretninger, der sædvanligvis befinder sig på benzinstationer, vil der stadig være tale om et betalingsinstrument med begrænset anvendelse, idet disse varer typisk er transportrelaterede eller varer som benyttes under transporten.
- 3) Medlemskort med betalingsfunktion. Som eksempel kan nævnes et medlemskort til et motionscenter, der kan anvendes til betaling for særlige tjenester, som tilbydes af motionscenteret.
- 4) Kort, der kan anvendes til køb af rejser med tog, bus og metro.

Hvorvidt der foreligger et begrænset antal forretninger, vil blive vurderet på baggrund af antallet af forretninger sammenholdt med omsætningens størrelse. Ved vurderingen af, om der foreligger en begrænset række varer eller tjenesteydelser, vil der blive lagt vægt på, om disse varer eller tjenesteydelser har en indbyrdes sammenhæng som for eksempel transportrelaterede ydelser.

Efter nr. 2 kan der gives tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af bilag 1, hvor gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro. På ansøgningstidspunktet tages udgangspunkt i virksomhedens budget,

En virksomhed kan have tilladelse både i henhold til § 37, stk. 1, nr. 1 og nr. 2. Ved beregningen af grænseværdien på 3 mio. euro skal der kun inddrages de transaktioner, som kræver en tilladelse efter nr. 2. Hvis virksomheden også har tilladelse efter nr. 1 til at gennemføre transaktioner med et betalingsinstrument med begrænset anvendelse, skal disse transaktioner ikke medregnes ved opgørelsen efter § 37, stk. 1, nr. 2.

Hvis virksomheden, udover eksempelvis at udbyde selvstændig pengeoverførelsesvirksomhed, tillige er agent for et betalingsinstitut, er det udelukkende de samlede betalingstransaktioner hidrørende fra den selvstændige pengeoverførelsesvirksomhed, der skal medregnes ved opgørelsen efter § 37, nr. 2, og således ikke de betalingstransaktioner, der gennemføres som led i virksomhedens hverv som agent.

Grænseværdien efter § 37, stk. 1, nr. 2, skal herefter beregnes som et rullende gennemsnit. Det vil sige, at gennemsnittet af betalingstransaktioner for de seneste 12 måneder ved udgangen af hver måned ikke må overstige et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro.

Af den gældende lovtekst i § 38, nr. 2, stk. 1, nr. 2, fremgår, at de samlede betalingstransaktioner også omfatter ”betalingstransaktioner gennemført af agenter for hvilke virksomheden har det fulde ansvar”. Dette udgår i overensstemmelse med forslaget til § 38, stk. 4, der fastslår, at virksomheder med begrænset tilladelse ikke kan have agenter.

Den foreslåede *stk. 2* svarer til gældende regler, som fastslår, at en tilladelse til at udøve aktiviteter omfattet af § 37, stk. 1, nr. 2, på baggrund af begrænset volumen bortfalder, hvis gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3. mio. euro pr. måned.

Ifølge forslaget kan virksomheden fortsætte sin aktivitet i henhold til stk. 1, nr. 2, mens ansøgningen behandles, hvis virksomheden senest 30 dage efter, at den tilladte betalingstransaktionsvolumen er overskredet, indsender en fyldestgørende ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut efter § 7, stk. 2, i loven.

At ansøgningen skal være fyldestgørende vil sige, at ansøgningsskemaet skal være fuldstændig udfyldt, og at alle lovpligtige bilag skal være vedlagt.

Opnår virksomheden ikke tilladelse som betalingsinstitut, må den indstille de omhandlede aktiviteter.

Forslaget til § 38 fastsætter de betingelser, som skal være opfyldt, hvis en virksomhed skal have begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester enten i henhold til § 37, stk. 1, nr. 1, eller nr. 2. Tilladelser kan gives til fysiske og juridiske personer. Tilladelse kan gives til et eller flere af de aktiviteter, der fremgår af bilag 1 til loven.

Hvis en virksomhed med begrænset tilladelse ikke længere opfylder betingelserne, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen, jf. lovens § 90, stk. 1, nr. 3.

Efter § 38, *stk. 1, nr. 1* skal virksomheden have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Definitionen af hjemsted følger den til enhver tid gældende ifølge dansk ret. Bestemmelsen i den nuværende lov om, at Finanstilsynet kan give begrænset tilladelse til virksomheder med hovedkontor og hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, ophæves, da denne bestemmelse ikke er i overensstemmelse med direktivet (2007/64/EF. Finanstilsynet har ikke givet sådanne tilladelser til udenlandske virksomheder.

Efter *nr. 2* skal medlemmerne af virksomhedens ledelse opfylde kravene til egnethed og hæderlighed i forslagets § 18. Ledelse omfatter bestyrelse og direktion samt, når det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenester. Ledelsen skal have et godt omdømme og være i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til at udbyde betalingstjenester.

Efter *nr. 3* skal Finanstilsynet vurdere, at ejere af kvalificerede andele af virksomheden ikke vil modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden. I bestemmelsen henvises til loven § 7, stk. 3, nr. 6, der indeholder en tilsvarende bestemmelse for betalingsinstitutter. Ved kvalificeret andel forstås i henhold til definitionen i § 5, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed, direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af virksomheden. Grundlaget for Finanstilsynets vurdering vil være de kvalificerede ejeres omdømme.

Efter *nr. 4* skal virksomheden have forretningsgange på alle væsentlige områder. Kravet til forretningsgange vil bero på en konkret vurdering af virksomhedens forretningsaktiviteter, omfanget heraf og de risici, der er forbundet hermed. De væsentligste områder vil typisk være beskyttelse af bru-

germidler, it-sikkerhed, og forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Andre væsentlige områder kan eksempelvis være aftaleindgåelse, dokumentation for gennemførte transaktioner og fejlhåndtering.

Virksomhedens forretningsgange skal bidrage til at sikre, at virksomheden kan gennemføre en forsvarelig drift i overensstemmelse med gældende regler, herunder de særlige regler, der gælder for betalingstjenestevirksomhed i henhold til lov om betalingstjenester og elektroniske penge, hvidvaskloven m.v. Forretningsgangene skal derfor tage udgangspunkt i de operationelle og finansielle risici, som virksomheden påtager sig i forbindelse med sin virksomhed. Virksomheden skal have effektive forretningsgange og procedurer til at identificere og forvalte, overvåge og rapportere om risici, samt forsvarelige interne kontrolprocedurer.

Ifølge *stk. 2* skal ansøgning om begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i *stk. 1* er opfyldt, herunder de oplysninger, der er nævnt i nr. 1-4. De nævnte oplysninger er ikke udtømmende, idet Finanstilsynet herudover kan anmode om supplerende oplysninger, hvis dette vurderes at have betydning for sagen.

Efter § 38, *stk. 2, nr. 1* er det en betingelse, at ansøgningen indeholder en beskrivelse af virksomhedens forretningsmodel og forretningsomfang, herunder nuværende og planlagte betalingstjenester og andre aktiviteter samt et budget for det kommende regnskabsår med oplysning om de forventede samlede betalingstransaktioner opgjort månedligt med en gennemsnitsberegning, jf. § 37, *stk. 1, nr. 2*,

Ansøgningen skal indeholde fyldestgørende oplysninger om, hvilke af de aktiviteter, der er nævnt i bilag 1, som virksomheden har til hensigt at udøve. Det skal oplyses, om ansøgeren vil udbyde betalingstjenester baseret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse eller betalingstjenester, hvor omfanget af betalingstransaktioner ikke overskrider grænseværdien i § 37, *stk. 1, nr. 2*.

Hvis ansøgeren har til hensigt at udbyde betalingstjenester med begrænset anvendelse, skal ansøgningen indeholde en beskrivelse af anvendelsesområdet for betalingsinstrumentet samt begrundelse for, at tjenesten er omfattet af § 37, *stk. 1, nr. 1*. Disse oplysninger skal gøre det muligt for Finanstilsynet at vurdere, om tjenesten opfylder kravene til at være et betalingsinstrument med begrænset anvendelse. For en beskrivelse af kravene hertil henvises til bemærkningerne til forslagens § 37, *stk. 1, nr. 1*.

Der gælder ikke kapitalkrav til virksomhederne, men derimod krav om sikring af brugermidler i henhold til de regler, der forventes fastsat af Finanstilsynet, jf. forslaget til § 38, *stk. 5*.

Efter *nr. 2* skal der gives oplysninger om virksomhedens ledelse, og når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenester, der dokumenterer, at kravene i henhold til forslagens § 18 er opfyldt.

Finanstilsynet har udarbejdet et særligt skema, som skal udfyldes, når et ledelsesmedlem skal godkendes af Finanstilsynet i medfør af § 18. Endvidere skal et ledelsesmedlem indsende oplysninger om relevant erhvervserfaring fra de foregående 10 år, samt en straffeattest.

I øvrigt henvises der til bemærkningerne til § 18 i loven.

Efter *nr. 3* skal ansøger indsende oplysninger om personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret ejerandel i virksomheden, størrelsen af disse ejerandele og dokumentation for disses egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden. Finanstilsynet har udarbejdet et skema, som skal benyttes ved godkendelse af ejere, der direkte eller indirekte har en kvalificeret ejerandel.

Efter *nr. 4* skal ansøgningsvirksomheden indsende væsentligste forretningsgange til Finanstilsynet. Det forudsættes, at dette sker efter nærmere anvisninger fra tilsynet, der foretager en konkret vurdering af behovet.

Det følger af § 38, *stk. 3*, at §§ 18 a og b i loven finder tilsvarende anvendelse for virksomheder med begrænset tilladelse.

Ifølge § 18 a, *stk. 1* skal virksomheden have en whistleblowerordning, hvor de ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af loven.

I det omfang en virksomhed kun beskæftiger 5 ansatte eller færre, findes det ikke at være proportionalt at kræve, at virksomheden skal etablere en whistleblowerordning. Denne undtagelse vil finde anvendelse for mange af virksomhederne med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, idet disse ofte er mindre virksomheder med få ansatte.

Ordningen skal være etableret senest 3 måneder efter, at virksomheden har ansat den sjette ansatte. Dog kan Finanstilsynet i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at det vil være formålsløst, at der oprettes en ordning, kunne dispensere fra kravet i § 18 a, *stk. 1*.

Dispensation kan alene gives, hvor der foreligger særlige forhold, som tilsiger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at stille krav om etablering af en whistleblowerordning. Eksempler herpå kan være, hvis overskridelsen af grænsen på 5 ansatte er midlertidig, eller hvis virksomheden er under afvikling.

At kanalen tillige skal være uafhængig og selvstændig betyder, at der skal etableres en selvstændig funktion, der er uafhængig af den daglige ledelse, og hvor indberetning kan ske uden om de normale procedurer, f.eks. direkte til den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne.

De dele af lov om betalingstjenester og elektroniske penge, som er under tilsyn af Forbrugerombudsmanden og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, er ikke omfattet whistleblowerordningen.

Ordningen efter det foreslåede *stk. 1* skal være indrettet således, at indberetninger om en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af finansiel regulering skal kunne foretages anonymt.

At indberetninger skal kunne foretages anonymt indebærer, at den, der indberetter en overtrædelse, kan gøre dette fuldstændigt anonymt f.eks. via en løsning på virksomhedens intranet, hvor der kan indsendes indberetninger uden angivelse af navn, uden mulighed for sporing af computerens IP-

adresse og lignende. Indberetningerne bør som udgangspunkt alene være tilgængelige for den afdeling eller medarbejder, som behandler indberetningerne.

Den foreslåede bestemmelse regulerer ikke, hvorvidt informationerne, der indberettes via ordningen, skal videregives til Finanstilsynet eller anden myndighed. Pligten til at videregive informationerne kan følge af anden særlovgivning, jf. eksempelvis hvidvaskloven, hvoraf fremgår, at mistænkelige kundetransaktioner skal indberettes til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 18 a i loven.

Af § 18 b, stk. 1, fremgår det, at en virksomhed ikke må udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet virksomheden, herunder en ansat eller et bestyrelsesmedlems.

Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling omfattet. Ufordelagtig behandling kan foruden afskedigelse, f.eks. være degradering, forflyttelse, chikane eller lignende.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 18 b.

I forslaget til § 38, stk. 4 præciseres, at virksomheder med en begrænset tilladelse ikke må anvende agenter ved udbud af betalingstjenester. En agent er i lovens § 6, nr. 18, defineret som en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbuddet af betalingstjenester. Anvendelse af agenter vurderes at stille betydelige krav til styring og kontrol med henblik på overholdelse af gældende regler. Det foreslås derfor, at muligheden for at anvende agenter forudsætter en tilladelse som betalingsinstitut, hvilket svarer til Finanstilsynets fortolkning af de nugældende regler.

Forslaget til § 38, stk. 5, svarer til den tidligere § 37, stk. 4. Finanstilsynet forventes at fastsætte regler om sikring af brugermidler. Bestemmelsen giver mulighed for at stille krav om sikring af brugermidler, både i de situationer, hvor udbyderen med den begrænsede tilladelse udøver andre aktiviteter end betalingstjenester, men også i de situationer, hvor virksomheden kun udbyder betalingstjenester. Finanstilsynet skal ved udarbejdelse af regler tilstræbe, at brugermidler sikres i rimeligt omfang ud fra et proportionalitetsprincip. Reglerne skal beskrive, i hvilke tilfælde brugermidler skal sikres og hvordan der skal stilles sikkerhed.

Ifølge forslagets § 39, stk. 1, skal virksomheder med begrænset tilladelse snarest muligt underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder væsentlige ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Finanstilsynet skal have oplysninger om ændringer i ledelse og kvalificerede ejere med henblik på at kunne foretage vurdering af, om disse opfylder kravene. Kriteriet for, om Finanstilsynet skal underrettes, f.eks. om ændringer i indholdet af forretningsgange, er, at tilsynet må antages at have lagt vægt på forholdene ved beslutning om tilladelse.

Virksomheden skal være opmærksom på, om virksomhedens forretningsaktiviteter holdes inden for rækkevidden af den begrænsede tilladelse. Sker der ændringer i antallet af betalingsmodtagere, så der ikke længere foreligger et betalingsmiddel med begrænset anvendelse, eller indtræder der et nyt

bestyrelsesmedlem, skal Finanstilsynet underrettes. Der henvises i øvrigt til den særlige underretningspligt i § 39, stk. 2.

Det følger af *stk. 2*, at en virksomhed med begrænset tilladelse i henhold til § 37, stk. 2, skal underrette Finanstilsynet, når gennemsnittet af betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned. Som nævnt under bemærkningerne til § 37, stk. 2, bortfalder en tilladelse i dette tilfælde, medmindre virksomheden inden 30 dage indsender en fyldestgørende ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut, jf. § 7, stk. 2..

Efter forslaget *stk. 3* skal virksomheder med begrænset tilladelse hver den 1. april indsende en række oplysninger til Finanstilsynet, herunder erklæring om, at virksomheden fortsat opfylder betingelserne for at få begrænset tilladelse. Denne oplysningspligt supplerer den almindelige underretningspligt i henhold til forslagets § 39, stk. 1-2. Mere specifikt skal erklæringen i henhold til nr. 2 og 3 indeholde oplysning om gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder opgjort pr. måned samt oversigt over virksomhedens ledelse og kvalificerede ejere. Det forudsættes, at erklæringen er underskrevet af virksomhedens ledelse.

Til nr. 13 (§ 39 j, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Med den forslåede ændring i § 39, j, stk. 2, fastsættes i overensstemmelse med direktivet om elektroniske penge (2009/110/EF), at e-penge-institutter, der udøver andre aktiviteter som omhandlet i § 39, e, stk. 4, er forpligtet til samtidig med årsrapporten at indsende særskilte regnskabsoplysninger for 1) aktiviteter omfattet af § 39 e, stk. 1, nr. 1-3, og 2) andre aktiviteter omfattet af § 39 e, stk. 1, nr. 4, til Finanstilsynet. Der er således ikke længere krav om, at oplysningerne skal indarbejdes i årsrapporten, og oplysningerne er derved ikke tilgængelige for offentligheden.

I henhold til forslaget skal regnskabsoplysningerne være ledsaget af en revisionserklæring udarbejdet af betalingsinstitutts revisorer. Herved sikres, at der er sammenhæng mellem den reviderede årsrapport og de særskilte regnskabsoplysninger til Finanstilsynet.

Det fremgår af nuværende § 39, j, stk. 1, at § 20, stk. 1-6 og 8 finder tilsvarende anvendelse på e-penge-institutter. Der henvises i forbindelse hermed til bemærkningerne til forslaget nr. 13 om ændring af § 20, stk. 8.

Til nr. 14 (§ 39 l, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Forslaget til ændring af § 37 l, stk. 1, vedrører sikring af brugermidler i de situationer, hvor et e-penge-institut udøver andre aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 4. De gældende regler stiller alene krav om sikring af brugermidler i tilfælde af eventuel forudbetaling indtil det tidspunkt, hvor brugeren får stillet de elektroniske penge til disposition. Reglerne stiller derimod ikke krav om sikring af brugermidler i den periode, hvor de elektroniske penge er udestående, hvilket betyder, at brugere med elektroniske penge vil lide tab i tilfælde af udsteders konkurs.

Det foreslås derfor, at brugermidler skal sikres senest ved afslutningen af den arbejdsdag, hvor midlerne er modtaget, hvilket er i overensstemmelse med e-pengedirektivet (2009/110/EF). Det følger heraf, at midlerne skal sikres fra dette tidspunkt og indtil det tidspunkt, hvor brugerne har anvendt de elektroniske penge. Direktivet giver kun mulighed for at fastsætte regler om sikring af brugermidler i de tilfælde, hvor instituttet udøver andre aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 4.

§ 39 l, stk. 1-2, angiver forskellige måder, hvorved kravet om sikring af brugermidler kan opfyldes. I henhold til stk. 3 fastsætter Finanstilsynet herudover nærmere regler om sikring af brugermidler i henhold til stk. 1-2, herunder om undtagelser fra kravet om sikring.

Til nr. 15 (§§ 39 p-r i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Forslaget til § 39, p, stk. 1, svarer til den hidtidige bestemmelse. Det fremgår heraf, at Finanstilsynet kan give virksomheder begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge her i landet. En begrænset tilladelse kan omfatte de aktiviteter, der fremgår af nr. 1 og 2. Betingelserne for at opnå tilladelse er beskrevet i forslaget til § 39 r.

Forslaget er baseret på e-pengedirektivet (2009/110/EF), der giver medlemslandene mulighed for udstedelse af sådanne begrænsede tilladelser, og hvor det i vidt omfang overlades til medlemslandet at fastsætte betingelserne.

En begrænset tilladelse kan kun anvendes til udstedelse af elektroniske penge her i landet. Det er således ikke muligt på baggrund af den begrænsede tilladelse at udstede elektroniske penge i andre medlemslande. Dette er i overensstemmelse med direktivet.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester er berettiget til at udbyde andre forretningsaktiviteter efter de til enhver tid gældende regler herom.

I medfør af § 39 p stk. 1, nr. 1, kan en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge omfatte elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse. Et »instrument« skal forstås i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets artikel 3, litra k, jf. artikel 1, stk. 4, i e-pengedirektivet, som omfatter tjenester baseret på instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer eller tjenesteydelser inden for en begrænset kreds af tjenesteudbydere eller til en begrænset række varer eller tjenesteydelser.

Elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser betegnes i det følgende som »elektroniske penge med begrænset anvendelse«.

Elektroniske penge med begrænset anvendelse kan kun anvendes hos en begrænset kreds af tjenesteudbydere, hvorved forstås, at de elektroniske penge kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger eller til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser.

Der er tale om alternative krav, hvor anvendelsesområdet for de elektroniske penge kan opfylde et eller flere af de opregnede kriterier. Der er således ikke krav om, at anvendelsesområdet for de elektroniske penge skal opfylde alle betingelser for, at der er tale om elektroniske penge med begrænset anvendelse. Ved forretninger menes både fysiske butikker og internetbutikker. Vurderingen af, om der foreligger elektroniske penge med begrænset anvendelse, skal ske på baggrund af de anvendelsesmuligheder, der er tilknyttet de elektroniske penge.

Som nævnt ovenfor, kan elektroniske penge, der kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger, være omfattet af § 39 p, nr. 1. Dette vil for eksempel kunne være tilfældet, hvis alle forretninger i et butikscenter går sammen om i fællesskab at udstede et gavekort, som kun kan anvendes hos centerets forretninger med alle butikscenterets forretninger som selskabsdeltagere. Sådanne kort vil blive anset for at have begrænset anvendelse, fordi de kun kan bruges hos et begrænset antal forretninger.

Hvis de elektroniske penge kun kan anvendes til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser, er det ikke afgørende, hvor mange modtagere der tager imod de elektroniske penge.

Et eksempel på elektroniske penge, der kun kan bruges til at erhverve en begrænset række varer, er en elektronisk brugerkonto, hvortil bruger kan indbetale penge, for derefter senere fra brugerkontoen at kunne gennemføre køb af flyrejser hos forskellige flyselskaber.

Et andet eksempel kunne være en applikation med en tilknyttet personlig brugerkonto, der gør det muligt udelukkende at betale i en kæde, som alene sælger computere og relaterede ydelser. Der er alene tale om elektroniske penge, hvis udstedelse sker i en anden juridisk enhed end forretningen, som modtager de elektroniske penge. Hvis udsteder og betalingsmodtager er sammenfaldende, er der tale om et betalingssurrogat. I eksemplet omfatter computerkæden derfor forskellige juridiske enheder i form af franchisede butikker m.v.

Hvor virksomhedens samlede forpligtelser i forbindelse med de uindfrieede elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, kan de elektroniske penge efter forslaget til *nr. 2* udstedes af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge.

En udsteder af elektroniske penge, der på intet tidspunkt har udestående elektroniske penge for et beløb, der modsvarer en værdi på over 5 mio. euro, kan derfor nøjes med at ansøge om en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Ved »uindfrieede elektroniske penge« forstår de af virksomheden udstedte elektroniske penge, som indehaveren af de elektroniske penge endnu ikke har anvendt, med tillæg af de midler, som udstederen har modtaget fra bruger som forudbetaling med henblik på veksling til elektroniske penge.

Med de foreslåede ændringer vil der være tilfælde, hvor udstedelse af elektroniske penge undtages fra loven, herunder kravet om tilladelse fra Finanstilsynet til udstedelse af elektroniske penge. Dog undtages der ikke fra bestemmelsen om brugers ret til indløsning af restværdien.

Udstedelse af elektroniske penge falder udenfor loven, hvis nedenstående kriterier alle er opfyldt;

- Beløbet på de uindfrieede elektroniske penge ikke kan overstige 3.000 kr.
- Der ikke er mulighed for automatisk genopladning
- Både § 39 p nr. 1 og 2 er opfyldt.

I de nævnte eksempler ovenfor er det derfor forudsat, at de uindfrieede elektroniske penge overstiger et beløb på 3.000 kr.

I forslaget til § 39 p, stk. 2, fastslås, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge er berettiget til at udbyde betalingstjenester, der kan anses for driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske betalingstjenester, når de har tilknytning til udstedelse af elektroniske penge, jf. forslaget til § 39 p, stk. 2. Hvis virksomheden herudover ønsker at udbyde andre betalingstjenester, skal virksomheden søge om tilladelse hertil. Virksomheden er berettiget til at udbyde andre forretningsaktiviteter efter de til enhver tid gældende regler herom.

Den foreslåede § 39 p, stk. 3 er en gengivelse af tidligere stk. 1 til den hidtidige § 39 q, stk. 1, som fastslår, at en tilladelse til at udøve aktiviteter omfattet af § 37, stk. 1, nr. 2, på baggrund af begræn-

set volumen bortfalder, hvis gennemsnittet af virksomhedens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske penge overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

Ifølge forslaget kan virksomheden fortsætte sin aktivitet i henhold til stk. 1, nr. 2, mens ansøgningen behandles, hvis virksomheden, senest 30 dage efter, at den tilladte volumen er overskredet, indsender en fyldestgørende ansøgning om tilladelse som e-penge-institut, jf. § 39 a. Ansøgningen skal i henhold til forslaget være fyldestgørende, hvilket vil sige, at ansøgningsskemaet skal være fuldstændig udfyldt, og at alle lovpligtige bilag skal være vedlagt.

Opnår virksomheden ikke tilladelse som e-penge-institut, må den indstille sine aktiviteter.

Forslaget til § 39 q fastsætter de betingelser, som skal være opfyldt, hvis en virksomhed skal have begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge enten i henhold til § 39 p, stk. 1, nr. 1, eller nr. 2. Tilladelser kan gives til fysiske og juridiske personer.

Betingelserne svarer til de betingelser, der gælder for at opnå begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, hvorfor der henvises til bemærkninger til forslagens § 38 stk. 1

Hvis en virksomhed med begrænset tilladelse ikke længere opfylder betingelserne, kan Finanstilsynet inddrage tilladelsen, jf. lovens § 90, stk. 1, nr. 3.

Ifølge § 39 q, stk. 2, skal ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt, herunder de oplysninger, der er nævnt i nr. 1-4. Der henvises til bemærkningerne til forslagens § 37, stk. 4, som indeholder tilsvarende krav om oplysninger, bortset fra, at der for så vidt angår begrænsede tilladelser til udstedelse elektroniske penge yderligere stilles krav om, at virksomheden skal indsende en budgetprognose for det kommende regnskabsår med oplysninger om de forventede samlede udestående elektroniske penge opgjort på månedsbasis. Kravet skal ses i sammenhæng med behovet for at sikre brugermidler, idet Finanstilsynet skal have grundlag for at vurdere, om virksomheden vil være i stand til at gennemføre en forsvarlig drift. De nævnte oplysninger er ikke udtømmende, idet Finanstilsynet herudover kan anmode om supplerende oplysninger, hvis dette vurderes at have betydning for sagen.

Af § 39 q, stk. 3 fremgår, at §§ 18 a og b tilsvarende finder anvendelse for virksomheder med begrænset tilladelse. Bestemmelsen svarer til forslaget til § 38, stk. 3, gældende for begrænsede tilladelser til udbud af betalingstjenester, hvorfor der henvises til bemærkningerne hertil.

I forslaget til § 39 q, stk. 4, præciseres, at virksomheder med en begrænset tilladelse ikke må anvende agenter ved udstedelse af elektroniske penge. En agent er i lovens § 6, nr. 18, defineret som en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbuddet af betalings-tjenester. Anvendelse af agenter vurderes at stille betydelige krav til styring og kontrol med henblik på overholdelse af gældende regler. Det er i overensstemmelse med, hvad der gælder for e-penge-institutter, jf. lovens § 39 n, stk. 2.

I henhold til forslaget til § 39 stk. 5, skal Finanstilsynet fastsætte regler om sikring af midler modtaget fra brugerne. Behovet for sikring af brugermidler er det samme, uanset om virksomheden har opnået tilladelse som e-penge-institut eller begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge. Der henvises derfor til bemærkningerne til ændringsforslaget til § 39 l, stk. 1.

Ifølge forslaget § 39 r skal virksomheder med begrænset tilladelse snarest muligt underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder væsentlige ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Finanstilsynet skal have oplysninger om ændringer i ledelse og kvalificerede ejere med henblik på at kunne foretage vurdering af, om disse opfylder kravene. Kriteriet for, om Finanstilsynet skal underrettes, f.eks. om ændringer i indholdet af forretningsgange, er, at tilsynet må antages at have lagt vægt på forholdene ved beslutning om tilladelse.

Virksomheden skal være opmærksom på, om virksomhedens forretningsaktiviteter holdes inden for rækkevidden af den begrænsede tilladelse. Sker der eksempelvis ændringer i antallet af betalingsmodtagere, så der ikke længere foreligger elektroniske penge med begrænset anvendelse, eller indtræder der et nyt bestyrelsesmedlem, skal Finanstilsynet underrettes. Der henvises i øvrigt til den særlige underretningspligt i stk. 2.

Det følger af *stk. 2*, at en virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge i henhold til § 39 p, *stk. 3*, skal underrette Finanstilsynet, hvis virksomhedens samlede forpligtelser hidrørende fra udestående elektroniske fordringer overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

Efter forslaget *stk. 3* skal virksomheder med begrænset tilladelse hver den 1. april indsende en række oplysninger til Finanstilsynet, herunder erklæring om, at virksomheden fortsat opfylder betingelserne for at få begrænset tilladelse. Denne oplysningspligt supplerer den almindelige underretningspligt i henhold til forslaget § 39 q, *stk. 1-2*. Mere specifikt skal erklæringen i henhold til nr. 2 og 3 indeholde oplysning om højeste beløb af samlede udestående elektroniske penge i det forrige regnskabsår samt oversigt over virksomhedens ledelse og kvalificerede ejere.

Disse forudsættes, at erklæringen er underskrevet af virksomhedens ledelse.

Til nr. 16 (§ 52, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Lovens § 52, *stk. 2*, foreslås ændret således, at ”mikrobetalingsmidler” ændres til ”mikrobetalingsinstrumenter”, som defineret i lovens § 6, nr. 11. Den foreslåede ændring er alene af sproglig karakter.

Til nr. 17 (§ 73, stk. 3, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Med ændringen til § 73, *stk. 3*, foreslås at fremtidige betalingsordrer kan tilbagekaldes, samt at forbrugerne kan henvende sig til udbyderne (typisk pengeinstitutterne), som fører betalerens konto, og som har ansvaret for, at kun berettigede betalinger gennemføres samt for at tilbagekalde såvel en betalingsordre som et samtykke til at foretage fremtidige betalinger.

Forslaget skal ses på baggrund af, at Forbrugerombudsmanden i stigende grad er blevet gjort opmærksom på, at forbrugere har problemer med at få standset løbende betalinger, der bliver trukket på deres konto.

Der kan både være tale om situationer, hvor forbrugeren bestrider, at der er indgået en aftale, men hvor den erhvervsdrivende fortsætter med at hæve beløb på forbrugers konto, og situationer, hvor forbrugeren af egen vilje har indgået en aftale, men hvor den erhvervsdrivende fortsætter med at hæve beløb, selvom forbrugeren har opsagt aftalen.

Der er tale om løbende aftaler, f.eks. abonnementsaftaler, og der vil typisk være tale om kortbetalinger, hvor forbrugeren har oplyst sine kortdata til den erhvervsdrivende, som herefter benytter de oplyste data til løbende at hæve beløb på den betalingskonto, som betalingskortet er knyttet til.

Udbydere af betalingsinstrumentet (typisk pengeinstitutterne) henviser i meget vidt omfang betalere til selv at rette henvendelse til betalingsmodtageren og angiver, at de ikke kan standse fremtidige betalinger fra bestemte betalingsmodtagere. Forbrugeren er derfor ofte nødt til at spærre det betalingskort, hvorfra de uautoriserede betalinger foregår, og oprette et nyt betalingskort, herunder med nyt kortnummer m.v.

Det fremgår direkte af betalingstjenestedirektivets, direktiv 2007/64/EF, artikel 54, stk. 3, 2. pkt., at et samtykke til at gennemføre en række betalingstransaktioner kan tilbagekaldes, ligesom dette er i overensstemmelse med almindelige obligationsretlige regler. Ifølge betalingstjenestedirektivet skal der således kun overholdes en frist i forhold til den enkelte betalingsordre, der er i proces, mens fremtidige betalingstransaktioner altid vil kunne tilbagekaldes.

Til nr. 18 (§ 85, stk. 3, nr. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring af, at der indsættes et nr. 4 i § 85.

Til nr. 19 (§ 85, stk. 3, nr. 3, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Det foreslås med § 85, stk. 3, nr. 4, også at gøre det muligt for virksomhederne at behandle oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument, og hvad de har købt, når dette sker med samtykke fra betaleren, og det udelukkende er betaleren selv, der kan få adgang til de behandlede oplysninger.

Efter de gældende regler kan behandling af oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument alene ske i de situationer, der er angivet i § 85 stk. 3 og 4, som gør udtømmende op med muligheden for at behandle sådanne oplysninger. Af stk. 3 og 4 fremgår, at der alene kan ske behandling, når det er nødvendigt for at gennemføre eller korrigere en betalingstransaktion, for at hindre misbrug eller i forbindelse med retshåndhævelse, rådgivning om brug af betalingsinstrumentet, eller til brug for udbyders tilpasning af betalingssystemet.

Intentionen med bestemmelserne er at sikre, at oplysninger om, hvor en betaler har brugt sit betalingsinstrument, ikke vil kunne anvendes til markedsføring og lignende.

Med den foreslåede undtagelse vil betaler kunne give samtykke til, at behandling af oplysninger om, hvor betaler har benyttet sit betalingsinstrument, hvis denne behandling alene har til formål at stille information til rådighed for betaler selv. Endvidere skal behandlingen ske på en sådan måde, at alene betaler har adgang til de sammenstillede oplysninger.

Undtagelsen i nr. 3 betyder, at § 85, stk. 3 ikke finder anvendelse på behandling af oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsmiddel, når dette sker for at stille oplysningerne elektronisk til rådighed for betaler selv. Det følger heraf, at ansatte i instituttet, heller ikke har adgang til oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument, og ikke må opfordre betaler til at overlade oplysningerne til sig, herunder særlig ikke i forbindelse med rådgivning, markedsføring eller kreditgivning.

Til nr. 20 (§ 87, stk. 5, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

I medfør af § 347 b i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet påbyde en finansiel virksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed.

Med henblik på at ensarte kravene til virksomheder under Finanstilsynets tilsyn, foreslås det, at § 347 b i lov om finansiel virksomhed skal finde anvendelse for virksomhederne omfattet af tilladelseskravene i lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Der henvises til lovbemærkningerne til § 347 b i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 21-22 (§ 89 a, stk. 1-4, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.)

De foreslåede ændringer i § 89 a, stk. 1-4, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 18, stk. 1 og 2.

Til nr. 23 (§ 90, stk. 1, nr. 5, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Den foreslåede ændring er af ren sproglig karakter, idet der henvises til lov om forebyggende foranstaltninger *mod* hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

Til nr. 24 (§ 99 a i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Efter *stk. 1* kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen få adgang til en virksomheds eller en sammenslutnings lokaler og transportmidler med henblik på dér at foretage en kontrolundersøgelse.

En kontrolundersøgelse foretages, hvis Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil undersøge, om en virksomhed overtræder §§ 40 og 77-81 samt artikel 6 og 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 samt artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 260/2012/EU af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning nr. 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i euro (SEPA-forordningen) eller medvirker til, at andre virksomheder overtræder nævnte bestemmelser.

I forbindelse med en kontrolundersøgelse kan styrelsen gennemgå og kopiere materiale, som findes i virksomheden. Dette omfatter f.eks. kontrakter, regnskabsmateriale, forretningsbøger m.v.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har også mulighed for at gennemgå og kopiere materiale fra virksomhedens eller sammenslutningens it-system. Det gælder også, selvom it-systemet eller data-lagre (servere m.v.) fysisk befinder sig uden for virksomheden, f.eks. fordi edb-driften er outsourcet, eller fordi datalagrene (servere m.v.) ligger hos en anden virksomhed i samme koncern.

Bestemmelsen giver også adgang til sikkerhedskopier (backup), som virksomheden har taget. I det omfang oplysninger opbevares i virksomhedens it-system (f.eks. en computer eller en server), skal virksomhedens personale gøre oplysningerne tilgængelige for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

For at sikre, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får adgang til det nødvendige materiale, kan det være nødvendigt at kunne kræve mundtlige forklaringer fra repræsentanter, for den virksomhed eller sammenslutning, der er undergivet kontrolundersøgelsen.

Begrebet repræsentanter for virksomheden skal fortolkes bredt, og omfatter enhver ejer, medejer eller ansat, der kan repræsentere virksomheden.

Indholdet af de mundtlige forklaringer, der kan afkræves under en kontrolundersøgelse, må alene angå oplysninger om faktuelle forhold vedrørende genstanden for kontrolundersøgelsen. Som eksempler kan nævnes oplysninger om virksomhedens organisationsdiagram, medarbejdernes arbejdsområder, hvor en særlig enhed eller medarbejder fysisk er placeret eller, hvor virksomhedens forretningspapirer opbevares.

Det følger af kapitel 4 om selvinkriminering i lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke kan kræve mundtlige forklaringer efter stk. 1 i det tilfælde, hvor styrelsen har en sådan konkret mistanke om et strafbart forhold, at der er grundlag for at rejse sigtelse.

I sådanne tilfælde skal Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen gå frem efter retsplejelovens regler og gøre den pågældende bekendt med retten til ikke at udtale sig.

Med forslaget indføres der tillige en adgang til, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i forbindelse med en kontrolundersøgelse får mulighed for at forlange, at en virksomheds bestyrelsesmedlemmer, direktionsmedlemmer og andre ansatte viser indholdet af deres lommer, tasker o. lign. Bestemmelsen er helt i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i konkurrenceloven, og såfremt personen nægter, vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke selvstændigt tømme vedkommendes lommer, tasker o. lign., men styrelsen vil anmode om politiets bistand hertil.

Når politiet som led i en kontrolundersøgelse bistår Konkurrences- og Forbrugerstyrelsen med at tømme lommer, tasker o. lign., sker det i medfør af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens beføjelser i betalingstjenesteloven.

Princippet om »legal privilege« vil således også gælde for dokumenter m.v., der er fundet i ansattes lommer, tasker o. lign., på samme måde som det gælder for andre dokumenter m.v. fundet under Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens kontrolundersøgelser.

Med den forslåede *stk. 2* vil Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen også kunne få adgang til oplysninger placeret hos en ekstern databehandler, såfremt det ikke er muligt, at få adgang til oplysningerne hos den, der er genstand for kontrolundersøgelsen.

Denne adgang forudsætter, at det ikke er muligt for styrelsen at få adgang til oplysningerne hos virksomheden eller sammenslutningen selv. Adgang til en ekstern databehandler forudsætter, at styrelsen indhenter en ny retskendelse.

Adgangen til at foretage kontrolundersøgelser hos en ekstern databehandler er subsidiær i forhold til adgangen til det elektroniske materiale hos den virksomhed eller sammenslutning, der er undergivet kontrolundersøgelsen.

Besøg hos en ekstern databehandler kan derfor først ske, når Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen under en kontrolundersøgelse hos en virksomhed eller sammenslutning konstaterer, at det ikke er muligt at få adgang til eksternt placerede oplysninger direkte fra virksomheden.

Stk. 3, fastslår, at en kontrolundersøgelse skal ske på baggrund af en retskendelse.

Anmodning om retskendelse forelægges for en byret, som efter retsplejelovens § 694 er kompetent til at træffe afgørelse om politiets begæringer om ransagning, beslaglæggelse og edition under efterforskningen af en straffesag, jf. lovens kapitel 73-74. Efter denne bestemmelse kan retsmødet på begæring af politiet som udgangspunkt afholdes ved enhver kreds, hvor oplysning i sagen må antages at kunne tilvejebringes.

Bestemmelsen giver politiet en betydelig frihed til under efterforskningen at skønne over, i hvilken retskreds retsmøder bør afholdes, jf. s. 16 i betænkning nr. 622/1971 om efterforskning i straffesager m.v.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vil have en tilsvarende frihed til at skønne over, i hvilken retskreds retsmøder forud for en kontrolundersøgelse bør afholdes.

Med *stk. 4* indføres der en adgang for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen til under en kontrolundersøgelse at lave en identisk elektronisk kopi (en såkaldt spejling) af dataindholdet af elektroniske medier, såsom f.eks. en computers harddisk.

Bestemmelsen fastslår, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen kan lave en spejling af alle de data, som ligger på relevante computere og lignende, herunder også af slettede filer, skjult materiale m.v., med henblik på at gennemgå indholdet efter kontrolundersøgelsen. Herved sikres det, at styrelsen får tid til at lave en mere tilbundsående undersøgelse af de medtagne data, uden at dette behøver at ske på virksomhedens lokaliteter til gene for virksomheden.

Den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, har krav på, at denne selv eller en af denne udpeget repræsentant kan være til stede og overvære gennemgangen af det spejlede materiale. Det vil sige, at den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, vil være stillet, som hvis gennemgangen af computeren foregik under selve kontrolundersøgelsen.

Den, der er genstand for kontrolundersøgelsen, har efter forslaget krav på, at det spejlede materiale slettes senest 40 hverdage efter kontrolundersøgelsen, såfremt Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen vurderer, at materialet ikke indeholder beviser for en overtrædelse af de bestemmelser som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen fører tilsyn med efter betalingstjenestelovens §§ 78-81.

Er der grundlag for at gå videre med sagen, herunder eventuelt at oversende sagen til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, skal det spejlede materiale opbevares forseglet, indtil sagen er endeligt afsluttet. Dette sker af hensyn til bevissikringen i sagen. F.eks. kan der tænkes at forekomme tilfælde, hvor det af en part i en sag vil blive betvivlet, om en given oplysning stammer fra det spejlede materiale. I sådanne tilfælde vil forseglingen kunne brydes, og det vil være muligt at efterprøve indsigelsen.

Det spejlede materiale opbevares af den myndighed, der behandler sagen, og først når sagen er endeligt afsluttet, vil det forseglede spejlede materiale blive slettet.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har pligt til senest 40 hverdage efter kontrolundersøgelsen at give kopier af det materiale, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har taget kopi af fra spejlingen til brug for den efterfølgende sag, til den, der er genstand for kontrolundersøgelsen. Den pågældende kan anmode om, at kopierne skal være i papirform eller i elektronisk form.

Fristerne i stk. 4 kan i særlige tilfælde forlænges, jf. bemærkningerne nedenfor til stk. 7.

Til stk. 5 og 6

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen bør tilstræbe at kopiere de ønskede oplysninger under kontrolundersøgelsen i virksomheden. Da en kontrolundersøgelse af hensyn til virksomhederne normalt afsluttes samme dag, som den er påbegyndt, kan det forekomme, at det ikke er muligt at afslutte kopieringen af de ønskede oplysninger inden for denne frist. Det kan f.eks. ske, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke kan få adgang til en bærbar computer, der anvendes af en af virksomhedens ansatte.

Der kan også forekomme tilfælde, hvor en ansat sletter alle filer på sin computer lige før, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen skal undersøge den. I sådanne særlige tilfælde kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen have behov for at medtage den pågældende computer med henblik på, ved anvendelse af særligt udstyr, at få adgang til computeren eller at reetablere slettede informationer.

Det kan f.eks. ske, at der på et meget sent tidspunkt under kontrolundersøgelsen fremkommer materiale, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ønsker at gøre sig bekendt med. Eller der kan opstå problemer med virksomhedens kopimaskiner, som ikke kan løses samme dag. Det kan også være, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen ikke umiddelbart kan få adgang til en computer, der anvendes af en af virksomhedens ansatte, f.eks. fordi vedkommende person ikke er til stede. I sådanne tilfælde kan det være hensigtsmæssigt at forsegle et eller flere lokaler, computere m.v. i virksomheden, idet det herved sikres, at eventuelt bevismateriale ikke bortskaffes.

Ligeledes vil der kunne opstå problemer med virksomhedens kopimaskiner, som i særlige tilfælde nødvendiggør, at noget materiale medtages med henblik på kopiering hos Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

På denne baggrund foreslås det, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen får adgang til at medtage materiale. Adgangen hertil er begrænset til de særlige tilfælde, hvor virksomhedens forhold gør, at det ikke er muligt at få adgang til eller kopiere materialet eller informationsmediet på stedet. Hjemlen til i disse særlige tilfælde at medtage materiale gælder også oplysninger og informationsmedier fra eventuelle eksterne databehandlere.

Det er dog i forhold til materiale indhentet hos en ekstern databehandler en forudsætning, at oplysningerne mv. alene vedrører den virksomhed, som er genstand for kontrolundersøgelsen.

Såvel den virksomhed eller sammenslutning, som er genstand for kontrolundersøgelsen som den eksterne databehandler skal have en kvittering som dokumentation for, hvilket materiale Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har medtaget, og hvorfra i virksomheden mv. det stammer. Materialet skal tilbageleveres senest tre hverdage efter, at en kontrolundersøgelse har fundet sted. Med udtrykket hverdage menes mandag til fredag bortset fra helligdage, grundlovsdag, juleaftensdag og nytårsaftensdag.

Til stk. 7

Forlængelse af fristerne vil i relation til stk. 4 f.eks. tænkes at blive relevant i tilfælde, hvor tekniske forhold gør det vanskeligt at færdiggøre gennemgangen af det spejlede materiale inden for fristen på de 40 hverdage, eller hvor mængden af data indsamlet under en kontrolundersøgelse.

I relation til stk. 5 vil forlængelse af fristerne, f.eks. navnlig kunne ske i tilfælde, hvor det ikke har været teknisk muligt at få adgang til oplysningerne på det medtagne medium, jf. stk. 5.

Til stk. 8

Efter forslaget kan Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen anmode om politiets bistand ved gennemførelse af en kontrolundersøgelse for herved at sikre, at styrelsen ikke forhindres i at udøve sine beføjelser efter stk. 1 og 2.

Til stk. 9

Da der er tale om et væsentlig tvangsindgreb, foreslås det, at kapitel 2 og 3 i lov om retssikkerhed finder anvendelse ved kontrolbesøg efter bestemmelsen.

Til nr. 25 (§ 102, stk. 1, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Den foreslåede ændring af § 102, stk. 1, indebærer, at reglerne om betalingssurrogater omfatter såvel papirbaserede som elektroniske fordringer, omfattet af § 102 stk. 1, nr. 1 til 3. Det indebærer en udvidelse af brugerbeskyttelsen i forhold til papirbaserede betalingssurrogater, dog kun for beløb over 3.000 kr., jf. de foreslåede ændringer til § 4, nr. 15-17.

Til nr. 26 (§ 107, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge.)

Den foreslåede ændring i § 107, stk. 2, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 18, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at medlemmer af bestyrelse og direktion i betalingsinstitut eller en ledelsesansvarlig for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, kan straffes med bøde, såfremt de pågældende ikke giver Finanstilsynet oplysninger som anført i de foreslåede ændringer i § 18, stk. 5.

Som konsekvens af indsættelsen af § 18 c i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, ændres § 107, stk. 2 også. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af § 18 c skal kunne straffes med bøde. Dette medfører, at bestyrelsen i en virksomhed omfattet af loven kan straffes med bøde, hvis den ikke fastlægger en politik for mangfoldighed, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt ledelsesorganets medlemmer, jf. § 18 c.

Til nr. 27-28 (§ 107, stk. 4 og 5, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge)

Det foreslås, i § 107, stk. 4 og 5, at ændre bestemmelserne således, at disse omfatter alle, der undlader at efterkomme et påbud, og ikke alene ”udbydere”, i henhold til de nugældende bestemmelser.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 51, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslåede § 51, stk. 1, nr. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., pålægger bestyrelsen for en investeringsforening pligt til at fastlægge en mangfoldighedspolitik for bestyrelsen, der fremmer tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i § 70, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

En mangfoldighedspolitik bør indeholde en beskrivelse af, hvordan bestyrelsen vil sikre mangfoldighed i bestyrelsen, for eksempel ved at sikre en rekruttering, der tiltrækker kandidater med en bred vifte af kvalifikationer og kompetencer til bestyrelsen. En mangfoldighedspolitik bør angive,

hvilke kvalifikationer og kompetencer, der er relevante at tillægge vægt ved udpegning af kandidater til bestyrelsen.

Disse kvalifikationer og kompetencer kan være opnået på baggrund af den enkelte kandidats uddannelsesmæssige, erhvervsmæssige eller personlige erfaring. Det skal præciseres, at det står den enkelte bestyrelse frit for at vælge den politik, der findes bedst egnet for den pågældende investeringsforening til at fremme mangfoldigheden i bestyrelsen. Med det foreslåede krav om, at bestyrelsen skal fastlægge en mangfoldighedspolitik, forpligtes bestyrelsen til aktivt at fremme den for investeringsforeningen relevante og nødvendige mangfoldighed i bestyrelsen.

Det følger af § 58 i lov om investeringsforeninger m.v., at bestyrelsen i investeringsforeninger, hvor værdien af foreningens aktiver er mindst 500 mio. kr. eller derover i 2 på hinanden følgende regnskabsår, skal opstille måltal for andelen af det underrepræsenterede køn i bestyrelsen og udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på investeringsforeningens øvrige ledelsesniveauer. Disse investeringsforeninger vil således fremover både skulle fastlægge måltal for det underrepræsenterede køn i bestyrelsen og en politik for mangfoldighed i bestyrelsen.

Det vil være op til bestyrelserne i disse investeringsforeninger, jf. ovenfor, at fastlægge måltal og politikker på en måde, der er betryggende, og som lever op til de krav, der stilles i henholdsvis den foreslåede § 51, stk. 1, nr. 5 og § 58. Bestyrelsen kan således vælge at indarbejde de opstillede måltal for det underrepræsenterede køn i en fælles politik for bestyrelsens sammensætning, forudsat kravene i begge bestemmelser er opfyldt.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. § 161 i lov om investeringsforeninger m.v., vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om politikken efter det foreslåede § 51, stk. 1, nr. 5, i tilstrækkelig grad fremmer mangfoldighed, tage hensyn til, hvilken type af investeringsforening, vurderingen vedrører. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra såvel EBA og ESMA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den type af investeringsforening, som vurderingen vedrører.

Til nr. 2 (§ 51, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslåede § 51, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., pålægger bestyrelsen i investeringsforeninger at sikre, at bestyrelsen samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå investeringsforeningens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Den foreslåede bestemmelse svarer til § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Bestyrelsen for en investeringsforening skal tilrettelægge sit arbejde i overensstemmelse med vedtægterne og lovgivningen, så den sikrer en forsvarlig og hensigtsmæssig ledelse af foreningen. Den gældende § 51 i lov om investeringsforeninger mv. indeholder en række opgaver, som bestyrelsen er forpligtet til at udføre. Bestyrelsen for en investeringsforening skal bl.a. fastlægge den overordnede politik for foreningens virksomhed, identificere de enkelte afdelingers risici og fastlægge deres risikoprofil på grundlag af den fastlagte investeringspolitik og fastsætte en politik for interessekonflikter. Bestyrelsen skal derudover løbende forholde sig til de enkelte afdelingers risikoprofil, og om direktionen varetager sine opgaver i overensstemmelse med bestyrelsens retningslinjer til direktionen.

Udover § 51 er kravene til bestyrelsen i investeringsforeninger er bl.a. fastlagt i bekendtgørelse om ledelse, styring og administration af danske UCITS (herefter ledelsesbekendtgørelsen), der har hjemmel i lov om finansiel virksomhed og lov om investeringsforeninger m.v. Det er bestyrelsens hovedopgave at fastlægge de overordnede og strategiske rammer for foreningen og dens aktiviteter, herunder træffe beslutning om foreningens forretningsmodel.

Det foreslåede § 51, stk. 4, understreger, at bestyrelsen har pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder faglige kompetencer, nødvendig viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af investeringsforeningen og håndtering af dens risici. Bestyrelsens forpligtelse gælder i relation til de forhold, som i dag er anført i ledelsesbekendtgørelsen, men også i relation til bestyrelsens øvrige ansvar og opgaver, som følger af § 51 og øvrig lovgivning gældende for investeringsforeninger.

Den viden og erfaring, som bestyrelsen som minimum skal besidde, indebærer for eksempel, at den skal være i stand til at udfordre direktionen på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål til direktionen og forholde sig kritisk til svarene. Uanset investeringsforeningens forretningsmodel og den i vedtægterne fastlagte investeringspolitik må det forventes, at medlemmerne af bestyrelsen samlet set har den fornødne grundviden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelse af investeringsforeninger, formueforvaltning etc. Udover den fornødne grundviden kan der være særlige forhold, der kræver en særskilt viden, f.eks. hvis investeringsforeningen har komplekse afdelinger eller flere forskellige afdelinger. Relevant ledelseserfaring kan ud fra en konkret vurdering være opnået fra andre poster i andre typer af finansielle virksomheder.

Bestyrelsen skal løbende vurdere, om ændringer i investeringsforeningens forretningsmodel eller risikoprofil giver anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. § 161 i lov om investeringsforeninger m.v., vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om en bestyrelse i en investeringsforening tilsammen har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring, tage hensyn til den enkelte investeringsforenings forhold. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EBA og ESMA, i det omfang sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til investeringsforeningen.

Det bemærkes, at bestyrelsen i henhold til ledelsesbekendtgørelsen § 4, stk. 3, har pligt til løbende at vurdere, om dens medlemmer tilsammen besidder den fornødne viden og erfaring om foreningens risici til at sikre en forsvarlig drift af foreningen. Denne bestemmelse vil blive ophævet ved den førstkommende revision af ledelsesbekendtgørelsen, således at bestyrelsens forpligtelse fremover alene følger af lov om investeringsforeninger m.v.

Som konsekvens af indsættelsen af et nyt stk. 4 bliver de nugældende stk. 4-6 til stk. 5-7.

Til nr. 3 (§ 52, stk. 1, nr. 6, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslåede § 52, stk. 1, nr. 6, i lov om investeringsforeninger m.v., pålægger bestyrelsen for en SIKAV pligt til at fastlægge en mangfoldighedspolitik for bestyrelsen, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i § 70, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

En mangfoldighedspolitik bør indeholde en beskrivelse af, hvordan bestyrelsen vil sikre mangfoldighed i bestyrelsen, for eksempel ved at sikre en rekruttering, der tiltrækker kandidater med en bred vifte af kvalifikationer og kompetencer til bestyrelsen. En mangfoldighedspolitik bør angive, hvilke kvalifikationer og kompetencer, der er relevante at tillægge vægt ved udpegning af kandidater til bestyrelsen.

Disse kvalifikationer og kompetencer kan være opnået på baggrund af den enkelte kandidats uddannelsesmæssige, erhvervsmæssige eller personlige erfaring. Det skal præciseres, at det står den enkelte bestyrelse frit for at vælge den politik, der findes bedst egnet for den pågældende SIKAV til at fremme mangfoldigheden i bestyrelsen. Med det foreslåede krav om, at bestyrelsen skal fastlægge en mangfoldighedspolitik, forpligtes bestyrelsen til aktivt at fremme den for SIKAV'en relevante og nødvendige mangfoldighed i bestyrelsen.

Det følger af § 58 i lov om investeringsforeninger m.v., at bestyrelsen i SIKAV'er, hvor værdien af SIKAV'ens aktiver er mindst 500 mio. kr. eller derover i 2 på hinanden følgende regnskabsår, skal opstille måltal for andelen af det underrepræsenterede køn i bestyrelsen og udarbejde en politik for at øge andelen af det underrepræsenterede køn på SIKAV'ens øvrige ledelsesniveauer. Disse SIKAV'er vil således fremover både skulle fastlægge måltal for det underrepræsenterede køn i bestyrelsen og en politik for mangfoldighed i bestyrelsen.

Det vil være op til bestyrelserne i disse SIKAV'er, jf. ovenfor, at fastlægge måltal og politikker på en måde, der er betryggende, og som lever op til de krav, der stilles i henholdsvis den foreslåede § 52, stk. 1, nr. 6 og § 58. Bestyrelsen kan således vælge at indarbejde de opstillede måltal for det underrepræsenterede køn i en fælles politik for bestyrelsens sammensætning, forudsat kravene i begge bestemmelser er opfyldt.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. § 161 i lov om investeringsforeninger m.v., vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om politikken efter det foreslåede § 52, stk. 1, nr. 6, i tilstrækkelig grad fremmer mangfoldighed, tage hensyn til, hvilken type af SIKAV, vurderingen vedrører. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra såvel EBA og ESMA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den type af SIKAV, som vurderingen vedrører.

Til nr. 4 (§ 52, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslåede § 52, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., pålægger bestyrelsen i SIKAV'er at sikre, at bestyrelsen samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå SIKAV'ens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Den foreslåede bestemmelse svarer til § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Kravene til bestyrelsen i SIKAV'er er bl.a. fastlagt i bekendtgørelse om ledelse, styring og administration af danske UCITS (ledelsesbekendtgørelsen), der har hjemmel i lov om finansiel virksomhed og lov om investeringsforeninger m.v. Det er bestyrelsens hovedopgave at fastlægge de overordnede og strategiske rammer for SIKAV'en og dens aktiviteter, herunder træffe beslutning om SIKAV'ens forretningsmodel.

Den gældende § 52 i lov om investeringsforeninger mv., indeholder en række opgaver, som bestyrelsen er forpligtet til at udføre. Bestyrelsen for en SIKAV skal bl.a. fastlægge den overordnede

politik for SIKAV's virksomhed, identificere de enkelte afdelingers risici og fastlægge deres risikoprofil på grundlag af den fastlagte investeringspolitik og fastsætte en politik for interessekonflikter. Bestyrelsen skal derudover vælge det investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, der skal administrere SIKAV'en, og løbende forholde sig til SIKAV's vedtægter, og om afdelingernes risikoprofil er forsvarlige i forhold til investeringernes størrelse, likviditet og kompleksitet og de markedsforhold, som SIKAV'en er underlagt. Bestyrelsens pligter omfatter også en løbende vurdering af, om investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet varetager sin opgave i overensstemmelse med den indgåede aftale og den fastlagte investeringsinstruks.

Det foreslåede § 52, stk. 4, understreger, at bestyrelsen har pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder faglige kompetencer, nødvendig viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af SIKAV'en og håndtering af dens risici. Bestyrelsens forpligtelser gælder i relation til de forhold, som i dag er anført i Ledelsesbekendtgørelsen, men også i relation til det ansvar og opgaver, som følger af § 52 og øvrig lovgivning gældende for SIKAV'er.

Den viden og erfaring, som bestyrelsen som minimum skal besidde, indebærer for eksempel, at den skal være i stand til at udfordre investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål til investeringsforvaltningsselskabet eller administrationsselskabet og forholde sig kritisk til svarene. Uanset SIKAV's forretningsmodel og den i vedtægterne fastlagte investeringspolitik må det forventes, at medlemmerne af bestyrelsen samlet set har den fornødne grundviden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelse af SIKAV'er, formueforvaltning etc. Udover den fornødne grundviden kan der være særlige forhold, der kræver en særskilt viden, f.eks. hvis SIKAV'en har komplekse afdelinger eller flere forskellige afdelinger. Relevant ledelseserfaring kan ud fra en konkret vurdering være opnået fra andre poster i andre typer af finansielle virksomheder.

Bestyrelsen skal løbende vurdere, om ændringer i SIKAV's forretningsmodel eller risikoprofil giver anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. § 161 i lov om investeringsforeninger m.v., vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om en bestyrelse i en SIKAV tilsammen har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring, tage hensyn til den enkelte SIKAV's forhold. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EBA og ESMA. i det omfang sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til SIKAV'en.

Det bemærkes, at bestyrelsen i henhold til ledelsesbekendtgørelsen § 5, stk. 3, har pligt til løbende at vurdere, om dens medlemmer tilsammen besidder den fornødne viden og erfaring om SIKAV's risici til at sikre en forsvarlig drift af SIKAV'en. Denne bestemmelse vil blive ophævet ved den førstkomende revision af ledelsesbekendtgørelsen, således at bestyrelsens forpligtelse fremover alene følger af lov om investeringsforeninger m.v.

Som konsekvens af indsættelsen af et nyt stk. 4 bliver de nugældende stk. 4-6 til stk. 5-7.

Til nr. 5 (§ 57, stk. 1 og 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 er bestemmelserne i CRD IV om krav til ledelsens egnethed og hæderlighed (fit & proper) implementeret i lov om finansiell virksomhed. Med henblik på at ensarte egnetheds- og hæderlighedskravene på tværs af den finansielle lovgivning, således at disse lægger

sig op ad § 64 i lov om finansiel virksomhed, foreslås ændringerne i § 64 udbredt til de øvrige hovedlove under Finanstilsynets tilsyn.

Den foreslåede nyaffattelse af § 57, stk. 1, præciserer således kravene til det enkelte ledelsesmedlems egnethed. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en investeringsforening eller af bestyrelsen i en SIKAV skal, jf. det foreslåede § 57, stk. 1, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende forening eller SIKAV. Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, og i hele den periode hvori den pågældende bestrider hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør i en investeringsforening eller som bestyrelsesmedlem i en SIKAV, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i foreningen eller SIKAV'en og dermed, at den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 57, stk. 1.

Der stilles ikke generelle kriterier for hvilke teoretiske eller praktiske krav, som personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller bestyrelsespost samt hvilken type af investeringsforening eller SIKAV, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelsererfaring. For medlemmer af direktionen i en investeringsforening vil der blive lagt vægt på, at personen har erfaring med investeringsstrategier.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i investeringsforeningers eller SIKAV'ers forhold. Her vil en særlig indsigt i anden branche, som er relevante for den pågældende forening eller SIKAV, kunne være tilstrækkeligt. De øvrige kompetencer i bestyrelsen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om en person opfylder kravene i det foreslåede § 57, stk. 1.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til stillingen eller hvervet i den konkrete forening eller SIKAV. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelsererfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre og mindre kompleks investeringsforening eller SIKAV, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en stor og kompleks investeringsforening eller SIKAV. Derfor kan man ikke tage sin vurdering med sig fra en virksomhed omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. til en anden virksomhed.

Det foreslåede § 57, stk. 2, har til formål at sikre, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i en investeringsforening eller af bestyrelsen i en SIKAV, har den fornødne hæderlighed til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling. Den foreslåede bestemmelse præciserer de gældende krav til det enkelte ledelsesmedlems hæderlighed. Efter det foreslåede § 57, stk. 2, skal et medlem af bestyrelsen eller direktionen have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en investeringsforening eller en SIKAV, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed og integritet. Ledelsesmedlemmer skal endvidere have

et godt omdømme. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, og hensynet hertil tilsiger, at også medlemmerne af bestyrelsen og direktionen i investeringsforeninger og medlemmer af bestyrelsen i SIKAV'er skal have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche.

Kravene i det foreslåede § 57, stk. 2, skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, og i hele den periode, hvori den pågældende bestrider hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem i eller en stilling som direktør, påser Finanstilsynet, om vedkommende har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse og dermed, om den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 57, stk. 2.

§ 57, stk. 2, som bliver *stk. 3*, angiver som hidtil de forhold, som kan medføre, at en person ikke anses for at have et tilstrækkeligt godt omdømme og dermed den fornødne hæderlighed. Det kan f.eks. være vanskeligt at have tillid til, at en direktør i en investeringsforening kan varetage foreningens og investorernes interesser på betryggende vis, hvis f.eks. vedkommende har påført foreningen tab, eller hvis Finanstilsynet gentagne gange må give foreningen påbud, fordi den finansielle regulering på væsentlige områder ikke er overholdt, og der dermed er grund til at antage, at direktøren ikke vil varetage sin stilling på forsvarlig måde. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal effektivt kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse. De enkelte direktionsmedlemmer udgør selv en del af den daglige ledelse, og for disse direktionsmedlemmer omfatter begrebet »den daglige ledelse« derfor den øvrige del af den daglige ledelse end direktionsmedlemmet selv.

Medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal løbende leve op til kravene om egnethed og hæderlighed, hvilket understøttes af, at de pågældende har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i de foreslåede i stk. 1 og 3, angivne forhold, når vedkommende indtræder i ledelsen, og herefter løbende ved ændringer i forhold efter de foreslåede stk. 2 og 3. Finanstilsynet vil i forbindelse med vurderingen af, om et ledelsesmedlem har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed, tage hensyn til, i hvilken type af investeringsforening eller SIKAV, den pågældende indtræder i ledelsen. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra såvel EBA og ESMA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den type af investeringsforening eller SIKAV, hvori den pågældende besidder en ledelsespost.

Til nr. 6 (§ 57, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den foreslåede ændring i § 57, *stk. 3*, der med lovforslaget bliver *stk. 4*, i lov om investeringsforeninger m.v., indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 57, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at der ved vurderingen af, om et medlem af bestyrelsen eller direktionen lever op til de foreslåede *stk. 2* og *stk. 3*, nr. 1, 3 og 4, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Til nr. 7 (§ 57, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den foreslåede ændring i § 57, *stk. 4*, der med lovforslaget bliver *stk. 5*, i lov om investeringsforeninger m.v., indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 57, stk. 1

og 2. Ændringen medfører, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen har pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende de foreslåede stk. 1 og 3, i forbindelse med deres indtræden i investeringsforeningens eller SIKAV's ledelse, og forhold omfattet af de foreslåede stk. 2. og 3, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Til nr. 8-11 (§ 115, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 115, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så krav om vedtægtsændring fremrykkes i tid til den generalforsamling, hvor foreningen eller afdelingen træffer beslutning om forenklet afvikling. Ændringerne medfører, at en forening i forhold til gældende ret kan afholde én generalforsamling mindre.

Til nr. 12 (§ 119, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 7 i § 119. Bestemmelsen kodificerer praksis, hvorefter beslutning om fusion af den eneste eller sidste afdeling i en UCITS, hvor denne afdeling er den ophørende enhed ved fusionen, anses for at være en samtidig beslutning om afvikling af UCITS'en.

Når den eneste eller sidste afdeling i en UCITS ophører ved fusion, opfylder UCITS'en ikke reglerne i §§ 6-8 om, at UCITS skal være organiseret med en eller flere afdelinger. Det er derfor naturligt, at en fusionsbeslutning, der indebærer dette, anses for en beslutning om samtidig afvikling af UCITS'en.

Bestemmelsen indeholder et nyt krav om, at UCITS'ens ledelse skal afgive en erklæring om, at gæld, der ikke overtages af den fortsættende enhed som en del af fusionen, er betalt. Der er tale om gæld, der knytter sig til foreningens fællesomkostninger, fx i form af honorar til bestyrelsen. En sådan erklæring skal indsendes til Finanstilsynet i forbindelse med ansøgning om godkendelse af fusionen. Finanstilsynets godkendelse af fusionen vil være en samtidig godkendelse af afvikling af UCITS'en.

Endelig præciserer bestemmelsen, at reglerne om afvikling i § 112 ikke finder anvendelse på denne type afvikling.

Til nr. 13 (§ 125, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Bestemmelsen, der foreslås at gælde for grænseoverskridende fusion, svarer til den, der foreslås i § 7, nr. 8, for nationale fusioner. Der henvises til bemærkningerne til § 7, nr. 8.

Til nr. 14 (§ 130, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 4 i § 130. Bestemmelsen kodificerer praksis, hvorefter beslutning om overflytning af den eneste eller sidste afdeling i en UCITS anses for at være en samtidig beslutning om afvikling af UCITS'en.

Når den eneste eller sidste afdeling i en UCITS overflyttes til en anden UCITS, opfylder UCITS'en ikke reglerne i §§ 6-8 om, at UCITS skal være organiseret med en eller flere afdelinger. Det er derfor naturligt, at en overflytningsbeslutning der indebærer dette, anses for en beslutning om samtidig afvikling af UCITS'en.

Bestemmelsen indeholder et nyt krav om, at UCITS'ens ledelse skal afgive en erklæring om, at gæld til kreditorerne, som afdelingen efter overflytningen ikke hæfter for, er betalt. Der er tale om

gæld, der knytter sig til foreningens fællesomkostninger, fx i form af honorar til bestyrelsen. En sådan erklæring skal indsendes til Finanstilsynet i forbindelse med ansøgning om godkendelse af overflytningen. Finanstilsynets godkendelse af overflytningen vil være en samtidig godkendelse af afvikling af UCITS'en.

Endelig præciserer bestemmelsen, at reglerne om afvikling i § 112 ikke finder anvendelse på denne type afvikling.

Hidtil har afvikling i denne situation været omfattet af reglerne om forenklet afvikling i Finanstilsynets vejledning herom, vejledning nr. 84 af 30. september 2010. De foreslåede regler er en forenkling i forhold til gældende ret og praksis, idet UCITS'en ikke skal udstede proklama i Statstidende og afvente udløb af proklamatiden mod at UCITS'ens ledelse erklærer, at alle kreditorer i foreningen er blevet betalt. I praksis forekommer sådanne kreditorer ikke, men Finanstilsynet kan kun godkende afvikling af en UCITS, hvis tilsynet har sikkerhed for dette. Det vurderes, at denne sikkerhed kan opnås ved en ledelseserklæring som foreslået. Ledelsen vil være ansvarlig, hvis de erklærer, at kreditorerne er betalt, og det efterfølgende viser sig, at der alligevel findes kreditorer.

Til nr. 15 (§ 146 a i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det foreslås, at der efter § 146 indsættes en ny § 146 a, hvormed Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om indberetning af oplysninger om en dansk UCITS' formue, anbringelse af midlerne, likviditet, m.v.

Finanstilsynet vil blandt andet anvende bestemmelsen til i en bekendtgørelse at fastsætte regler om løbende indberetninger, der skal styrke tilsynet med de danske UCITS' investeringsstrategier og omkostninger som led i Finanstilsynets arbejde med at sikre investorbeskyttelse, herunder nærmere regler om hvorledes og hvor ofte, der skal foretages indberetning, samt om indberetningernes nærmere indhold.

Det foreslås desuden at indsætte en ny overskrift for den foreslåede bestemmelse.

Til nr. 16-17 (§ 157, stk. 1 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

De foreslåede ændringer er præciseringer af § 157, stk. 1 og 3, i den gældende lov. Bestemmelsen gennemfører UCITS-direktivets artikel 56, stk. 1, 1. led, og stk. 2, in fine.

Foruden de placeringsgrænser, der i øvrigt er nævnt i kapitel 15 i lov om investeringsforeninger m.v., fastslår stk. 1 en yderligere begrænsning med det særlige formål at forhindre, at en dansk UCITS opnår en betydelig indflydelse på de selskaber, hvori dens midler anbringes. Bestemmelsen er udformet med henblik på at beskytte både den danske UCITS og de selskaber, som afdelingen investerer i.

I den gældende lov omfatter forbuddet »en dansk UCITS eller en afdeling af en dansk UCITS«. Referencen til en afdeling foreslås fjernet for at præcisere, at forbuddet mod at erhverve aktier, der giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse, gælder på UCITS-niveau. Det er fordi, at det er den samme bestyrelse eller det samme investeringsforvaltningsselskab, der afgiver stemmer på alle de aktier, som ejes af de forskellige afdelinger af den danske UCITS.

Begrebet »betydelig indflydelse« benyttes ikke i den danske selskabsret. Udtrykket fremgår imidlertid af UCITS-direktivet, hvorfor begrebet er videreført i denne bestemmelse. IAS/IFRS, det vil sige

regnskabsstandarter udstedt af International Accounting Standards Board, der er en international organisation, der fastsætter regnskabsstandarter, indeholder dog visse kendetegn for, hvornår der foreligger betydelig indflydelse. Disse kendetegn skal også benyttes til vurdering af, om der foreligger betydelig indflydelse efter denne bestemmelse. Eksistensen af betydelig indflydelse hos en investor kommer sædvanligvis til udtryk på én eller flere af følgende måder:

- 1) repræsentation i bestyrelsen eller tilsvarende ledelsesorgan i den virksomhed, der er investeret i,
- 2) deltagelse i beslutningsprocessen,
- 3) væsentlige transaktioner mellem investor og den virksomhed, der er investeret i,
- 4) udveksling af ledende medarbejdere,
- 5) væsentlig teknisk information til rådighed.

Det afgørende er ikke, om nogle af kendetegnene rent faktisk er til stede (de facto) i det enkelte tilfælde, men derimod om der er mulighed for, at de kan indtræde.

Betydelig indflydelse kan således ikke blot defineres som en procentgrænse for, hvor stor en aktiepost, en afdeling eller en investeringsforening besidder.

Det foreslåede *stk. 3* er en præcisering af § 157, *stk. 3*, i den gældende lov og gennemfører UCITS-direktivets artikel 56, *stk. 2*, litra a-d. Det foreslås, at en dansk UCITS ikke må erhverve mere end 10 pct. af aktierne uden stemmeret fra én og samme emittent, 10 pct. af obligationerne fra én og samme emittent, 10 pct. af pengemarkedsinstrumenterne fra én og samme emittent eller 25 pct. af andelene fra én og samme forening, afdeling eller investeringsinstitut.

Foruden de placeringsgrænser, der i øvrigt er nævnt i kapitel 15 i lov om investeringsforeninger m.v., fastslår *stk. 3* yderligere begrænsninger. Hvor de øvrige placeringsgrænser er grænser, der skal beregnes af den danske UCITS formue, skal grænserne i *stk. 3* beregnes på grundlag af emittentens samlede udstedte aktier uden stemmeret, obligationer, pengemarkedsinstrumenter eller andele.

I den gældende lov omfatter forbuddet »en dansk UCITS eller en afdeling af en dansk UCITS«. Referencen til en afdeling foreslås fjernet for at præcisere, at forbuddet mod at erhverve mere end 10 pct. af de aktier, obligationer eller pengemarkedsinstrumenter, som en enkelt emittent har udstedt, gælder på UCITS-niveau. Dette skyldes, at det er den samme bestyrelse eller det samme investeringsforvaltningsselskab, der afgiver stemmer på alle de aktier, som ejes af de forskellige afdelinger af den danske UCITS.

Til nr. 18 (§ 161, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Finanstilsynets generelle tilsynsforpligtelse over for danske UCITS er fastlagt i § 161 i lov om investeringsforeninger m.v. Det følger af § 161, *stk. 1, 1. pkt.*, at Finanstilsynet påser overholdelsen af lov om investeringsforeninger m.v. samt regler udstedt i medfør af loven, dvs. bekendtgørelser udstedt med hjemmel i lov om investeringsforeninger m.v. Der er dog enkelte undtagelser, som er opregnet i § 161, *stk. 1*.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet) indeholder en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede gennemførelsesretsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Disse retsakter og tekniske standarder (niveau 2-regulering) vil som alt overvejende hovedregel blive udstedt som forordninger, der vil være direkte gældende i medlems-

staterne, og som derfor ikke skal implementeres i dansk lovgivning. Et eksempel på en sådan retsakt er Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres på et andet varigt medium end papir eller via et websted.

Finanstilsynet skal som kompetent myndighed ud over at påse overholdelsen af de bestemmelser, der er implementeret i dansk ret i medfør af direktiv 2009/65/EF, ligeledes påse overholdelsen af de retsakter og tekniske standarder, der er udstedt i medfør af direktiv 2009/65/EF, og som er umiddelbart gældende i medlemsstaterne. Tilsynsforpligtelsen følger af artikel 97 i direktiv 2009/65/EF.

Derfor foreslås det at udvide opregningen i § 161, stk. 1, 1. pkt., således at Finanstilsynet ligeledes påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af direktiv 2009/65/EF. Tilføjelsen sikrer, at Finanstilsynet kan sanktionere og udstede tilsynsreaktioner for virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelser i regler udstedt i medfør af direktiv 2009/65/EF.

Til nr. 19 (§ 161, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter det foreslåede stk. 3 kan Finanstilsynet anvende fremmed bistand. Bestemmelsen anvendes i særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet har et presserende behov, eller hvor tilsynet har brug for en speciel ekspertviden. Finanstilsynets brug af eksperter skal ske inden for de almindelige økonomiske rammer, der er fastlagt i finansloven.

Bestemmelsen finder generel anvendelse i tilsynets øvrige lovgivning, ligesom den har været forudsat ved udformningen af de gældende bestemmelser i lovens kapitel 16.

Til nr. 20 (§ 172, stk. 1 og 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

De foreslåede ændringer i § 172, stk. 1 og 2, i lov om investeringsforeninger m.v., indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 57, stk. 1 og 2. Ændringerne medfører, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en investeringsforenings bestyrelse at afsætte en direktør, eller et medlem af bestyrelsen i en investeringsforening eller en SIKAV at nedlægge sit hverv, hvis medlemmet ikke længere opfylder kravene til hæderlighed som angivet i det foreslåede § 57, stk. 2, og som hidtil i stk. 2, der med lovforslaget bliver stk. 3.

Til nr. 21-22 (§ 172, stk. 3 og 4, i lov om investeringsforeninger m.v.)

De foreslåede ændringer i § 172, stk. 3 og 4, i lov om investeringsforeninger m.v., indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 57, stk. 1 og 2.

Til nr. 23 (§ 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

De to første af de foreslåede ændringer i § 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., er indsættelse af henvisninger til de foreslåede § 51, stk. 4, og § 52, stk. 4. Ændringerne medfører, at overtrædelse af § 51, stk. 4, og § 52, stk. 4, kan straffes med bøde, med mindre højere straf kan pålægges efter den øvrige lovgivning. Det betyder, at bestyrelsen for en investeringsforening eller en SIKAV kan straffes med bøde, hvis den ikke sikrer, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå henholdsvis investeringsforeningens eller SIKAV's aktiviteter og de hermed forbundne risici, jf. § 51, stk. 4, og § 52, stk. 4.

Derudover indeholder den foreslåede ændring i § 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v., en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 57, stk. 1 og 2. Denne

ændring medfører, at medlemmer af bestyrelse og direktion i en investeringsforening eller af bestyrelsen i en SIKAV, kan straffes med bøde eller fængsel indtil fire måneder, med mindre højere straf er pålagt efter anden lovgivning, såfremt de pågældende ikke giver Finanstilsynet oplysninger som anført i de foreslåede ændringer i § 57, stk. 4, der bliver stk. 5.

Til nr. 24 (§ 190, stk. 1, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den foreslåede ændring i § 190, stk. 1, 2. pkt., indeholder indsættelse af henvisninger til de foreslåede § 51, stk. 1, nr. 5 og § 52, stk. 1, nr. 6. Ændringerne medfører, at overtrædelse af § 51, stk. 1, nr. 5 og § 52, stk. 1, nr. 6, straffes med bøde. Det betyder, at bestyrelsen i en investeringsforening eller en SIKAV kan straffes med bøde, hvis den ikke fastlægger en politik for mangfoldighed, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt bestyrelsens medlemmer, jf. § 51, stk. 1, nr. 5 og § 52, stk. 1, nr. 6.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 24, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Med forslaget til § 3, stk. 1, nr. 24, foreslås den gældende definition af startkapital ændret til en definition af minimumskapital. Minimumskapitalen foreslås defineret ved en henvisning til artikel 26, stk. 1, litra a – e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Den gældende § 3, stk. 1, nr. 24, definerer startkapital med en henvisning til forvalterens kapitalgrundlag på tidspunktet for modtagelsen af tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde. Kapitalgrundlag er defineret i den gældende § 3, stk. 1, nr. 34, som omhandlet i reglerne i artikel 25 – 88 i forordning (EU) 575/2013, dækkende kapitalgrundlagsposter. Den gældende definition af startkapital er en implementering af definitionen af startkapital i artikel 4, stk. 1, litra s, i direktiv 2011/61/EU, som henviser til bestemmelserne i art. 57, stk. 1, litra a og b, i direktiv 2006/48/EF. Artikel 57, litra a og b, i direktiv 2006/48/EF er pr. 1. januar 2014 blevet erstattet af artikel 26, stk. 1, litra a – e, i forordning (EU) 575/2013. Henvisningen i artikel 4, stk. 1, litra s, i direktiv 2011/61/EU er dermed til de egentlige kernekapitalposter, jf. artikel 26, stk. 1, litra a – e, i forordning (EU) 575/2013. Ved ikke at henvise direkte til disse kapitalposter er den gældende danske definition af startkapital ikke i overensstemmelse med definitionen i artikel 4, stk. 1, litra s, i direktiv 2011/61/EU. Det foreslås derfor at ændre definitionen af startkapital til en definition af minimumskapital, som henviser til artikel 26, stk. 1, litra a – e, i forordning (EU) 575/2013.

Formålet med sondringen mellem startkapital og egenkapital i direktiv 2011/61/EU er at sikre, at forvalteren har en grundlæggende kapital af særlig høj kvalitet således, at forvalteren kan modstå eventuelle tab og levere kontinuerlige og regelmæssige forvaltningsydelser. Det grundlæggende formål med definitionen og brugen af startkapital er dermed at fastsætte et minimumskrav til kapitalens kvalitet og størrelse. Ved at anvende termen startkapital i den gældende § 3, stk. 1, nr. 24, som betegnelsen for denne del af kapitalgrundlaget, kan der opstå misforståelser, idet minimumskravet til kapitalen ikke kun eksisterer på tidspunktet for modtagelsen af tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, men er et kontinuerligt krav, som forvalteren skal leve op til. For at undgå misforståelser ved anvendelse af kravene til forvaltere af alternative investeringsfondes kapital, stilles der derfor forslag om at ændre startkapital til minimumskapital for herved at præcisere anvendelsen heraf.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 34, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 3, stk. 1, nr. 34, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. definerer kapitalgrundlaget for forvaltere af alternative investeringsfonde. Kapitalgrundlaget defineres ved en henvisning til artikel 25-88 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber.

Forvaltere af alternative investeringsfonde er ikke direkte omfattet af forordning (EU) 575/2013, men direktiv 2011/61/EU, der er implementeret i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., indeholder en række henvisninger til direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og til direktiv 2006/49/EF om kravene til investeringsselskaber. Disse to direktiver er pr. 1. januar 2014 ophævet og erstattet af forordning (EU) 575/2013 og direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber. Det følger af ikrafttrædelsesbestemmelserne til forordning (EU) 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, at henvisninger til direktiv 2006/48/EF og direktiv 2006/49/EF i andre EU-retsakter skal forstås som henvisninger til bestemmelser i forordning (EU) 575/2013 og direktiv 2013/36/EU i overensstemmelse med korrelationstabeller, der er udarbejdet som bilag til forordning (EU) 575/2013 og direktiv 2013/36/EU. Dette er baggrunden for, at der i § 3, stk. 1, nr. 34, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. henvises til artikel 25-88 i forordning (EU) 575/2013, således at artikel 25-88 skal anvendes ved opgørelsen af kapitalgrundlaget for forvaltere af alternative investeringsfonde. Finanstilsynet vil udarbejde en vejledning, der nærmere redegør for reglernes anvendelse i forhold til forvaltere af alternative investeringsfonde.

Indeholdt i artikel 25-88 er en række bestemmelser, der bemyndiger Kommissionen til at vedtage regulermæssige tekniske standarder. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) udarbejder udkast til de regulermæssige tekniske standarder og forelægger disse for Kommissionen. Reglerne vil blive udstedt som delegerede retsakter, typisk som umiddelbart gældende forordninger. De regulermæssige tekniske standarder kan i visse tilfælde være relevante for forvaltere af alternative investeringsfonde i forbindelse med opgørelsen af kapitalgrundlaget. For at de regulermæssige tekniske standarder kan finde anvendelse for forvaltere af alternative investeringsfonde, foreslås der indsat en henvisning til regler udstedt i medfør af artikel 25-88 i § 3, stk. 1, nr. 34, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Følgende bestemmelser indeholder bemyndigelser til Kommissionen til at fastsætte regulermæssige tekniske standarder:

Artikel 26, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til regulermæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betydningen af forventet, når det skal fastslås, om en forventet udgift eller et forventet udbytte er blevet fratrukket.

EBA forelægger disse udkast til regulermæssige tekniske standarder for Kommissionen den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede regulermæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 27, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de betingelser, hvorefter de kompetente myndigheder kan fastslå, om en virksomhedstype, som er godkendt i henhold til gældende national lovgivning, kan klassificeres som et gensidigt selskab, et andelsselskab, en sparekasse eller et lignende institut med henblik på denne del.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 28, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) de relevante former for indirekte finansiering af kapitalgrundlagsinstrumenter
- b) hvorvidt og hvornår multiple udlodninger vil udgøre et uforholdsmæssigt stort indhug i kapitalgrundlaget
- c) betydningen af præferenceudlodninger.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 29, stk. 6, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere arten af de nødvendige indfrielsesbegrænsninger, når instituttets nægtelse af indfrielse af kapitalgrundlagsinstrumenter er forbudt i henhold til gældende national lovgivning.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 32, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere begrebet »gevinst ved salg« som nævnt i stk. 1, litra a).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 33, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvad der udgør den snævre sammenhæng mellem værdien af obligationer og værdien af aktiver som omhandlet i stk. 3, litra c).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. september 2013.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 36, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere reglerne for anvendelse af fradragene i stk. 1, litra a), c), e), f), h), i) og l) i nærværende artikel, og de tilknyttede fradrag i artikel 56, litra a), c), d) og f), og artikel 66, litra a), c) og d).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 36, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere de typer kapitalinstrumenter i finansieringsinstitutter og, i samråd med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010, i tredjelandforsikringsselskaber og -genforsikringsselskaber samt i virksomheder, som ikke er omfattet af direktiv 2009/138/EF, jf. artikel 4 i nævnte direktiv, og som skal fratrækkes følgende kapitalgrundlagsposter:

- a) egentlige kernekapitalposter
- b) hybride kernekapitalposter
- c) supplerende kapitalposter.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 41, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de kriterier, hvorefter en kompetent myndighed tillader et institut at reducere værdien af aktiver i ydelsesbaserede pensionskasser som omhandlet i stk. 1, litra b).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 49, stk. 6, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA, EIOPA og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markeds-tilsynsmyndighed) (ESMA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 udarbejder via Det Fælles Udvalg udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for med henblik på anvendelse af denne artikel at præcisere betingelserne for anvendelse af beregningsmetoderne i del II i bilag I til direktiv 2002/87/EF med henblik på anvendelse af alternativerne til fradrag som omhandlet i stk. 1 i nærværende artikel.

EBA, EIOPA og ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 52, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) formen og arten af indfrielsesincitamenterne
- b) arten af en eventuel opskrivning af et hybridt kernekapitalinstruments hovedstol efter en midlertidig nedskrivning
- c) procedurene og tidspunktet for at:
 - i) fastslå, at den udløsende hændelse er indtruffet
 - ii) opskrive et hybridt kernekapitalinstruments hovedstol efter en midlertidig nedskrivning
- d) egenskaber ved instrumenterne, som kan være til hinder for rekapitalisering af instituttet
- e) anvendelse af enheder med særligt formål (SPE'er) til udstedelse af kapitalgrundlagsinstrumenter.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 73, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne for, hvilke indeks der anses for at kvalificere som brede markedsindeks med henblik på stk. 4.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 76, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) hvornår et skøn, der anvendes som alternativ til beregningen af den i stk. 2 omhandlede underliggende eksponering, er tilstrækkeligt konservativt
- b) betydningen af stor administrativ byrde med henblik på anvendelsen af stk. 3.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 78, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende:

- a) betydningen af forsvarlig i forhold til instituttets indtjeningssevne
- b) det passende omfang af begrænsningen af indfrielsen som nævnt i stk. 3
- c) proceduren og datakravene i forbindelse med instituttets ansøgning om at få den kompetente myndigheds tilladelse til at indlede en aktion som omhandlet i artikel 72, herunder den procedure, der skal anvendes i tilfælde af indfrielse af aktier udstedt til medlemmer af andelsselskaber, og fristen for behandling af en sådan ansøgning.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 79, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere begrebet midlertidigt med henblik på anvendelse af stk. 1, og under hvilke omstændigheder en kompetent myndighed kan skønne, at hensigten med disse midlertidige besiddelser er at anvende dem som led i en finansiel bistandsoperation med henblik på at omstrukturere og redde en relevant enhed.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 83, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de aktivtyper, der kan vedrøre SPE'ernes drift, og begreberne minimal og ubetydelig som nævnt i stk. 1, andet afsnit.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Artikel 84, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 har følgende ordlyd:

»EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den beregning på delkonsolideret niveau, der kræves i henhold til stk. 2 samt artikel 85 og 87.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 1. februar 2015.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.«

Til nr. 3 (§ 8, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring af § 8, stk. 5, er en præcisering af implementeringen af artikel 6, stk. 6, i direktiv 2011/61/EU. Den gældende bestemmelse kan give indtryk af, at kapitalgrundlaget i medfør af § 126 a i lov om finansiel virksomhed alene finder anvendelse på forvalterens udførelse af opgaverne i medfør af bilag 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Desuden ændres referencen til § 126 a i lov om finansiel virksomhed til en henvisning til kapitalkravet i § 16, stk. 1, 3. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., der regulerer forvalterens kapitalforhold, idet det vurderes at være hensigtsmæssigt, at kapitalkravet til forvaltere med tilladelse til at udføre aktiviteterne omfattet af bilag 1, nr. 3, litra b, punkt ii, er indskrevet direkte i loven.

Til nr. 4 (§ 11, stk. 3, nr. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring i § 11, stk. 3, nr. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 3, stk. 1, nr. 24. I § 3, stk. 1, nr. 24, foreslås startkapital ændret til minimumskapital.

Til nr. 5 (§ 13, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 er bestemmelserne i CRD IV om krav til ledelsens egnethed og hæderlighed (fit & proper) implementeret i lov om finansiel virksomhed. Med henblik på at ensarte egnetheds- og hæderlighedskravene på tværs af den finansielle lovgivning, således at disse lægger sig op ad § 64 i lov om finansiel virksomhed, foreslås ændringerne i § 64 udbredt til de øvrige hovedlove under Finanstilsynets tilsyn.

Den foreslåede nyaffattelse af § 13, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. præciserer således kravene til det enkelte ledelsesmedlems egnethed. Et medlem af ledelsen i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, skal, jf. det foreslåede § 13, stk. 1, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage sin stilling eller udøve sit hverv i den pågældende forvalter. Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor ledelsesmedlemmet tiltræder stillingen eller hvervet, og i hele den periode hvori den pågældende varetager stillingen eller hvervet. Når en person tiltræder som ledelsesmedlem i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i virksomheden og dermed, at den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 13, stk. 1.

Der stilles ikke generelle kriterier for hvilke teoretiske eller praktiske krav, som personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlem af bestyrelsen/tilsynsrådet samt hvilken forvalter, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring. For medlemmer af det centrale ledelsesorgan (typisk direktionen), vil der blive lagt vægt på, at personen har erfaring med investeringsstrategierne for de alternative investeringsfonde, som forvalteren til enhver tid er ansvarlig for.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks forvalter. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et ledelsesmedlem har særlig indsigt i forvalteres forhold. Særlig indsigt i anden relevant branche vil kunne anses for tilstrækkeligt. De øvrige kompetencer hos andre medlemmer af ledelsen i forvalteren inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om en ledelsesmedlem opfylder kravene i det foreslåede § 13, stk. 1.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til stillingen i den konkrete forvalter. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring, opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede en mindre og mindre kompleks forvalter, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en stor og kompleks forvalter. Derfor kan man ikke tage sin vurdering med sig fra en forvalter til en anden.

Det foreslåede § 13, stk. 2, har til formål at sikre, at medlemmer af ledelsen af en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde har den fornødne hæderlighed til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling. Den foreslåede bestemmelse præciserer de gældende krav til det enkelte ledelsesmedlems hæderlighed. Efter det foreslåede § 13, stk. 2, skal et ledelsesmedlem have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en forvalter, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed og integritet. Ledelsesmedlemmer skal endvidere have et godt omdømme. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, og hensynet hertil tilsiger, at også medlemmer af ledelsen i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde skal have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche.

Et medlem af ledelsen skal effektivt kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse. For så vidt angår de ledelsesmedlemmer, som selv udgør en del af den daglige ledelse, omfatter begrebet »den daglige ledelse« den øvrige del af den daglige ledelse.

Kravene i det foreslåede § 13, stk. 2, skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor ledelsesmedlemmet tiltræder hvervet eller stillingen, og i hele den periode, hvori den pågældende bestrider hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder en stilling som ledelsesmedlem i en forvalter, påser Finanstilsynet, om vedkommende har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vur-

dere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse og dermed, om den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 13, stk. 2.

§ 13, stk. 2, som med lovforslaget bliver *stk. 3*, angiver som hidtil de forhold, som kan medføre, at en person ikke anses for at have et tilstrækkeligt godt omdømme og dermed den fornødne hæderlighed. Det kan f.eks. være vanskeligt at have tillid til, at et ledelsesmedlem kan varetage forvalterens og investorenes interesser på betryggende vis, hvis vedkommende har påført forvalteren tab, eller hvis Finanstilsynet gentagne gange må give forvalteren påbud, fordi den finansielle regulering på væsentlige områder ikke er overholdt, og der dermed er grund til at antage, at ledelsesmedlemmet ikke vil varetage sin stilling på forsvarlig måde.

Ledelsesmedlemmer skal løbende leve op til kravene om egnethed og hæderlighed, hvilket understøttes af, at et ledelsesmedlem har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i de foreslåede stk. 1 og 3, angivne forhold, når vedkommende tiltræder som ledelsesmedlem, og herefter løbende ved ændringer i forhold efter de foreslåede stk. 2 og 3. Finanstilsynet vil i forbindelse med vurderingen af, om et ledelsesmedlem har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed, tage hensyn til, i hvilken type af forvalter, den pågældende indtræder i ledelsen. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra ESMA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den type af forvalter, hvori den pågældende besidder en ledelsespost.

Til nr. 6 (§ 13, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring i § 13, stk. 3, der med lovforslaget bliver *stk. 4*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 13, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at der ved vurderingen af, om et ledelsesmedlem lever op til de foreslåede stk. 2 og stk. 3, nr. 1, 3 og 4, skal lægges vægt på hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor.

Til nr. 7 (§ 13, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring i § 13, stk. 4, der med lovforslaget bliver *stk. 5*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 13, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at ledelsesmedlemmer har pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende de foreslåede stk. 1 og 3, i forbindelse med deres indtræden i forvalterens ledelse, og forhold omfattet af de foreslåede stk. 2 og 3, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Til nr. 8 (§ 15, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det foreslåede § 15, stk. 1, er en præcisering af implementeringen af artikel 10, stk. 1, i direktiv 2011/61/EU. Det foreslåede stk. 1 medfører, at forvaltere skal underrette Finanstilsynet om planlagte ændringer af væsentlige forhold, før ændringerne gennemføres. Med ændringer af forvalterens væsentlige forhold menes ændringer i betingelserne for og forholdene omkring forvalteren, herunder de informationer, der blev indsendt ved ansøgning om tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, men også forhold vedrørende oprettelsen af nye alternative investeringsfonde vil falde under bestemmelsen. Der skal gives meddelelse ved ændring af de personer, der har ansvaret for udførelsen af forvalterens opgaver, identiteten af de kapitalejere i forvalteren, som besidder en kvalificeret andel i forvalteren og størrelsen heraf, forvalterens aktivitetsplan samt aflønningspolitik- og

praksis. Underretningen skal ske inden ændringen gennemføres. Hvis der opstår uforudsete ændringer, skal disse ændringer meddeles til Finanstilsynet straks efter, at ændringer er sket.

Sondringen mellem planlagte og uforudsete ændringer kan ikke genfindes i direktiv 2011/61/EU, men er indsat for at præcisere forvalterens pligt.

Den foreslåede § 15, stk. 1, er strafbelagt efter § 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det er forvaltere med tilladelse efter § 11, stk. 3, der som juridiske personer er forpligtede til at underrette Finanstilsynet om planlagte ændringer af væsentlige forhold, før ændringerne gennemføres. Uforudsete ændringer skal meddeles til Finanstilsynet straks efter, at ændringen er sket. Bestemmelsen skelner mellem ændringer, der er planlagte og ændringer, der er uforudsete. Såfremt selskabet meddeler ændringer efter disse er gennemført, vil selskabet kunne straffes for overtrædelse af bestemmelsen, medmindre disse ændringer var uforudselige for forvalteren.

Forvaltere med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan endvidere straffes, såfremt uforudsete ændringer ikke straks oplyses til Finanstilsynet, så snart ændringen er sket. Det er en forudsætning for, at forvalteren kan straffes for ikke at underrette Finanstilsynet, at der dels er tale om ændringer i forholdene omkring forvalteren, herunder også om de forvaltede fonde og foreninger, og dels at der er tale om ændringer af ”væsentlige forhold”. Ændringer i informationen og dokumentationen der er nødvendig før en ansøgning kan anses for fuldstændig, jf. § 14, stk. 2, jf. § 11, stk. 4, nr. 1-4 og stk. 5, nr. 1-2, vil altid anses for at være væsentlig ved vurderingen af § 15. For forvaltere, der er omfattet af § 1, stk. 1, nr. 2 eller 4, anses oplysningerne i § 116, stk. 1, tillige for at være væsentlige oplysninger. I forbindelse med vurderingen af, hvorvidt der er tale om væsentlige forhold, bør der altid foretages en konkret individuel vurdering. Følgende ændringer i forhold omkring forvalteren er eksempler på ændringer der vil anses for at være væsentlige: Fonde der forvaltes af forvalteren, herunder oprettelser af nye fonde eller afvikling af eksisterende, forhold som kan hindre Finanstilsynet i at varetage dets tilsynsopgaver, f.eks. ved snævre forbindelser eller som følge af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, ændringer i forvalterens organisatoriske opbygning, herunder ændringer i risikostyring, compliance-funktionen og værdiansættelser af fondens aktiver.

Til nr. 9 og 10 (§ 16, stk. 1, 1. pkt. og 2. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De foreslåede ændringer i § 16, stk. 1, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. er en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 3, stk. 1, nr. 24. I § 3, stk. 1, nr. 24, foreslås startkapital ændret til minimumskapital.

Til nr. 11 (§ 16, stk. 1, 3. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede nye bestemmelse i § 16, stk. 1, 3. pkt., er en konsekvens af ændringen i nr. 1 af § 8, stk. 5. Det foreslås, at forvaltere med tilladelse til at udføre opgaverne i bilag 1, nr. 3, litra b, punkt ii, skal have en minimumskapital på minimum 730.000 euro.

Der er tale om en præcisering af implementeringen af artikel 6, stk. 6, i direktiv 2011/61/EU. Denne artikel refererer til artikel 2, stk. 2, og artikel 12, 13 og 19 i direktiv 2004/39/EF. Artikel 12 i direktiv 2004/39/EF omhandler investeringsselskabers startkapital og henviser til direktiv 93/6/EØF. Direktiv 2006/49/EF erstattede direktiv 93/6/EØF. Ved indførelsen af direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) 575/2013 blev direktiv 2006/49/EF erstattet heraf.

Definitionen af et investeringsselskab findes i artikel 4, stk. 1, nr. 2, i forordning (EU) 575/2013, hvorefter et investeringsselskab er en person som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1, i direktiv 2004/39/EF, som er omfattet af kravene i nævnte direktiv, undtagen blandt andet selskaber, som ikke har tilladelse til at yde den accessoriske tjenesteydelse, der er omhandlet i bilag I, afsnit B, punkt 1, til direktiv 2004/39/EF, som kun yder en eller flere af de investeringsservices og -aktiviteter, der er omhandlet i bilag I, afsnit A, punkt 1, 2, 4 og 5, til nævnte direktiv, og som ikke har tilladelse til at opbevare penge eller værdipapirer, der tilhører deres kunder, og som derfor ikke på noget tidspunkt må komme i gældsforhold til deres kunder. Definitionen anvendes også i direktiv 2013/36/EU.

Efter artikel 28, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU skal alle andre investeringsselskaber end de i artikel 29 i samme direktiv nævnte, have en minimumskapital på 730.000 euro. Investeringsselskaber med tilladelse til opbevaring og forvaltning i forbindelse med aktier eller andele i institutter for kollektiv investering er ikke nævnt i artikel 29.

Det rette minimumskapitalkrav, der refereres til i artikel 6, stk. 6, i direktiv 2011/61/EU, for forvaltere med tilladelse til tjenesteydelserne, nævnt i bilag 1, nr. 3, litra b, punkt ii, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., er derfor 730.000 euro.

Ved tilladelse til accessoriske tjenesteydelser, der falder under bilag 1, nr. 3, litra b, punkt i og iii, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. vil minimumskapitalkravet refereret til i artikel 6, stk. 6, i direktiv 2011/61/EU være 125.000 euro. Dette medfører derfor ikke særlige krav til forvalterens kapital udover hvad der i forvejen kræves, jf. § 16 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Til nr. 12 (§ 16, stk. 7, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Med den foreslåede ændring af § 16, stk. 7, 1. pkt., ændres bestemmelsen, så der henvises til § 16, stk. 5, nr. 1, i stedet for til § 16, stk. 4. Herved bringes bestemmelsen i overensstemmelse med artikel 9, stk. 8, i direktiv 2011/61/EU, som § 16, stk. 7, implementerer.

Til nr. 13 (§ 16, stk. 11, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 16, stk. 11, implementerer artikel 9, stk. 10, i direktiv 2011/61/EU. Bestemmelsen medfører, at hvis en forvalter tillige har tilladelse som investeringsforvaltningsselskab i medfør af § 10 i lov om finansiel virksomhed, finder alene kravene i § 16, stk. 5 og 7, samt i regler udstedt i medfør af § 16, stk. 8-10, anvendelse for den pågældende forvalter.

Med nyaffattelsen af bestemmelsen præciseres det, at kravene i § 16, stk. 5 og 7, samt i regler udstedt i medfør af § 16, stk. 8-10, finder anvendelse udover kapital- og solvenskravene, der følger af § 126 a i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås endvidere præciseret i § 16, stk. 11, 2. pkt., at forvaltere af alternative investeringsfonde, der tillige har tilladelse som investeringsforvaltningsselskab efter § 10 i lov om finansiel virksomhed og som har tilladelse til at udføre aktiviteter omfattet af bilag 1, nr. 3, litra b, punkt ii, skal opfylde minimumskapitalkravet i § 126 a, stk. 2, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring i § 16, stk. 11, 2. pkt., skal sikre, at virksomheder med tilladelse efter § 10 i lov om finansiel virksomhed, ikke er undtaget fra kravet om yderligere kapital, såfremt virksomheden meddeles tilladelse til aktiviteter omfattet af bilag 1, nr. 3, litra b, punkt ii.

Til nr. 14-15 (§ 28 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede § 28 a pålægger det øverste ledelsesorgan i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde en pligt til at fastlægge en mangfoldighedspolitik for ledelsesorganet, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt ledelsesorganets medlemmer. En tilsvarende pligt for bestyrelser i virksomheder følger af § 70, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed.

En mangfoldighedspolitik bør indeholde en beskrivelse af, hvordan ledelsesorganet vil sikre mangfoldighed i ledelsesorganet, for eksempel ved at sikre en rekruttering, der tiltrækker kandidater med en bred vifte af kvalifikationer og kompetencer til ledelsesorganet. En mangfoldighedspolitik bør angive, hvilke kvalifikationer og kompetencer, der er relevante at tillægge vægt ved udpegning af kandidater til ledelsesorganet.

Disse kvalifikationer og kompetencer kan være opnået på baggrund af den enkelte kandidats uddannelsesmæssige, erhvervsmæssige eller personlige erfaring. Det skal præciseres, at det står ledelsesorganet frit for at vælge den politik, der findes bedst egnet for den pågældende forvalter til at fremme mangfoldigheden i ledelsesorganet. Med det foreslåede krav om, at ledelsesorganet skal fastlægge en mangfoldighedspolitik, forpligtes ledelsesorganet til aktivt at fremme den for forvalteren relevante og nødvendige mangfoldighed i ledelsesorganet.

Det følger af § 28, at forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark, som har værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked i et EU/EØS-land, eller som har en balancesum på 500 mio. kr. eller derover i 2 på hinanden følgende regnskabsår, skal opstille måltal for andelen af det underrepræsenterede køn i ledelsesorganet og udarbejde en politik med henblik på at øge andelen af det underrepræsenterede køn på virksomhedens øvrige ledelsesniveauer. Disse forvaltere vil således fremover både skulle fastlægge måltal for det underrepræsenterede køn i ledelsesorganet og en politik for mangfoldighed i ledelsesorganet.

Det vil være op til ledelsesorganerne i de enkelte forvaltere, jf. ovenfor, at fastlægge måltal og politikker på en måde, der er betryggende, og som lever op til de krav, der stilles i henholdsvis § 28 og den foreslåede § 28 a. En forvalters ledelsesorgan kan således vælge at indarbejde de opstillede måltal for det underrepræsenterede køn i en fælles politik for ledelsesorganets sammensætning, forudsat kravene i begge bestemmelser er opfyldt.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. § 155 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om politikken efter den foreslåede § 28 a i tilstrækkelig grad fremmer mangfoldighed, tage hensyn til, hvilken forvalter vurderingen vedrører. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra ESMA i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den forvalter, som vurderingen vedrører.

Som konsekvens af indsættelsen af § 28 a ændres overskriften til det pågældende afsnit, således at denne henviser til bestemmelser om sammensætningen af ledelsesorganet generelt og ikke kun den kønsmæssige sammensætning.

Til nr. 16 (§ 130, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Bestemmelsen i § 130, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastslår at Finanstilsynet skal have indgået samarbejdsaftaler med særlige myndigheder før forvaltere fra tredjelande kan få tilladelse til at markedsføre alternative investeringsfonde i Danmark uden markedsføringspas. Der er blandt andet krav om indgåelse af samarbejdsaftaler mellem Finanstilsynet og de kompetente myndigheder i et andet land indenfor EU, hvis fonden er etableret der. § 130, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. foreslås ændret således, at der i stedet skal være en aftale mellem de kompetente myndigheder i et andet land end Danmark indenfor Den Europæiske Union, hvor den forvaltede alternative investeringsfond er etableret, og de relevante tilsynsmyndigheder i forvalterens hjemland.

Til nr. 17 (§ 130, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Der er tale om en præcisering, idet der i den gældende bestemmelse udelukkende nævnes det tredje land, hvor den alternative investeringsfond er etableret. Der skal rettelig både være tale om det land, hvor den alternative investeringsfond og det land, hvor forvalteren for den alternative investeringsfond er etableret.

Til nr. 18 (§ 153, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det foreslås, at der skal være mulighed for at overflytte afdelinger i en kapitalforening til en dansk UCITS.

Baggrunden for at indføre bestemmelsen skal ses i forlængelse af reglen i § 146, stk. 6, hvor kapitalforeninger og afdelinger heraf har mulighed for at fusionere med UCITS og afdelinger heraf. Reglen tilsigter at give branchen endnu større fleksibilitet i forhold til et ønske om at videreføre en kapitalforening i UCITS regi.

Til nr. 19 (§ 155, stk. 1, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Finanstilsynets generelle tilsynsforpligtelse over for forvaltere af alternative investeringsfonde er fastlagt i § 155 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Efter gældende ret påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. samt regler udstedt i medfør af loven, dvs. bekendtgørelser udstedt med hjemmel i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Der er dog enkelte undtagelser, som er opregnet i § 155, stk. 1.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde indeholder en række bemyndigelser, hvorefter Kommissionen kan udstede delegerede retsakter, gennemførelsesretsakter, reguleringsmæssige tekniske standarder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder. Disse retsakter og tekniske standarder (niveau 2-regulering) vil som alt overvejende hovedregel blive udstedt som forordninger, der vil være direkte gældende i medlemsstaterne, og som derfor ikke skal implementeres i dansk lovgivning. Et eksempel på en sådan retsakt er Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europaparlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn.

Finanstilsynet skal som kompetent myndighed ud over at påse overholdelsen af de bestemmelser, der er implementeret i dansk ret i medfør af direktiv 2011/61/EU, ligeledes påse overholdelsen af de retsakter og tekniske standarder, der er udstedt i medfør af direktiv 2011/61/EU, og som er umiddelbart gældende i medlemsstaterne. Tilsynsforpligtelsen følger af artikel 45 i direktiv 2011/61/EU.

Derfor foreslås det at udvide opregningen i *stk. 1*, således at Finanstilsynet ligeledes påser overholdelsen regler udstedt i medfør af direktiv 2011/61/EU. Tilføjelsen sikrer, at Finanstilsynet kan sanktionere og udstede tilsynsreaktioner for virksomhedernes manglende efterlevelse af bestemmelser i regler udstedt i medfør af direktiv 2011/61/EU.

Til nr. 20 (§ 168, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De foreslåede ændringer i § 168, stk. 1 og 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 13, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en forvalter af alternative investeringsfonde at afsætte et medlem af direktionen, eller et medlem af det øverste ledelsesorgan at nedlægge sit hverv, hvis medlemmet ikke længere opfylder kravene til hæderlighed som angivet i det foreslåede § 13, stk. 2 og 3.

Til nr. 21-22 (§ 168, stk. 3 og 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De foreslåede ændringer i § 168, stk. 3 og 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder konsekvensændringer som følge af, at § 13, stk. 2, med lovforslaget bliver stk. 3.

Til nr. 23-24 (§ 168 a, stk. 1-4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De foreslåede ændringer i § 168 a, stk. 1-4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder konsekvensændringer som følge af indsættelsen af § 13, stk. 2, og at § 13, stk. 2, med lovforslaget bliver stk. 3.

Til nr. 25 (§ 170, stk. 11, 2. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring er alene en rettelse af forkert henvisning. I den gældende § 170, stk. 11, 2. pkt., henvises der til stk. 6, nr. 14, 23 og 27, i § 170. Der skal rettelig henvises til stk. 7, nr. 14, 23 og 27, i § 170.

Til nr. 26 (§ 190, stk. 3, 2. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring er alene en konsekvensændring af forkert kommatering ved ændring af § 190, stk. 3, 2. pkt., i lov nr. 403 af 28. april 2014.

Til nr. 27 (§ 173, stk. 2, nr. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring i § 173, stk. 2, nr. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder konsekvensændringer som følge af de foreslåede ændringer i § 13, stk. 1 og 2.

Til nr. 28 (§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Den foreslåede ændring i § 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., indeholder en konsekvensændring som følge af den foreslåede ændring i § 13, stk. 1 og 2. Ændringen medfører, at medlemmer af bestyrelse og direktion i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, kan straffes med bøde, såfremt de pågældende ikke giver Finanstilsynet oplysninger som anført i de foreslåede ændringer i § 13, stk. 4, der bliver stk. 5.

I henhold til artikel 20, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde og artikel 21, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde, skal medlemsstaterne fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner og andre foranstaltninger for overtrædelse af bestemmelserne i de to førnævnte forordninger.

§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter hvilke overtrædelser af lovens bestemmelse, der straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen er subsidær i forhold til straffelovens regler, hvorfor bestemmelsen får særlig betydning ved overtrædelser, der ikke er strafsanktioneret i øvrigt. Endvidere får bestemmelsen selvstændig betydning, såfremt overtrædelsen er sket ved uagtsomhed, der ikke straffes efter straffeloven, medmindre det er særskilt anført, jf. straffelovens § 19. Da det ikke vurderes at være påkrævet, at indføre særlige bestemmelser, der hjemler straf for forsøg, er forsøg ikke specifikt anført som strafbar handling. Med den foreslåede lovændring indføres straf for overtrædelse af de anførte bestemmelser i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde og i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde.

Straf efter stk. 1 forudsætter, at der er begået en overtrædelse af en af de bestemmelser, som er nævnt i stk. 1. Det følger af § 190, stk. 6, jf. § 27 i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 190, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, ligesom der vil kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Nedenfor anføres bemærkninger vedrørende de enkelte ændringer i forslaget til ændringer i § 190, stk. 1.

Artikel 4 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 4 indeholder regler om, hvem der må anvende betegnelsen ”EuVECA” i forbindelse med markedsføring. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 4 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er at anvende betegnelsen ”EuVECA” uden forudgående registrering ved Finanstilsynet. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 4 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 5, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, og stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 5, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, og stk. 3, indeholder nærmere placeringsregler for kvalificerede venturekapitalfonde. Bestemmelsen pålægger forvalteren af den kvalificerede venturekapitalfond særlige regler om størrelsen af kvalificerede investeringer, defineret i artikel 3, litra e).

Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 5, stk. 1, 1.pkt, stk. 2, og stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er manglende opfyldelse af placeringsreglerne. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 5, stk. 1, 1. pkt., stk. 2 og stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelse, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 6, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 6, stk. 1, indeholder regler om, hvem forvalteren af kvalificerede venturekapitalfonde må markedsføre andele til. Markedsføring er defineret i artikel 3, litra i), i forordningen. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 6, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er direkte eller indirekte at udbyde andele eller aktier i en venturekapitalfond i strid med artikel 6. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 6, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 7 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 7 regulerer, hvordan forvaltere af kvalificerede venturekapitalfonde skal udøve deres aktiviteter i forhold til de kvalificerede venturekapitalfonde, som de forvalter. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 7 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er direkte eller indirekte at handle på en måde overfor den kvalificerede venturekapitalfond, som ikke opfylder artikel 7, litra a - g. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 7 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 8, stk. 1, 2. pkt., i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 8 regulerer forhold omkring delegation. Efter artikel 8, stk. 1, 2. pkt., må en forvalter af kvalificerede venturekapitalfonde ikke delegere i et sådant omfang at forvalteren i realiteten er at anse for et tomt selskab. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 8, stk. 1, 2. pkt., i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er at delegere forvalterens opgaver i sådant et omfang, at forvalteren bliver et tomt selskab. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 8, stk. 1, 2. pkt., i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelse, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 9, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

I henhold til artikel 9, stk. 1, er forvalteren af kvalificerede venturekapitalfonde forpligtet til undgå og kontrollere mulige og tilstedeværende interessekonflikter. Der er særlige regler for oplysning af den kvalificerede venturekapitalfonds investorer i artikel 9, stk. 4, se nedenfor. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 9, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at påvise og undgå interessekonflikter, særligt i forhold til de mulige interessekonflikter listet i artikel 9, stk. 2. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 9, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 9, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 9, stk. 3, forpligter forvalteren af kvalificerede venturekapitalfonde, at have effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at opfylde stk. 1. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 9, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at have effektive organisatoriske og administrative ordninger. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 9, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 9, stk. 4, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Efter artikel 9, stk. 4, er forvalteren af kvalificerede venturekapitalfonde underlagt et særligt oplysningskrav overfor investorerne, i tilfælde af at der er interessekonflikter, som ikke med tilstrækkelig sikkerhed og rimelig pålidelighed kan undgås. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 9, stk. 4, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at oplyse investorerne om interessekonflikter, som ikke kan styres eller undgås efter artikel 9, stk. 1. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 9, stk. 4, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 10 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 10 fastsætter, at forvalteren af kvalificerede venturekapitalfonde skal have et tilstrækkeligt kapitalgrundlag og tilstrækkelige ressourcer. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 10 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at have et passende kapitalgrundlag og tilstrækkelige ressourcer. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 10 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 11, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Efter artikel 11, stk. 1, skal forvalteren af kvalificerede venturekapitalfonde sikre, at fondens vedtægter indeholder regler om værdiansættelse af aktiverne i fonden og at den metode hertil er forsvarlig og gennemsigtig. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 11, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at sørge for forsvarlige og gennemsigtige vedtægtsbestemmelser om værdiansættelse af fondens aktiver. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 11, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 12, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

I henhold til artikel 12, stk. 1, er forvalteren forpligtet til at forelægge en årsrapport for Finanstilsynet for hver forvaltet kvalificeret venturekapitalfond. Der er særlige indholds krav til årsrapporten og årsrapporten skal udarbejdes i henhold til de regnskabsmæssige standarder aftalt mellem forvalteren af og investorerne i den kvalificerede venturekapitalfond. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 12, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at forelægge en årsrapport, der opfylder de indholdsmæssige krav indenfor tidsfristen. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 12, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 12, stk. 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 12, stk. 2, forpligter forvalteren til mindst en gang årligt at sørge for, at der gennemføres en revision af den kvalificerede venturekapitalfond, som opfylder revisionskravene i artikel 12, stk. 2. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 12, stk. 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at sørge for en tilstrækkelig revision af de kvalificerede venturekapitalfonde. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 12, stk. 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 13, stk. 1 og 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Efter artikel 13, stk. 1, har forvalteren af kvalificerede venturekapitalfonde en forpligtelse over for mulige investorer til at stille informationerne, som er nævnt i artikel 13, stk. 1, litra a – j, til rådighed. I henhold til artikel 13, stk. 2, skal informationerne være reelle, klare og ajourførte og må ikke være vildledende.

Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 13, stk. 1 og 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den

pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke stille informationerne, nævnt i artikel 13, stk. 1, litra a – j, til rådighed, eller at stille informationer til rådighed, der er vildledende, ikke reelle eller uklare. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 13, stk. 1 og 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 15 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde:

Artikel 15 forpligter forvalteren til at underrette Finanstilsynet, når forvalteren har til hensigt at markedsføre en ny eller eksisterende kvalificeret venturekapitalfond. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 15 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at underrette Finanstilsynet, hvor forvalteren har til hensigt at udføre markedsføring. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 15 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 om europæiske venturekapitalfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 4 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Artikel 4 indeholder regler om, hvem der må anvende betegnelsen ”EuSEF” i forbindelse med markedsføring. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 4 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er at anvende betegnelsen ”EuSEF” uden forudgående registrering ved Finanstilsynet. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 4 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelse, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 5, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, og stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Artikel 5, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, og stk. 3, indeholder nærmere placeringsregler for kvalificerede sociale iværksætterfonde. Bestemmelsen pålægger forvalteren af den kvalificerede sociale iværksætterfond særlige regler om størrelse af kvalificerede investeringer, defineret i artikel 3, litra e).

Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 5, stk. 1, 1.pkt, stk. 2, og stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at opfylde placeringsreglerne. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 5, stk. 1, 1. pkt., stk. 2 og stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 6, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Artikel 6, stk. 1, indeholder regler om, hvem forvalteren af kvalificerede sociale iværksætterfonde må markedsføre andele til. Markedsføring er defineret i artikel 3, litra i) i forordningen. Ansvars-

subjekterne for overtrædelse af artikel 6, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er direkte eller indirekte at udbyde andele eller aktier i en social iværksætterfond i strid med artikel 6. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 6, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 7 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Artikel 7 regulerer, hvordan forvaltere af kvalificerede sociale iværksætterfonde skal udøve deres aktiviteter i forhold til de kvalificerede sociale iværksætterfonde, som de forvalter. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 7 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er direkte eller indirekte at handle på en måde overfor den kvalificerede sociale iværksætterfond, som ikke opfylder artikel 7, litra a - g. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 7 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 8, stk. 1, 2. pkt., i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Artikel 8 regulerer forhold omkring delegation. Efter artikel 8, stk. 1, 2. pkt., må en forvalter af kvalificerede social iværksætterfond ikke delegere i et sådant omfang, at forvalteren i realiteten er at anse for et tomt selskab. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 8, stk. 1, 2. pkt., i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er at delegere forvalterens opgaver i sådant et omfang, at forvalteren bliver et tomt selskab. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 8, stk. 1, 2. pkt., i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelse, eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 9, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

I henhold til artikel 9, stk. 1, er forvalteren af kvalificerede sociale iværksætterfonde forpligtet til undgå og kontrollere mulige og tilstedeværende interessekonflikter. Der er særlige regler for oplysning af den kvalificerede sociale iværksætterfonds investorer i artikel 9, stk. 4, se nedenfor. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 9, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at påvise og undgå interessekonflikter, særligt i forhold til de mulige interessekonflikter listet i artikel 9, stk. 2. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 9, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 9, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde:

Artikel 9, stk. 3, forpligter forvalteren af kvalificerede sociale iværksætterfonde, at have effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at opfylde stk. 1. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 9, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at have effektive organisatoriske og administrative ordninger. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 9, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 9, stk. 4, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde:

Efter artikel 9, stk. 4, er forvalteren af kvalificerede venturekapitalfonde underlagt et særligt oplysningskrav overfor investorerne, i tilfælde af at der er interessekonflikter, som ikke med tilstrækkelige sikkerhed og rimelig pålidelighed kan undgås. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 9, stk. 4, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at oplyse investorerne om interessekonflikter, som ikke kan styres eller undgås efter artikel 9, stk. 1. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 9, stk. 4, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 10, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde:

I henhold til artikel 10, stk. 1, skal forvalteren af sociale iværksætterfonde måle, hvorvidt den sociale iværksætterfond opnår de positive indvirkninger, den har som målsætning. Metoden hertil skal være klar, gennemsigtig og omfatte et eller flere af emnerne i art. 10, stk. 1, litra a – f. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 10, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at have klare og gennemsigtige procedurer der måler, hvorvidt den kvalificerede sociale iværksætterfond opnår målsætningen. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 10, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 11 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde:

Artikel 11 fastsætter at forvalteren af kvalificerede sociale iværksætterfonde skal have et tilstrækkeligt kapitalgrundlag og tilstrækkelige ressourcer. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 11 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at have et passende kapitalgrundlag og tilstrækkelige ressourcer. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 11 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske sociale iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentag-

ne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 12, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Efter artikel 12, stk. 1, skal forvalteren af kvalificerede sociale iværksætterfonde sikre, at fondens vedtægter indeholder regler om værdiansættelse af aktiverne i fonden og at den metode hertil er forsvarlig og gennemsigtig. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 12, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at sørge for forsvarlige og gennemsigtige vedtægtsbestemmelser om værdiansættelse af fondens aktiver. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 12, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 13, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

I henhold til artikel 13, stk. 1, er forvalteren forpligtet til at forelægge en årsrapport for Finanstilsynet for hver forvaltet kvalificeret social iværksætterfond. Der er særlige indholds krav til årsrapporten og årsrapporten skal udarbejdes i henhold til de regnskabsmæssige standarder aftalt mellem forvalteren af og investorerne i den kvalificerede sociale iværksætterfond. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 13, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at forelægge en årsrapport, der opfylder de indholdsmæssige krav indenfor tidsfristen. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 13, stk. 1, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 13, stk. 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Artikel 13, stk. 2, indeholder krav til særlige redegørelser som den kvalificerede sociale iværksætterfond skal fremlægge i årsrapporten. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 13, stk. 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er at ikke oplyse om de forhold nævnt i artikel 13, stk. 2, litra a – e. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 13, stk. 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 13, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Artikel 13, stk. 3, forpligter forvalteren til mindst en gang årligt at sørge for, at der gennemføres en revision af den kvalificerede sociale iværksætterfond, som opfylder revisionskravene i artikel 13, stk. 3. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 13, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer

af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at sørge for en tilstrækkelig revision af de kvalificerede sociale iværksætterfonde. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 13, stk. 3, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 14, stk. 1 og 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Efter artikel 14, stk. 1, har forvalteren af kvalificerede sociale iværksætterfonde en forpligtelse over for mulige investorer til at stille informationerne, som er nævnt i artikel 14, stk. 1, litra a – j, til rådighed. I henhold til artikel 14, stk. 2, skal informationerne være reelle, klare og ajourførte og de må ikke være vildledende. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 14, stk. 1 og 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at stille informationerne, nævnt i artikel 14, stk. 1, litra a-j, eller at stille informationer til rådighed der er vildledende, ikke reelle eller uklare. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 14, stk. 1 og 2, i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Artikel 16 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde:

Artikel 16 forpligter forvalteren til at underrette Finanstilsynet, når forvalteren har til hensigt at markedsføre en ny eller eksisterende kvalificeret social iværksætterfond. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af artikel 16 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde er forvalteren og medlemmer af den pågældende forvalters bestyrelse og direktion, og den strafbetingende handling er ikke at underrette Finanstilsynet, hvor forvalteren har til hensigt at udføre markedsføring. Det foreslås, at overtrædelse af artikel 16 i Europaparlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 om europæiske social iværksætterfonde som udgangspunkt bør medføre bødestraf, men ved gentagne overtrædelser eller forsætlig overtrædelse, vil der efter bestemmelsen være mulighed for fængselsstraf.

Til nr. 29 (§ 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Som konsekvens af indsættelsen af § 28 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. ændres § 190, stk. 2. Af ændringen fremgår, at overtrædelse af § 28 a skal kunne straffes med bøde. Dette medfører, at det øverste ledelsesorgan i en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan straffes med bøde, hvis den ikke fastlægger en politik for mangfoldighed, der fremmer en tilstrækkelig diversitet i kvalifikationer og kompetencer blandt ledelsesorganets medlemmer, jf. § 28 a.

Til nr. 30 (§ 190, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Der er tale om en præcisering, idet der i den gældende § 190, stk. 4, henvises til § 18, stk. 2. § 18, stk. 2 indeholder dog ikke hjemmel til at udstede forskrifter og er desuden straffepålagt i medfør af § 190, stk. 1. Der skal retteligt i § 190, stk. 4, henvises til hjemmelen i § 18, stk. 3, hvorefter der gives erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at udstede nærmere regler om de generelle bestemmelser om vilkår for drift af forvaltere iht. § 18, stk. 1 og 2.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 23 a, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Ved lov nr. 268 af 25. marts 2014 er bestemmelserne i CRD IV om krav til ledelsens egnethed og hæderlighed (fit & proper) implementeret i lov om finansiel virksomhed. Med henblik på at ensarte egnetheds- og hæderlighedskravene på tværs af den finansielle lovgivning, således at disse lægger sig op ad § 64 i lov om finansiel virksomhed, foreslås ændringerne i § 64 udbredt til de øvrige hovedlove under Finanstilsynets tilsyn.

Den foreslåede nyaffattelse af § 23 a, stk. 1, præciserer således kravene til det enkelte ledelsesmedlems egnethed. Et medlem af bestyrelsen og direktionen i en pensionskasse skal, jf. det foreslåede § 23 a, stk. 1, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve sit hverv eller varetage sin stilling i den pågældende pensionskasse. Kravene skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal opfyldes fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, og i hele den periode hvori den pågældende bestrider hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem eller en stilling som direktør i en pensionskasse, påser Finanstilsynet, at vedkommende har tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne udøve hvervet eller varetage stillingen i pensionskassen og dermed, at den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 23 a, stk. 1.

Der stilles ikke generelle kriterier for hvilke teoretiske eller praktiske krav, som personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller en bestyrelsespost samt hvilken pensionskasse, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks pensionskasse. Der stilles ikke et ubetinget krav om, at en direktør eller et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i pensionskassers forhold. Særlig indsigt i anden relevant branchetilstand kunne anses for tilstrækkeligt. De øvrige kompetencer i bestyrelsen inddrages ikke i forbindelse med vurderingen af, om en person opfylder kravene i det foreslåede § 23 a, stk. 1.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til stillingen eller hvervet i den konkrete pensionskasse. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at lede en mindre pensionskasse, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i en større pensionskasse. Derfor kan man ikke tage sin vurdering med sig fra en pensionskasse til en anden pensionskasse.

§ 23 a, stk. 2, hvorefter bestyrelsesmedlemmer og direktører ikke nødvendigvis selv skal opfylde egnethedskravet i § 23, stk. 1, gælder uændret. Kravet om egnethed kan således opfyldes ved, at pensionskassen dokumenterer at have ansat en rådgiver med tilstrækkelige faglige kvalifikationer og erfaringer. Dokumentation kan ske ved at indsende kopi af den med rådgiveren indgåede kontrakt.

Til nr. 2 (§ 23 a, stk. 3, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Det foreslåede § 23 a, stk. 3, har til formål at sikre, at medlemmer af bestyrelsen og direktionen i pensionskasse har den fornødne hæderlighed til at varetage det pågældende hverv eller den pågældende stilling. Den foreslåede bestemmelse præciserer de gældende krav til det enkelte ledelsesmedlems hæderlighed. Efter det foreslåede § 23 a, stk. 3, skal et medlem af bestyrelsen eller direktionen have et tilstrækkeligt godt omdømme og udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de personer, der er en del af ledelsen i en pensionskasse, har en høj standard, både når det gælder deres faglige og ledelsesmæssige kompetencer og i forhold til deres personlige adfærd. Det er derfor vigtigt, at ledelsesmedlemmer generelt udviser en høj grad af hæderlighed og integritet. Ledelsesmedlemmer skal endvidere have et godt omdømme. Det er vigtigt at opretholde den finansielle sektors omdømme og det omgivende samfunds tillid til sektoren, og hensynet hertil tilsiger, at også medlemmerne af bestyrelsen og direktionen i pensionskasser skal have et tilstrækkeligt godt omdømme i samfundet. Manglende tillid til enkelte ledelsesmedlemmer i dele af den finansielle sektor vil kunne have en afsmittende effekt på hele den finansielle sektors omdømme og tilliden til den samlede branche.

Kravene i det foreslåede § 23 a, stk. 3, skal være opfyldt til enhver tid, hvilket indebærer, at kravene skal være opfyldt fra det tidspunkt, hvor bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen, og i hele den periode, hvori den pågældende bestrider hvervet eller stillingen. Når en person tiltræder et hverv som bestyrelsesmedlem i eller en stilling som direktør for pensionskasse, påser Finanstilsynet, om vedkommende har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse og dermed, om den pågældende opfylder kravene i det foreslåede § 23 a, stk. 3.

§ 23 a, stk. 3, som med lovforslaget bliver stk. 4, angiver de forhold, som kan medføre, at en person ikke anses for at have et tilstrækkeligt godt omdømme og dermed den fornødne hæderlighed. Det kan f.eks. være vanskeligt at have tillid til, at en direktør i en pensionskasse kan varetage pensionskassens og medlemmernes interesser på betryggende vis, hvis f.eks. vedkommende har påført pensionskassen tab, eller hvis Finanstilsynet gentagne gange må give pensionskassen påbud, fordi den finansielle regulering på væsentlige områder ikke er overholdt, og der dermed er grund til at antage, at direktøren ikke vil varetage sin stilling på forsvarlig måde.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal effektivt kunne vurdere og anfægte afgørelser truffet af den daglige ledelse. De enkelte direktionsmedlemmer udgør selv en del af den daglige ledelse, og for disse direktionsmedlemmer omfatter begrebet »den daglige ledelse« derfor den øvrige del af den daglige ledelse end direktionsmedlemmet selv.

Et medlem af bestyrelsen eller direktionen skal løbende leve op til kravene om egnethed og hæderlighed, hvilket understøttes af, at de pågældende har pligt til at orientere Finanstilsynet om de i de foreslåede stk. 1 og 4, nævnte forhold, når vedkommende indtræder i ledelsen, og herefter løbende ved ændringer i forhold efter de foreslåede stk. 3 og 4. Finanstilsynet vil i forbindelse med vurderingen af, om et medlem af direktionen eller bestyrelsen har et tilstrækkeligt godt omdømme og udviser hæderlighed, integritet og uafhængighed, tage hensyn til, i hvilken pensionskasse den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra såvel EIOPA og IAIS i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til den pensionskasse, hvori den pågældende besidder en direktions- eller bestyrelsespost.

Til nr. 3 (§ 23 a, stk. 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Den foreslåede ændring i § 23 a, stk. 4, der med lovforslaget bliver stk. 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 23 a, stk. 1 og 3. Ændringen medfører, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen har pligt til at meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold vedrørende stk. 1 og 4, i forbindelse med deres indtræden i pensionskassens ledelse, og forhold omfattet af stk. 3 og 4, hvis forholdene efterfølgende ændres.

Til nr. 4 (§ 24 a, stk. 4, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Det foreslåede § 24 a, stk. 4, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, pålægger bestyrelsen i pensionskasser at sikre, at bestyrelsen samlet set har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå pensionskassens aktiviteter og de hermed forbundne risici. Den foreslåede bestemmelse svarer til § 70, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 24, stk. 1, at bestyrelsen og direktøren forestår ledelsen af pensionskassen og skal sørge for en forsvarlig organisation og administration af pensionskassen. Det følger af § 24 a, stk. 1-3 og stk. 4, som med lovforslaget bliver stk. 5, at bestyrelsen for en pensionskasse skal fastlægge, hvilke hovedtyper af aktiviteter pensionskassen skal udføre, identificere og kvantificere pensionskassens væsentligste risici og fastlægge dens risikoprofil og politikker for risikostyring. Herudover skal bestyrelsen fastsætte skriftlige retningslinjer for direktøren og løbende forholde sig til pensionskassens risikoprofil og politikker, herunder vurdere om direktøren varetager sine opgaver i overensstemmelse med den fastlagte risikoprofil, de fastlagte politikker og retningslinjerne for direktøren.

De nærmere krav til bestyrelsens opgaver og ansvar er herudover bl.a. fastlagt i bekendtgørelse nr. 1577 af 15. december 2010 om ledelse og styring af firmapensionskasser (Ledelsesbekendtgørelsen), der har hjemmel i lov om tilsyn med firmapensionskasser. Det er bestyrelsens hovedopgave at fastlægge de overordnede og strategiske rammer for pensionskassen og dens aktiviteter, jf. princippet i § 115 i selskabsloven. Det indebærer, at bestyrelsen skal beslutte pensionskassens forretningsmodel, herunder vurdere pensionskassens risikoprofil, budgetter, kapital, likviditet, væsentlige dispositioner særlige risici og egne overordnede forsikringsforhold. På baggrund heraf skal bestyrelsen vedtage relevante politikker på de væsentlige områder, fastsætte skriftlige retningslinjer for direktøren samt overvåge, at pensionskassen har effektive former for virksomhedsstyring.

Bestyrelsen har i henhold til Ledelsesbekendtgørelsen § 3 pligt til løbende at vurdere om, dens medlemmer tilsammen besidder den fornødne viden og erfaring om pensionskassens risici til at sikre en forsvarlig drift af pensionskassen. Dette gælder ifølge Ledelsesbekendtgørelsen særligt ved pensionskassens ibrugtagning af modeller til brug for risikoberegning, ved indførelse af nye produkter og andre tiltag, der kan medføre væsentligt øgede risici for pensionskassen eller i væsentlig grad kan påvirke den måde, hvorpå risici opgøres og rapporteres i pensionskassen.

Det foreslåede § 24 a, stk. 4, understreger, at bestyrelsen har pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder faglige kompetencer, nødvendig viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af pensionskassen og håndtering af dens risici. § 3 i Ledelsesbekendtgørelsen vil blive ophævet i forbindelse med en kommende revision af denne. Bestyrelsens forpligtelse efter den nye bestemmelse vil fortsat omfatte de forhold, som i dag er anført i § 3 i Ledelsesbekendtgørelsen vedrørende pensionskassens ibrugtagning af modeller til brug for risikoberegning, indførelse af nye

produkter og andre tiltag, der kan medføre væsentligt øgede risici for pensionskassen eller i væsentlig grad kan påvirke den måde, hvorpå risici opgøres og rapporteres i pensionskassen, men også i relation til bestyrelsens øvrige ansvar og opgaver.

Den viden og erfaring, som bestyrelsen som minimum skal besidde, indebærer for eksempel, at den skal være i stand til at udfordre direktøren på en konstruktiv måde, herunder stille relevante spørgsmål til direktøren og forholde sig kritisk til svarene. Uanset pensionskassens forretningsmodel må det forventes, at medlemmerne af bestyrelsen samlet set har den fornødne grundviden om de lovgivningsmæssige rammer for ledelse af pensionskasser, likviditet etc. Udover den fornødne grundviden kan der være særlige forhold, der kræver en særskilt viden. Hvis pensionskassen f.eks. benytter sig af outsourcing i væsentligt omfang, bør et eller flere bestyrelsesmedlemmer have tilstrækkelig viden og erfaring til at følge op på, at den outsourcete funktion varetages på forsvarlig vis. For pensionskasser med en balancesum større end 30 mia. kr. bør mindst et bestyrelsesmedlem have ledelseserfaring fra anden relevant finansiel virksomhed. Relevant ledelseserfaring kan ud fra en konkret vurdering være opnået fra andre poster i finansielle virksomheder.

Bestyrelsen skal løbende vurdere, om ændringer i pensionskassens forretningsmodel eller risikoprofil giver anledning til at supplere bestyrelsens samlede kompetencer.

Ved tilsyn med overholdelse af bestemmelsen, jf. § 65 i lov om tilsyn med firmapensionskasser, vil Finanstilsynet i forbindelse med vurderingen af, om en bestyrelse i en firmapensionskasse tilsammen har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring, tage hensyn til den enkelte pensionskasses forhold. Finanstilsynet kan i forbindelse med en sådan vurdering inddrage eventuelle retningslinjer på området fra EIOPA og IAIS i det omfang, sådanne retningslinjer foreligger, og i det omfang inddragelse af retningslinjerne er relevant i forhold til pensionskassen.

Som konsekvens af indsættelsen af stk. 4 bliver de nugældende stk. 4-5 til stk. 5-6.

Til nr. 5 (§ 24 a, stk. 5, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Som konsekvens af indsættelsen af § 24 a, stk. 4 ændres henvisningen i § 24 a, stk. 5, der med lovforslaget bliver stk. 6, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, til stk. 1-5. Ændringen medfører, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om de forpligtelser, der påhviler bestyrelsen for en pensionskasse i medfør af det nye stk. 4.

Til nr. 6 (§ 44 e, stk. 4, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Den foreslåede ændring af § 44 d, stk. 1, medfører, at § 44 e, stk. 4, ikke længere er relevant, hvorfor den foreslås ophævet.

Til nr. 7 (§ 46 h i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Det foreslås at præcisere, hvilke begrænsninger en kapitalforenings eller et udenlandsk investeringsinstituts vedtægter skal indeholde, for at en firmapensionskasses andele i kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan indgå i aktiverne omfattet af § 46 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Den foreslåede nyaffattelse af § 46 h har til formål at fastslå, at de kapitalforeninger, som er omfattet af § 46 d, stk. 1, nr. 7, skal have de samme investeringsmuligheder, som danske UCITS, de hidtidige placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Dermed

skal kapitalforeningen efter sine vedtægter enten investere som en UCITS, som en placeringsforening, som en pengemarkedsforening eller som en investeringsinstitutforening.

Den gældende § 46 h er opdelt i nr. 1) – 6), men foreslås omformuleret til stk. 1 – 5. Den gældende bestemmelse er affattet på en sådan måde, at der enten skal investeres efter nr. 1, nr. 2, eller nr. 3 og så fremdeles. Det indebærer, at en kapitalforening ikke vil kunne investere som en placeringsforening, fordi reglerne i de gældende nr. 2, 3 og 4 tilsammen indeholder de placeringsregler, der var gældende for de hidtidige placeringsforeninger. Disse placeringsregler er i den foreslåede ændring af bestemmelsen samlet i stk. 3.

Det foreslås, at en kapitalforening ikke kan kombinere investeringsreglerne i de foreslåede stk. 2-5.

Forslaget har derimod ikke til formål at foretage materielle ændringer i de enkelte numre, der bliver til stykker.

§ 46 h blev indsat med lov nr. 615 af 12. juni 2013. Formålet med kravene var at sikre, at foreningens eller det udenlandske investeringsinstituts midler placeres i finansielle instrumenter, der svarer til de instrumenter, som danske UCITS kunne investere i, og ud fra bestemmelser om risikospredning. Kravene i § 46 h sammenholdt med § 46 g afspejlede de regler om finansielle instrumenter og risikospredning, der gjaldt for specialforeninger i den gældende lov om investeringsforeninger m.v. Der er for eksempel tale om, at værdipapirer (aktier, obligationer m.v.) og pengemarkedsinstrumenter som hovedregel skal være børsnoterede eller optaget til handel på et reguleret marked. Med den ændrede § 46 h vil der fortsat være regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter, således at formuen skal placeres inden for de i stk. 2-5 nævnte grænser.

Baggrunden for, at der med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev indsat en § 46 h med krav til vedtægterne for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter i hvis andele, firmapensionskasser kan placere deres formue, var, at specialforeningerne indtil da havde risikospredningsregler, der var lidt videre, end de regler, der gjaldt for danske UCITS (investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde). Med lovændringen videreførtes disse regler for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter, så firmapensionskasser også fremover kunne investere, som de gjorde.

I bestemmelsen anvendes fortsat terminologien »finansielle instrumenter«, der anvendes i lov om investeringsforeninger m.v., fordi vedtægterne for kapitalforeningerne og udenlandske investeringsinstitutter skal indeholde placeringsregler svarende til kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v. uanset, at terminologien i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed er »instrumenter«. Hvis et udenlandsk investeringsinstitut ikke har vedtægter, men for eksempel »fondsregler«, der indeholder placeringsregler, kan de sidestilles med vedtægter.

Med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev § 46 h formuleret, så afdelingerne i kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter skulle have regler om finansielle instrumenter og risikospredning af deres investeringer, der svarede til de hidtil gældende. Det skete for at sikre, at investeringerne havde samme risiko fremover som indtil da. § 46 h tog udgangspunkt i de bestemmelser, der i den dagældende lov om investeringsforeninger m.v. gjaldt for specialforeningers spredning af deres investeringer alt efter, om de er placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Disse regler foreslås videreført i forslaget til den nye bestemmelse:

- Stk. 2 svarer til den gældende nr. 1, der igen svarede til § 142, stk. 1, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 1, svarer til den gældende nr. 2, der igen svarede til § 142, stk. 2, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 2, svarer til den gældende nr. 3, der igen svarede til § 142, stk. 3, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 3, litra a – b, svarer til den gældende nr. 4, litra a – b, der igen svarede til § 142, stk. 4, nr. 1 og 2, og stk. 5, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 4 svarer til den gældende nr. 5, der igen svarede til § 143 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (pengemarkedsforeninger).
- Stk. 5 svarer til den gældende nr. 6, der igen svarede til § 144 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (investeringsinstitutforeninger).

Til nr. 8 (§ 62, nr. 7, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Den foreslåede ændring i § 62, nr. 7, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 23 a, stk. 1 og 3.

Til nr. 9 (§ 65 b, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Den foreslåede ændring i § 65 b, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 23 a, stk. 1 og 3.

Til nr. 10 (§ 65 e i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Med forslaget til § 65 e i lov om tilsyn med firmapensionskasser får erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om firmapensionskassers pligt til at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynet vurdering af en firmapensionskasse og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før en firmapensionskasse. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til en pensionskasses ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Dette kan eksempelvis være oplysninger om Finanstilsynets vurdering af risikoplysninger, som en firmapensionskassen har fået gentagne gange, eller som en firmapensionskasse ikke vil følge op på. Også hvor Finanstilsynet har givet en firmapensionskasse et påbud, kan offentliggørelse komme på tale.

Der vil være behov for undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan eksempelvis være, hvor offentliggørelse af oplysningerne kan medføre uforholdsmæssig skade for en firmapensionskasse.

Finanstilsynets hjemmel til at offentliggøre oplysninger før en firmapensionskasse kan kun benyttes i de situationer, hvor en firmapensionskasse har rent tekniske eller praktiske problemer, og på den baggrund ikke kan offentliggøre vurderingen, eller tilfælde hvor den manglende offentliggørelse begrundes i, at en firmapensionskasse ikke - uden en reel begrundelse - ønsker at offentliggøre vurderingen. Hvis en firmapensionskasse efter børsreglerne skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynets offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Til nr. 11 (§ 71, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Den foreslåede ændring i § 71, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, indeholder en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer i § 23 a, stk. 1 og 3. Ændringen medfører, at medlemmer af bestyrelse og direktion i en pensionskasse, kan straffes med bøde, med mindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, såfremt de pågældende ikke giver Finanstilsynet oplysninger som anført i de foreslåede ændringer i § 23 a, stk. 5.

Derudover indeholder den foreslåede ændring i § 71, stk. 1, en indsættelse af henvisning til det foreslåede § 24 a, stk. 4. Ændringen medfører, at overtrædelse af § 24 a, stk. 4, straffes med bøde, med mindre højere straf kan pålægges efter den øvrige lovgivning. Det betyder, at bestyrelsen for en pensionskasse kan straffes med bøde, hvis den ikke sikrer, at dens medlemmer har tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå pensionskassens aktiviteter og de hermed forbundne risici, jf. § 24 a, stk. 4.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 6 j i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

Det foreslås at præcisere, hvilke begrænsninger en kapitalforenings eller et udenlandsk investeringsinstituts vedtægter skal indeholde, for at Lønmodtagernes Dyrtidsfond kan henhøre investeringen til § 6 b, stk. 1, nr. 7, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Den foreslåede nyaffattelse af § 6 j har til formål at fastslå, at de kapitalforeninger, som er omfattet af § 6 b, stk. 1, nr. 7, skal have de samme investeringsmuligheder, som danske UCITS, de hidtidige placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Dermed skal kapitalforeningen efter sine vedtægter enten investere som en UCITS, som en placeringsforening, som en pengemarkedsforening eller som en investeringsinstitutforening.

Den gældende § 6 j er opdelt i nr. 1) – 6), men foreslås omformuleret til stk. 1 – 5. Den gældende bestemmelse er affattet på en sådan måde, at der enten skal investeres efter nr. 1, nr. 2, eller nr. 3 og så fremdeles. Det indebærer, at en kapitalforening ikke vil kunne investere som en placeringsforening, fordi reglerne i de gældende nr. 2, 3 og 4 tilsammen indeholder de placeringsregler, der var gældende for de hidtidige placeringsforeninger. Disse placeringsregler er i den foreslåede ændring af bestemmelsen samlet i stk. 3.

Det foreslås, at en kapitalforening ikke kan kombinere investeringsreglerne i de foreslåede stk. 2-5.

Forslaget har derimod ikke til formål at foretage materielle ændringer i de enkelte numre, der bliver til stykker.

§ 6 j blev indsat med lov nr. 615 af 12. juni 2013. Formålet med kravene var at sikre, at foreningens eller det udenlandske investeringsinstituts midler placeres i finansielle instrumenter, der svarer til de instrumenter, som danske UCITS kunne investere i, og ud fra bestemmelser om risikospredning. Kravene i § 6 j sammenholdt med § 6 i afspejlede de regler om finansielle instrumenter og risikospredning, der gjaldt for specialforeninger i den gældende lov om investeringsforeninger m.v. Der er for eksempel tale om, at værdipapirer (aktier, obligationer m.v.) og pengemarkedsinstrumenter som hovedregel skal være børsnoterede eller optaget til handel på et reguleret marked. Med den ændrede § 6 j vil der fortsat være regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter, således at formuen skal placeres inden for de i stk. 2-5 nævnte grænser.

Baggrunden for, at der med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev indsat en § 6 j med krav til vedtægterne for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter i hvis andele, Lønmodtagernes Dyrtdsfond kan placere sin formue, var, at specialforeningerne indtil da havde risikospredningsregler, der var lidt videre, end de regler, der gjaldt for danske UCITS (investeringsforeninger, SI-KAV'er og værdipapirfonde). Med lovændringen videreførtes disse regler for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter, så Lønmodtagernes Dyrtdsfond også fremover kunne investere, som de gjorde.

I bestemmelsen anvendes fortsat terminologien »finansielle instrumenter«, der anvendes i lov om investeringsforeninger m.v., fordi vedtægterne for kapitalforeningerne og udenlandske investeringsinstitutter skal indeholde placeringsregler svarende til kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v. uanset, at terminologien i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed er »instrumenter«. Hvis et udenlandsk investeringsinstitut ikke har vedtægter, men for eksempel »fondsregler«, der indeholder placeringsregler, kan de sidestilles med vedtægter.

Med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev § 6 j formuleret, så afdelingerne i kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter skulle have regler om finansielle instrumenter og risikospredning af deres investeringer, der svarede til de hidtil gældende. Det skete for at sikre, at investeringerne havde samme risiko fremover som indtil da. § 6 j tog udgangspunkt i de bestemmelser, der i den da gældende lov om investeringsforeninger m.v. gjaldt for specialforeningers spredning af deres investeringer alt efter, om de er placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Disse regler foreslås videreført i forslaget til den nye bestemmelse:

- Stk. 2 svarer til den gældende nr. 1, der igen svarede til § 142, stk. 1, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 1, svarer til den gældende nr. 2, der igen svarede til § 142, stk. 2, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 2, svarer til den gældende nr. 3, der igen svarede til § 142, stk. 3, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 3, litra a – b, svarer til den gældende nr. 4, litra a – b, der igen svarede til § 142, stk. 4, nr. 1 og 2, og stk. 5, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 4 svarer til den gældende nr. 5, der igen svarede til § 143 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (pengemarkedsforeninger).
- Stk. 5 svarer til den gældende nr. 6, der igen svarede til § 144 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (investeringsinstitutforeninger).

Til nr. 2 (§ 10, stk. 1, i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond)

Med lov nr. 268 af 25. marts 2014 blev det ved § 14, nr. 3 indført i § 10, stk. 1, at Finanstilsynet skal påse overholdelsen af § 5 g om forbuddet mod forskelsbehandling af ansatte. Derimod blev det ikke, som tilsigtet, indført, at Finanstilsynet skulle føre tilsyn med § 5 e om aflønning og § 5 f om etablering af en whistleblowerordning. §§ 5 e, 5 f og 5 g blev ligeledes indført ved § 14 i lov nr. 268 af 25. marts 2014. Af bemærkningerne til § 14, nr. 3 i forslaget følger, at § 5 g ikke bliver underlagt Finanstilsynets generelle tilsyn, da bestemmelsen retter sig mod en kreds af ansatte i Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Med den foreslåede ændring til § 10, stk. 1, bliver der retteligt indført en henvisning til regler udstedt i medfør af §§ 5 e, 5 f og 5 g, som Finanstilsynet ikke skal føre tilsyn med, bliver udtaget af § 10, stk. 1. Med forslaget bliver det ligeledes præciseret, at Finanstilsynet fører tilsyn med regler udstedt i medfør af de i § 10, stk. 1. nævnte bestemmelser.

Derudover bliver den foreslåede bestemmelse om krav om mangfoldighedspolitik for bestyrelsen i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. det foreslåede § 4 b, stk. 1, nr. 3, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, omfattet af tilsynsbestemmelsen i § 10, stk. 1, der henviser til § 4 b.

Tilsvarende indebærer den foreslåede indsættelse af § 4 b, stk. 4, om bestyrelsens pligt til løbende at vurdere, om den samlede bestyrelse besidder de relevante faglige kompetencer og nødvendig viden og erfaring til at sikre en forsvarlig drift af fonden, at bestemmelsen bliver omfattet af Finanstilsynets tilsyn, jf. henvisningen til § 4 b i § 10, stk. 1.

Til nr. 3 (§ 10 l i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

Med forslaget til § 10 l i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond får erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om Lønmodtagernes Dyrtidsfonds (LD) pligt til at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynet vurdering af LD og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før LD. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til LD's ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Dette kan eksempelvis være oplysninger om Finanstilsynets vurdering af risikooplysninger, som LD har fået gentagne gange, eller som LD ikke vil følge op på. Også hvor Finanstilsynet har givet LD et påbud, kan offentliggørelse komme på tale.

Der vil være behov for undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan eksempelvis være, hvor offentliggørelse af oplysningerne kan medføre uforholdsmæssig skade for LD.

Finanstilsynets hjemmel til at offentliggøre oplysningerne før LD kan kun benyttes i de situationer, hvor LD har rent tekniske eller praktiske problemer, og på den baggrund ikke kan offentliggøre vurderingen, eller tilfælde hvor den manglende offentliggørelse begrundes i, at LD ikke - uden en reel begrundelse - ønsker at offentliggøre vurderingen.

Det forventes at komme til at fremgå af bekendtgørelsen, at Finanstilsynet samtidig med offentliggørelse af inspektionsredegørelser m.v. afgiver indberetning om offentliggørelsen til beskæftigelsesministeren.

Med den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 70 e i lov om arbejdsskadesikring)

Det foreslås at præcisere, hvilke begrænsninger en kapitalforenings eller et udenlandsk investeringsinstituts vedtægter skal indeholde, for at Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring kan henhøre investeringen til § 69, stk. 1, nr. 7, i lov om arbejdsskadesikring.

Den foreslåede nyaffattelse af § 70 e har til formål at fastslå, at de kapitalforeninger, som er omfattet af § 69, stk. 1, nr. 7, skal have de samme investeringsmuligheder, som danske UCITS, de hidtidige placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Dermed

skal kapitalforeningen efter sine vedtægter enten investere som en UCITS, som en placeringsforening, som en pengemarkedsforening eller som en investeringsinstitutforening.

Den gældende § 70 e er opdelt i nr. 1) – 6), men foreslås omformuleret til stk. 1 – 5. Den gældende bestemmelse er affattet på en sådan måde, at der enten skal investeres efter nr. 1, nr. 2, eller nr. 3 og så fremdeles. Det indebærer, at en kapitalforening ikke vil kunne investere som en placeringsforening, fordi reglerne i de gældende nr. 2, 3 og 4 tilsammen indeholder de placeringsregler, der var gældende for de hidtidige placeringsforeninger. Disse placeringsregler er i den foreslåede ændring af bestemmelsen samlet i stk. 3.

Det foreslås, at en kapitalforening ikke kan kombinere investeringsreglerne i de foreslåede stk. 2-5.

Forslaget har derimod ikke til formål at foretage materielle ændringer i de enkelte numre, der bliver til stykker.

§ 70 e blev indsat med lov nr. 615 af 12. juni 2013. Formålet med kravene var at sikre, at foreningens eller det udenlandske investeringsinstituts midler placeres i finansielle instrumenter, der svarer til de instrumenter, som danske UCITS kunne investere i, og ud fra bestemmelser om risikospredning. Kravene i § 70 e sammenholdt med § 70 d afspejlede de regler om finansielle instrumenter og risikospredning, der gjaldt for specialforeninger i den gældende lov om investeringsforeninger m.v. Der er for eksempel tale om, at værdipapirer (aktier, obligationer m.v.) og pengemarkedsinstrumenter som hovedregel skal være børsnoterede eller optaget til handel på et reguleret marked. Med den ændrede § 70 e vil der fortsat være regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter, således at formuen skal placeres inden for de i stk. 2-5 nævnte grænser.

Baggrunden for, at der med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev indsat en § 70 e med krav til vedtægterne for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter i hvis andele, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring kan placere sin formue, var, at specialforeningerne indtil da havde risikospredningsregler, der var lidt videre, end de regler, der gjaldt for danske UCITS (investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde). Med lovændringen videreførtes disse regler for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter, så Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring også fremover kunne investere, som de gjorde.

I bestemmelsen anvendes fortsat terminologien »finansielle instrumenter«, der anvendes i lov om investeringsforeninger m.v., fordi vedtægterne for kapitalforeningerne og udenlandske investeringsinstitutter skal indeholde placeringsregler svarende til kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v. uanset, at terminologien i bilag 5 til lov om finansiel virksomhed er »instrumenter«. Hvis et udenlandsk investeringsinstitut ikke har vedtægter, men for eksempel »fondsregler«, der indeholder placeringsregler, kan de sidestilles med vedtægter.

Med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev § 70 e formuleret, så afdelingerne i kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter skulle have regler om finansielle instrumenter og risikospredning af deres investeringer, der svarede til de hidtil gældende. Det skete for at sikre, at investeringerne havde samme risiko fremover som indtil da. § 70 e tog udgangspunkt i de bestemmelser, der i den dagældende lov om investeringsforeninger m.v. gjaldt for specialforeningers spredning af deres investeringer alt efter, om de er placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Disse regler foreslås videreført i forslaget til den nye bestemmelse:

- Stk. 2 svarer til den gældende nr. 1, der igen svarede til § 142, stk. 1, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 1, svarer til den gældende nr. 2, der igen svarede til § 142, stk. 2, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 2, svarer til den gældende nr. 3, der igen svarede til § 142, stk. 3, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 3, litra a – b, svarer til den gældende nr. 4, litra a – b, der igen svarede til § 142, stk. 4, nr. 1 og 2, og stk. 5, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 4 svarer til den gældende nr. 5, der igen svarede til § 143 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (pengemarkedsforeninger).
- Stk. 5 svarer til den gældende nr. 6, der igen svarede til § 144 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (investeringsinstitutforeninger).

Til nr. 2 (§ 73 a i lov om arbejdsskadesikring)

Med forslaget til § 73 a i lov om arbejdsskadesikring får erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikrings (AES) pligt til at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynets vurdering af AES og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før AES. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til AES' ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Dette kan eksempelvis være oplysninger om Finanstilsynets vurdering af risikoplysninger, som AES har fået gentagne gange, eller som AES ikke vil følge op på. Også hvor Finanstilsynet har givet AES et påbud, kan offentliggørelse komme på tale.

Der vil være behov for undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan eksempelvis være, hvor offentliggørelse af oplysningerne kan medføre uforholdsmæssig skade for AES.

Finanstilsynets hjemmel til at offentliggøre oplysningerne før AES kan kun benyttes i de situationer, hvor AES har rent tekniske eller praktiske problemer, og på den baggrund ikke kan offentliggøre vurderingen, eller tilfælde hvor den manglende offentliggørelse begrundes i, at AES ikke - uden en reel begrundelse - ønsker at offentliggøre vurderingen.

Det forventes at komme til at fremgå af bekendtgørelsen, at Finanstilsynet samtidig med offentliggørelse af inspektionsredegørelser m.v. afgiver indberetning om offentliggørelsen til beskæftigelsesministeren.

Med den foreslåede hjemmelsbestemmelse skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 26 i i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Det foreslås at præcisere, hvilke begrænsninger en kapitalforenings eller et udenlandsk investeringsinstituts vedtægter skal indeholde, for at Arbejdsmarkedets Tillægspension kan henhøre investeringen til § 26 b, stk. 1, nr. 7, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Den foreslåede nyaffattelse af § 26 i har til formål at fastslå, at de kapitalforeninger, som er omfattet af § 26 b, stk. 1, nr. 7, skal have de samme investeringsmuligheder, som danske UCITS, de hidtidige placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutforeninger. Dermed skal kapitalforeningen efter sine vedtægter enten investere som en UCITS, som en placeringsforening, som en pengemarkedsforening eller som en investeringsinstitutforening.

Den gældende § 26 i er opdelt i nr. 1) – 6), men foreslås omformuleret til stk. 1 – 5. Den gældende bestemmelse er affattet på en sådan måde, at der enten skal investeres efter nr. 1, nr. 2, eller nr. 3 og så fremdeles. Det indebærer, at en kapitalforening ikke vil kunne investere som en placeringsforening, fordi reglerne i de gældende nr. 2, 3 og 4 tilsammen indeholder de placeringsregler, der var gældende for de hidtidige placeringsforeninger. Disse placeringsregler er i den foreslåede ændring af bestemmelsen samlet i stk. 3.

Det foreslås, at en kapitalforening ikke kan kombinere investeringsreglerne i de foreslåede stk. 2-5.

Forslaget har derimod ikke til formål at foretage materielle ændringer i de enkelte numre, der bliver til stykker.

§ 26 i blev indsat med lov nr. 615 af 12. juni 2013. Formålet med kravene var at sikre, at foreningens eller det udenlandske investeringsinstituts midler placeres i finansielle instrumenter, der svarer til de instrumenter, som danske UCITS kunne investere i, og ud fra bestemmelser om risikospredning. Kravene i § 26 i sammenholdt med § 26 h afspejlede de regler om finansielle instrumenter og risikospredning, der gjaldt for specialforeninger i den gældende lov om investeringsforeninger m.v. Der er for eksempel tale om, at værdipapirer (aktier, obligationer m.v.) og pengemarkedsinstrumenter som hovedregel skal være børsnoterede eller optaget til handel på et reguleret marked. Med den ændrede § 26 i vil der fortsat være regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter, således at formuen skal placeres inden for de i stk. 2-5 nævnte grænser.

Baggrunden for, at der med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev indsat en § 26 i med krav til vedtægterne for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter i hvis andele, Arbejdsmarkedets Tillægspension kan placere sin formue, var, at specialforeningerne indtil da havde risikospredningsregler, der var lidt videre, end de regler, der gjaldt for danske UCITS (investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde). Med lovændringen videreførtes disse regler for de kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter, så Arbejdsmarkedets Tillægspension også fremover kunne investere, som de gjorde.

I bestemmelsen anvendes fortsat terminologien »finansielle instrumenter«, der anvendes i lov om investeringsforeninger m.v., fordi vedtægterne for kapitalforeningerne og udenlandske investeringsinstitutter skal indeholde placeringsregler svarende til kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v. uanset, at terminologien i bilag 5 til lov om finansiell virksomhed er »instrumenter«. Hvis et udenlandsk investeringsinstitut ikke har vedtægter, men for eksempel »fondsregler«, der indeholder placeringsregler, kan de sidestilles med vedtægter.

Med lov nr. 615 af 12. juni 2013 blev § 26 i formuleret, så afdelingerne i kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter skulle have regler om finansielle instrumenter og risikospredning af deres investeringer, der svarede til de hidtil gældende. Det skete for at sikre, at investeringerne havde samme risiko fremover som indtil da. § 26 i tog udgangspunkt i de bestemmelser, der i den da gældende lov om investeringsforeninger m.v. gjaldt for specialforeningers spredning af deres inve-

steringer alt efter, om de er placeringsforeninger, pengemarkedsforeninger eller investeringsinstitutter. Disse regler foreslås videreført i forslaget til den nye bestemmelse:

- Stk. 2 svarer til den gældende nr. 1, der igen svarede til § 142, stk. 1, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 1, svarer til den gældende nr. 2, der igen svarede til § 142, stk. 2, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 2, svarer til den gældende nr. 3, der igen svarede til § 142, stk. 3, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 3, nr. 3, litra a – b, svarer til den gældende nr. 4, litra a – b, der igen svarede til § 142, stk. 4, nr. 1 og 2, og stk. 5, i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (placeringsforeninger).
- Stk. 4 svarer til den gældende nr. 5, der igen svarede til § 143 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (pengemarkedsforeninger).
- Stk. 5 svarer til den gældende nr. 6, der igen svarede til § 144 i den tidligere lov om investeringsforeninger m.v. (investeringsinstitutterforeninger).

Til nr. 2 (§ 27 l i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Med forslaget til § 27 l i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension får erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om Arbejdsmarkedets Tillægspensions (ATP) pligt til at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynet vurdering af ATP og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før ATP. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til ATP's ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Dette kan eksempelvis være oplysninger om Finanstilsynets vurdering af risikoplysninger, som ATP har fået gentagne gange, eller som ATP ikke vil følge op på. Også hvor Finanstilsynet har givet ATP et påbud, kan offentliggørelse komme på tale.

Der vil være behov for undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan eksempelvis være, hvor offentliggørelse af oplysningerne kan medføre uforholdsmæssig skade for ATP.

Finanstilsynets hjemmel til at offentliggøre oplysningerne før ATP kan kun benyttes i de situationer, hvor ATP har rent tekniske eller praktiske problemer, og på den baggrund ikke kan offentliggøre vurderingen, eller tilfælde hvor den manglende offentliggørelse begrundes i, at ATP ikke - uden en reel begrundelse - ønsker at offentliggøre vurderingen.

Det forventes at komme til at fremgå af bekendtgørelsen, at Finanstilsynet samtidig med offentliggørelse af inspektionsredegørelser m.v. afgiver indberetning om offentliggørelsen til beskæftigelsesministeren.

Med den foreslåede hjemmelsbestemmelse skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Til § 10

Til nr. 1 (§21, stk. 3, nr. 4, i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder)

Det følger af den gældende § 21, stk. 3, nr. 4, at revisorerne for virksomheder under tilsyn fra Finanstilsynet som udgangspunkt er underlagt de skærpede krav om eksempelvis rotationspligt for revisor, forbud mod at yde regnskabsmæssig assistance, hyppigere kvalitetskontrol fra Revisortilsynet.

net, offentliggørelse af gennemsigtighedsrapport m.v. Lovens § 21, stk. 3, nr. 4, undtager imidlertid en række virksomheder, der alene er omfattet af et adfærdstilsyn og ikke et solvenstilsyn fra Finanstilsynet.

Strukturen i den gældende bestemmelse medfører et behov for at ændre bestemmelsen hver gang en ny virksomhedstype omfattes af adfærdstilsyn fra Finanstilsynet. Med forslaget til ændring af § 21, stk. 3, nr. 4, sikres en mere langtidsholdbar og entydig definition af de virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet, som skal omfattes af de særlige krav til disse virksomheders revisorer. Herefter vil bestemmelsen være formuleret, således at det direkte fremgår, at det alene er revisorer for virksomheder og foreninger, der er omfattet regnskabsregler fastsat ved eller i henhold til lovgivningen for finansielle virksomheder eller foreninger, der er omfattet af de skærpede krav.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 6, stk. 3, 1. pkt., i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Det foreslås, at § 6 stk. 3, 1. pkt., i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. ændres således, at der tages højde for de låntyper, der ikke har et foruddefineret refinansieringsforløb.

Der kan være tale om låntyper, hvor der i aftalen mellem låntager og realkreditinstitut er aftalt, at realkreditinstitutet fastsætter løbetiden inden for et på forhånd defineret interval på obligationerne ved refinansiering ud fra markedsvilkårene, og at låntager således kun kender førstkommande refinansieringstidspunkt. Det medfører, at de bagvedliggende obligationer kan have en løbetid på over 24 måneder i nogle perioder og en løbetid på under 24 måneder i andre perioder.

Ændringen skal sikre, at et variabelt forrentet realkreditlån omfattes af bestemmelsen, såfremt lånets bagvedliggende obligationer har en oprindelig løbetid på op til og med 24 måneder. Omvendt vil et variabelt forrentet realkreditlån ikke være omfattet i de perioder, hvor de bagvedliggende obligationer har en oprindelig løbetid på over 24 måneder.

Ændringen indebærer, at de 24 måneder bestemmes ved at kigge på karakteristika ved de obligationer, som finansierer lånet på et givent tidspunkt, og ikke på fremtidige ikke udstedte obligationers karakteristika.

Ændringen medfører, at det er obligationernes restløbetid, første gang de anvendes til at finansiere et realkreditlån, der afgør om et givent lån er omfattet af bestemmelsens »rentetrigger« på 5 procentpoint. Med »første gang« menes det tidspunkt, hvor de pågældende obligationers provenu for første gang bliver anvendt til at finansiere et eller flere realkreditlån. Dette kan både være udbetalingstidspunktet for et nyt lån eller refinansieringstidspunktet for et eksisterende lån. Herved omfattes kun obligationer, som oprindeligt har en løbetid på op til og med 24 måneder, hvorimod obligationer, som oprindeligt har en løbetid på over 24 måneder ikke omfattes, også selvom de sidstnævnte obligationer fortsat anvendes til at udbetale nye lån i, når restløbetiden kommer under 24 måneder. Sidstnævnte betyder, at et givent lån kan opleve at blive refinansieret første gang, inden der er gået 24 måneder, men ikke være omfattet af rentetrigger ved denne refinansiering, fordi obligationerne, der anvendes, oprindeligt har en løbetid på over 24 måneder. At et sådant lån ikke omfattes, selvom der er under 24 måneder til første refinansiering, følger hensigten med loven, idet det pågældende låns rente vil være baseret på obligationernes oprindelige løbetid, som var på over 24 måneder. Ved låntyper, som er omfattet af stk. 3, får låntager den samme rente, uanset om lånet udbe-

tales, når obligationen har over 24 måneders restløbetid eller når den har 12 måneder restløbetid, forudsat at referencerenten er den samme, og obligationen blev åbnet med over 24 måneders løbetid og fast rentetillæg. Dette er forskelligt fra lån omfattet af § 6, stk. 1 og 2.

Til nr. 2 (§ 6, stk. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Det foreslås, at der i § 6, stk. 4, tilføjes som 2. pkt., at der ved de pågældende obligationers udløb efter 12 måneders forlængelse skal udstedes nye obligationer til erstatning herfor. I henhold til det foreslåede 3. pkt. vil stk. 1- 3, ikke finde anvendelse ved en sådan udstedelse. Baggrunden for ændringen er et ønske om at præcisere, at obligationer ikke kan forlænges på baggrund af en rentestigning på 5 procentpoint, jf. stk. 1, 2 og 3, hvis obligationerne har været forlænget som følge af, at der ved et foregående forsøg på salg af obligationer, ikke har været aftagere til alle de nødvendige nye obligationer.

Det bliver således præciseret, at hvis obligationerne forlænges, vil de forlængede obligationer have samme karakteristika, uanset om obligationerne er forlænget som følge af en rentestigning på 5 procentpoint, jf. stk. 1-3, eller er forlænget som følge af manglende aftagere. Uanset om der er sket forlængelse en eller flere gange som følge af manglende aftagere, gælder der således ikke en renterigger ved den auktion, der efter forlængelse kan gennemføres med aftagere til alle de nødvendige nye obligationer.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 15 b i lov om pantebrevsselskaber)

Med forslaget til § 15 b i lov om pantebrevsselskaber får erhvervs- og vækstministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om pantebrevsselskabers pligt til at offentliggøre oplysningerne om Finanstilsynet vurdering af et pantebrevsselskab og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før selskabet. Bestemmelsen skal medvirke til, at offentligheden i højere grad får adgang til den information, der i dag kun går fra Finanstilsynet til et pantebrevsselskabs ledelse og ikke til aktionærer og kunder. Dette kan eksempelvis være oplysninger om Finanstilsynets vurdering af risikoplysninger, som et pantebrevsselskab har fået gentagne gange, eller som et pantebrevsselskab ikke vil følge op på. Også hvor Finanstilsynet har givet et pantebrevsselskab et påbud, kan offentliggørelse komme på tale.

Der vil være behov for undtagelser i forhold til offentliggørelsespligten. Dette kan eksempelvis være, hvor offentliggørelse af oplysningerne kan medføre uforholdsmæssig skade for selskabet.

Finanstilsynets hjemmel til at offentliggøre oplysningerne før et pantebrevsselskab kan kun benyttes i de situationer, hvor et pantebrevsselskab har rent tekniske eller praktiske problemer, og på den baggrund ikke kan offentliggøre vurderingen, eller tilfælde hvor den manglende offentliggørelse begrundes i, at et selskab ikke - uden en reel begrundelse - ønsker at offentliggøre vurderingen. Hvis selskabet efter børsreglerne skal udsende en selskabsmeddelelse, skal Finanstilsynet offentliggørelse dog afvente selskabsmeddelelsen.

Med den foreslåede hjemmelsbestemmelse skabes der ens vilkår på tværs af den finansielle sektor.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Til § 13

Til nr. 1 (§ 1, nr. 133, i lov nr. 268 af 25. marts 2014 om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love¹) (Gennemførelse af kreditinstitut- og kapitalkravsdirektiv (CRD IV) og ændringer som følge af den tilhørende forordning (CRR) samt lovgivning vedrørende SIFT'er m.v.)

Med lov nr. 1613 af 26. december 2013 blev ordene »en forsikringsholdingvirksomhed« indsat i § 344, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. Det skete som led i, at begrebet »forsikringsholdingvirksomheder« generelt blev indført i loven. Ved omskrivningen af § 344 med lov nr. 268 af 25. marts 2014, jf. § 1, nr. 133, blev stk. 8 ændret til stk. 7, og i den forbindelse udgik ordene »en forsikringsholdingvirksomhed« ved en fejl. Denne ændring af § 344 er endnu ikke trådt i kraft, da erhvervs- og vækstministeren ved § 22, stk. 5 i lov nr. 268 af 25. marts 2014, blev bemyndiget til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for ændringen. Dette er endnu ikke sket.

Begrebet »forsikringsholdingvirksomhed« foreslås derfor genindsat i bestemmelsen, der nu er § 344, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 17 hvorved en tilsvarende ændring foretages i den nugældende § 344. § 344 blev med lov nr. 268 af 25. marts 2014 både ændret med § 1, nr. 132 og § 1, nr. 133. Den førstnævnte ændring er trådt i kraft.

Til § 14

Det foreslås med *stk. 1* at loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslåede *stk. 2* vedrører ikrafttræden af § 64 b, som affattet i denne lovs § 1, nr. 5. § 64 b medfører, at et medlem af bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringselskab får pligt til at gennemføre et grundkursus. Det nærmere indhold af og kravene til grundkurset vil blive fastlagt i bekendtgørelsesform efter indstilling fra et fagudvalg. Da fagudvalget endnu ikke er nedsat, foreslås det, at erhvervs- og vækstministeren bemyndiges til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet for § 64 b. Dette gælder også ændringerne til § 351, stk. 2 og 5, i denne lovs § 1, nr. 21 og 22, vedrørende Finanstilsynets adgang til at give den finansielle virksomhed påbud som følge af manglende gennemførelse af grundkurset og varigheden af et sådant påbud.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at erhvervs- og vækstministeren skal fastsætte tidspunktet eller tidspunkterne for ikrafttræden af bestemmelserne i § 2, nr. 2, 3, § 7 a, *stk. 4*, i nr. 4, 5-7, 12, 13, 16, 17, 23-34, 36, 41-47, 49-55, 57, 64, 65, 67, 68, 70, 74, der ophæver reglerne om clearingcentraler og værdipapircentraler. Årsagen hertil er, at artikel 69, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen) indeholder en overgangsbestemmelse, hvorefter clearingcentraler og værdipapircentraler, der har en tilladelse i henhold til national ret på det tidspunkt, hvor forordningen træder i kraft, vil have en frist på 6 måneder til at genansøge om en tilladelse efter forordningens regler. I perioden indtil ansøgningen er behandlet vil clearingcentralen og værdipapircentralen fortsat skulle være omfattet af nationale regler. Således vil clearingcentraler og værdipapircentraler være underlagt reglerne herom i lov om værdipapirhandel m.v. frem til udløbet af den i lovforslaget § 15, beskrevne overgangsordning.

Med *stk. 4* foreslås, at bestemmelserne i § 48, stk. 1, 2 og 4, i lov om finansiel virksomhed, ikke finder anvendelse på kautionsaftaler og aftaler om tredjemands pant, der er indgået før lovens ikrafttræden.

Bestemmelserne i den foreslåede § 48, stk. 6-8, i lov om finansiel virksomhed, svarer til bestemmelserne i den gældende § 48, stk. 1-3, om forpligtelsen til at give besked ved et låns misligholdelse. Da bestemmelserne imidlertid som noget nyt også skal finde anvendelse på aftaler om tredjemandspant, foreslås i *stk. 5*, at § 48, stk. 6-8, kun finder anvendelse på aftaler om tredjemandspant, hvis de pågældende ydelser er forfaldne efter lovens ikrafttræden.

I § 48, stk. 3, 5 og 9, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 3, fremgår, at en kautionsforpligtelse skal udfærdiges på papir eller andet varigt medium, en kautionist ikke kan hæfte for mere end lånets hovedstol, og en kautionsforpligtelse som udgangspunkt bortfalder efter 10 år. Dette svarer til den gældende retstilstand bortset fra, at den gældende § 48, stk. 5, stiller krav om, at kautionsaftaler skal være skriftlige. Da bestemmelserne i § 48, stk. 3, 5, og 9, som noget nyt skal finde anvendelse på aftaler om tredjemandspant, foreslås med *stk. 6*, at disse bestemmelser ikke finder anvendelse på aftaler af den nævnte karakter, der er indgået før lovens ikrafttræden.

Med forslaget til § 53 a foreslås, at § 48, stk. 1-8 og stk. 10-11, skal finde tilsvarende anvendelse på realkreditinstitutter. Da kaution for realkreditlån og aftaler om tredjemandspant for realkreditlån ikke tidligere har været reguleret, foreslås i *stk. 7*, at § 53 a ikke finder anvendelse på sådanne aftaler, der er indgået før lovens ikrafttræden. Det foreslås dog i *stk. 7, 2. pkt.*, at § 48, stk. 6-8, skal finde anvendelse på realkreditinstitutter for så vidt angår kaution for lån ydet af realkreditinstitutter og på aftaler om tredjemandspant for realkreditlån, hvis låntager udebliver med betaling af hovedstol, afdrag eller renter, der forfalder efter lovens ikrafttræden.

Bestemmelsen i *stk. 8* medfører, at krav om gennemførsel af grundkursus alene gælder for medlemmer af bestyrelsen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber, der vælges efter ikrafttræden af § 64 b, jf. § 11, stk. 2. Kravet om gennemførsel af grundkursus gælder således ikke for personer, der er valgt til bestyrelsen på tidspunkt for bestemmelsens ikrafttræden, og heller ikke ved genvalg af disse efter bestemmelsens ikrafttræden.

Til § 15

Bestemmelsen indeholder en overgangsordning for clearingcentraler og værdipapircentraler. Det fremgår af *stk. 1*, at erhvervs- og vækstministeren fastsætter et tidspunkt for, hvornår clearingcentraler og værdipapircentraler ikke længere kan søges om tilladelse efter § 8 i lov om værdipapirhandel m.v. Dette tidspunkt vil blive fastsat under hensyntagen til Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen). Det skal være muligt at søge om tilladelse i henhold til forordningens regler, førend muligheden for at søge om tilladelse efter lov om værdipapirhandel m.v. skal afskæres.

Ifølge *stk. 2*. bortfalder tilladelser meddelt efter § 8 i lov om værdipapirhandel m.v., når en clearingcentral og en værdipapircentral får en tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 909/2014/EU af 23. juli 2014 (CSD-forordningen).

Godkendelser, der ikke er bortfaldet i henhold til *stk. 2*, bortfalder ifølge *stk. 3* på det tidspunkt, hvor erhvervs- og vækstministeren ophæver bestemmelserne om clearingcentraler og værdipapircentraler i medfør af lovforslagets § x (ikrafttrædelsesbestemmelsen). Dette tidspunkt vil være senere end tidspunktet beskrevet i denne bestemmelses *stk. 1*, og der vil således være en periode, hvor der ikke kan gives tilladelse i medfør af lov om værdipapirhandel m.v., men hvor clearingcentraler og værdipapircentraler, der allerede har en tilladelse, er underlagt tilsyn, herunder skal betale afgift.

Der vil således være en periode, når CSD-forordningen er trådt i kraft, og alle de nødvendige tekniske standarder, der skal udarbejdes i henhold til forordningen, som bl.a. specificerer forhold omkring drift af virksomhed som værdipapircentral (CSD), er udarbejdet, hvor en værdipapircentral (CSD) kan søge Finanstilsynet om en tilladelse i henhold til forordningen. Under behandlingen af ansøgningen skal Finanstilsynet for eksempel høre andre relevante myndigheder, der har en frist på tre måneder til at afgive en udtalelse over for tilsynet. Indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse om en ansøgning om tilladelse som værdipapircentral (CSD) i henhold til CSD-forordningen kan imødekommes skal de hidtidige regler i lov om værdipapirhandel m.v. fortsat finde anvendelse.

Det foreslås med *stk. 3*, at loven først finder anvendelse for eksisterende lån ved først kommende refinansiering af lånet efter lovens ikrafttræden.

Med *stk. 4* foreslås, at forslaget alene skal gælde for udstedelse af nye lån eller omlægninger, for så vidt angår lån med pant i fast ejendom uden for Danmark. Baggrunden herfor er, at det ikke kan udelukkes, at registreringen af pantet uden for Danmark ville kræve indgåelse af nye låneaftaler.

Til § 16

Den foreslåede § 13 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde. Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke finder anvendelse på Færøerne og Grønland.

Med *stk. 2* foreslås at §§ 1-5 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås med *stk. 3*, at §§ 6 og 10 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.